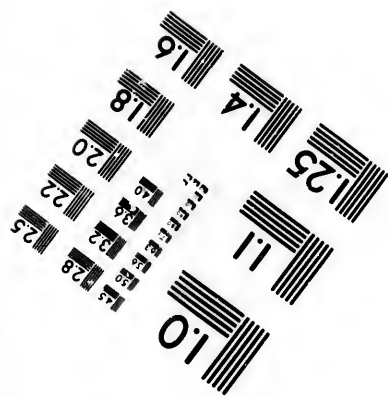
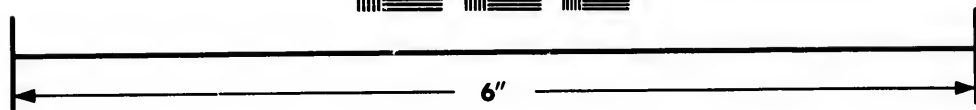
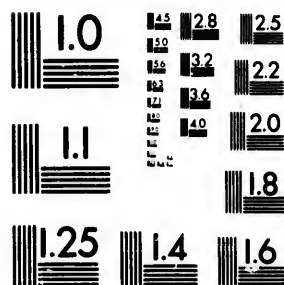

**IMAGE EVALUATION
TEST TARGET (MT-3)**

**Photographic
Sciences
Corporation**

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

1.0
1.2
1.4
1.6
1.8
2.0
2.2
2.5
2.8
3.2
3.6
4.0

**CIHM/ICMH
Microfiche
Series.**

**CIHM/ICMH
Collection de
microfiches.**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

1.0
1.1
1.2
1.4
1.6
1.8
2.0
2.2
2.5
2.8
3.2
3.6
4.0

© 1984

Technical and Bibliographic Notes/Notes techniques et bibliographiques

The Institute has attempted to obtain the best original copy available for filming. Features of this copy which may be bibliographically unique, which may alter any of the images in the reproduction, or which may significantly change the usual method of filming, are checked below.

L'Institut a microfilmé le meilleur exemplaire qu'il lui a été possible de se procurer. Les détails de cet exemplaire qui sont peut-être uniques du point de vue bibliographique, qui peuvent modifier une image reproduite, ou qui peuvent exiger une modification dans la méthode normale de filmage sont indiqués ci-dessous.

Coloured covers/
Couverture de couleur

Covers damaged/
Couverture endommagée

Covers restored and/or laminated/
Couverture restaurée et/ou pelliculée

Cover title missing/
Le titre de couverture manque

Coloured maps/
Cartes géographiques en couleur

Coloured ink (i.e. other than blue or black)/
Encre de couleur (i.e. autre que bleue ou noire)

Coloured plates and/or illustrations/
Planches et/ou illustrations en couleur

Bound with other material/
Relié avec d'autres documents

Tight binding may cause shadows or distortion
along interior margin/
La reliure serrée peut causer de l'ombre ou de la
distortion le long de la marge intérieure

Blank leaves added during restoration may
appear within the text. Whenever possible, these
have been omitted from filming/
Il se peut que certaines pages blanches ajoutées
lors d'une restauration apparaissent dans le texte,
mais, lorsque cela était possible, ces pages n'ont
pas été filmées.

Additional comments:/
Commentaires supplémentaires:

Coloured pages/
Pages de couleur

Pages damaged/
Pages endommagées

Pages restored and/or laminated/
Pages restaurées et/ou pelliculées

Pages discoloured, stained or foxed/
Pages décolorées, tachetées ou piquées

Pages detached/
Pages détachées

Showthrough/
Transparence

Quality of print varies/
Qualité inégale de l'impression

Includes supplementary material/
Comprend du matériel supplémentaire

Only edition available/
Seule édition disponible

Pages wholly or partially obscured by errata
slips, tissues, etc., have been refilmed to
ensure the best possible image/
Les pages totalement ou partiellement
obscurcies par un feuillet d'errata, une pelure,
etc., ont été filmées à nouveau de façon à
obtenir la meilleure image possible.

This item is filmed at the reduction ratio checked below/
Ce document est filmé au taux de réduction indiqué ci-dessous.

10X	12X	14X	16X	18X	20X	22X	24X	26X	28X	30X	32X
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☒	☐	☐	☐	☐	☐

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

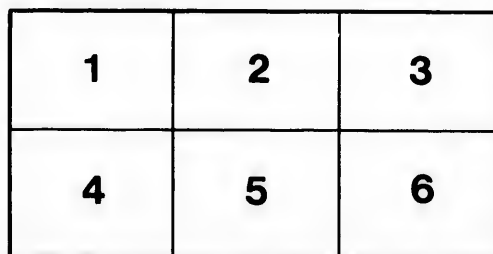
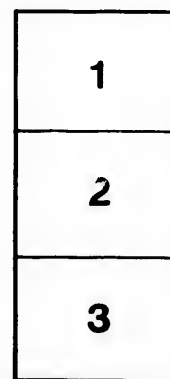
Library of Congress
Photoduplication Service

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol $\rightarrow$ (meaning "CONTINUED"), or the symbol ∇ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Library of Congress
Photoduplication Service

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole $\rightarrow$ signifie "A SUIVRE", le symbole ∇ signifie "FIN".

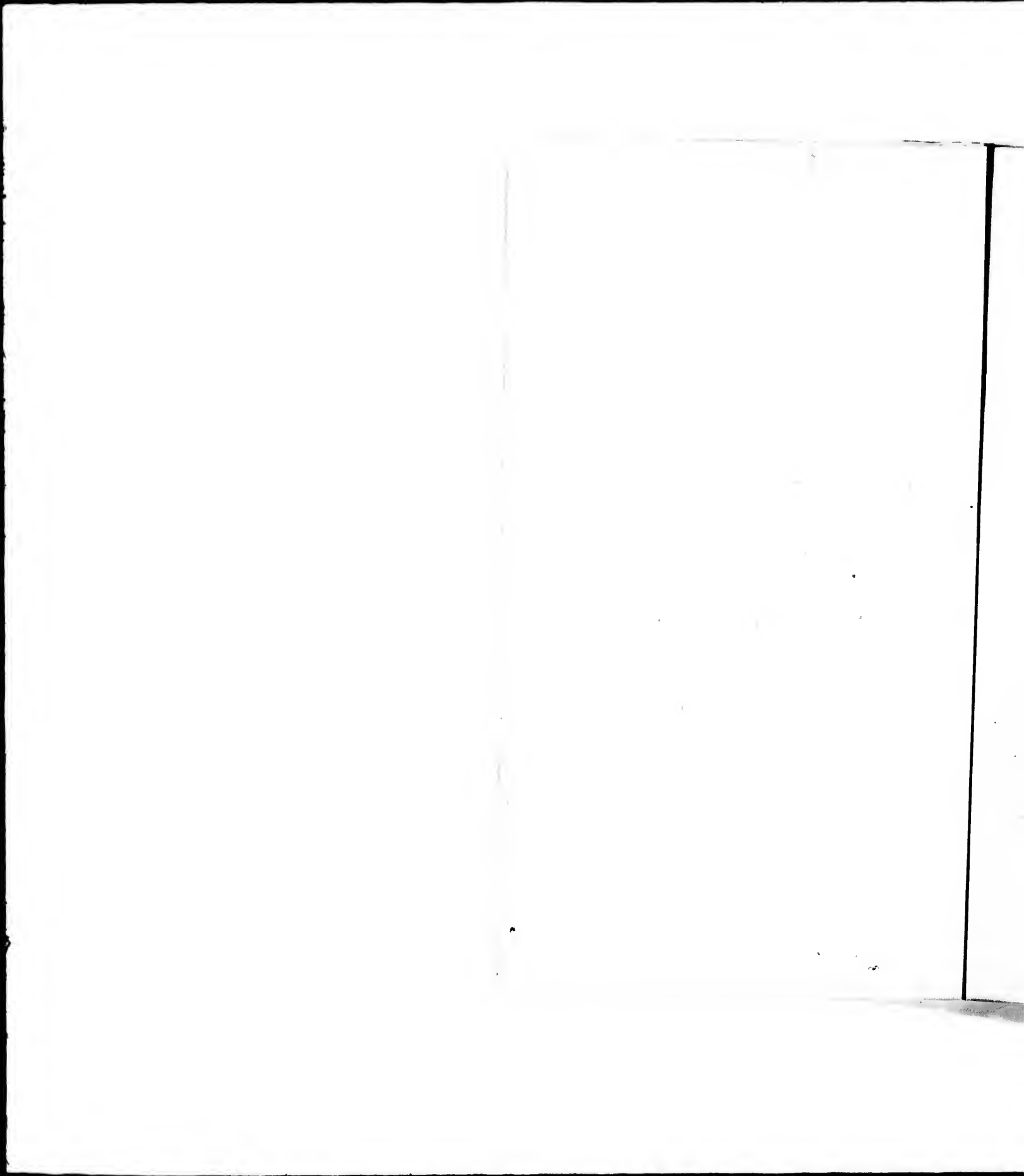
Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

DE
M E N S C H,

ZOO ALS HIJ VOORKOMT
OP DEN BEKENDEN

A A R D B O L.

DE
M E N S C H,
ZOO ALS HIJ VOORKOMT
OP DEN BERENDEN
A A R D B O L,
BESCHREEVEN DOOR
MARTINUS STUART,
AFGEBEELD DOOR
JAQUES KUYPER.
VIERDE DEEL.

TE AMSTERDAM, BY
JOHANNES ALLART.
MDCCCV.

GT 30
Sec

□ 1372
61

OFFICE OF THE
DIRECTOR OF THE
BUREAU OF THE
CENSUS

T 30
S 2

I N H O U D

VAN DIT

D E E L.

Groenland . . . . . *bladz.* 3

Land van Labrador 53

Creek-Bondgenootschap 74

Mexi-

iv INHOUD VAN DIT DEEL.

<i>Mexico</i>	. . . .	<i>bladz.</i> 116
<i>Guiana</i>	. . . .	163
<i>Quito</i>	. . . .	208
<i>Patagoners</i>	. . . .	237
<i>Yuurland</i>	. . . .	251

AME-

ladz. 116

. 163

208

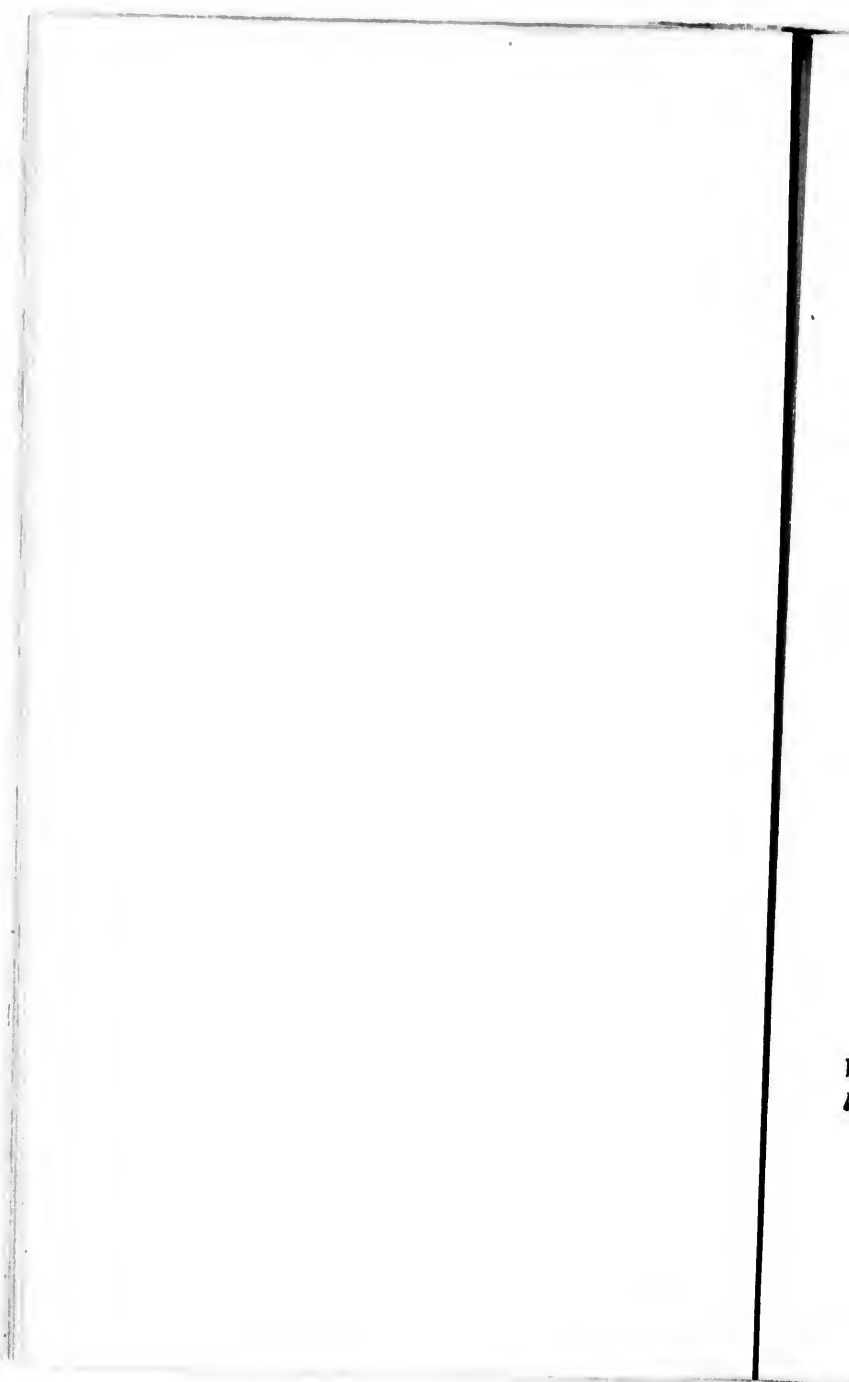
. 237

251

A M E R I C A.

AME-

IV. DEEL.

GROENLAND.

Het uiterste stuk lands in het Noorden, tusfchen *Europa* en *America* gelegen, en gemeenlijk onder de nog onbekende Noorderlanden gerekend, werd *Groenland* genoemd door dezelfs eerste ontdekkers, de *Noorwegers* en *Yslanders*, wien het groener bewasfen fcheen, dan hunne eigene kust. Men kent dezelfs ftrekking van 59° tot 78° en 80° Noorder Breedte zonder nog zeker te zijn, of het een Eiland zij, wyl het ijs de fcheepvaart verder langs de West en Oost kust belet, dan of het aan het vaste land van *America* verbonden zij, het welk de vernauwing van de *Baffinsbaai* op de breedte van 78° doet vermoeden,

4 GROENLAND.

den, en de vertellingen der inwoners schijnen te bevestigen (1).

De vroegere kennis der *Noren* aan dit land dagteekende zich reeds van de negende Eeuw onzer jaartelling, wanneer het door zekeren *ERIK* ontdekt en door den Koning van *Noorwegen* met eene Volkplanting verwaardigd werd. In de twaalfde eeuw had dit land eenen Bisshop der Kerke (2); daarna echter werd hetzelfde geheel vergeten, zoodat men bij de latere ontdekkingen in de zestiende Eeuw een geheel nieuw land scheen te vinden, en hetzelfde *nieuw Groenland* noemde, zijnde dit aan de Westzijde van hetzelfde, terwijl men de Oostzijde voor het *oude Groenland* hield, schoon men bij het eerste, naderhand zoo vele sporen van vroegere Volkplanting meent gevonden te hebben, als bij het laatste (3).

De Westzijde is rotsachtig en dor, de Oost-

(1) D. CRANZ, *tegenwoordige staat van Groenland en Straatdaviids*. Amst. 1786. III Deelen. — Boek I. Afd. 1. §. 1, 2.

(2) CRANZ Boek IV. Afd. 1. §. 1—12.

(3) CRANZ Boek IV. Afd. 1. §. 13.

N D.

der inwoners

Noren aan dit
ds van de ne-
g, wanneer het
t en door den
eene Volkplan-
n de twaalfde
Bischof der
werd hetzel-
at men bij de
estierende Eeuw
en te vinden,
and noemde,
e van hetzel-
voor het *oude*
bij het eerste,
van vroegere
te hebben, als

g en dor, de
Oost-

lige staat van
st. 1786. III
I, 2.
. §. 1—12.
. §. 13.

GROENLAND. 5

Oostzijde bewasfen met boomen en gras. Behalven de Kust is het gansche land in het geheel niet, en daar zelfs schaars, bewoond (1). De wederzijdsche Kust is vol baaijen, schier altijd met ijsvelden en ijsbergen bezet. De bergen zelve schijnen meestal ijskegels. De waterbronnen vinden haren toevor in gesmolten sneeuw: maar bevrozen in den winter en geraken in den zomer droog.

De lucht is 'er zeer ruw en koud. In den winter befrist zelfs de brandewijn en wijngeest. Eerst in Zomermaand ontdooit de grond. In Oogstmaand reeds hervat de sneeuwjagt: in Wintermaand echter begint de sneeuw eerst te blijven liggen; ook ligt zij zelden zeer hoog, wijl de wind ze verstuift en de zon ze verteert. In de bogten en dalen kan het nogans in den zomer warm genoeg zijn, om de kleederen te doen afwerpen en het zeewater aan de klippen tot zout te doen verdroogen. Zelfs in opene zee smelt wel eens het pek aan de schepen, schoon men des avonds naar den pelsrok verlangt, om den kouden nevel

(1) CRANZ B. I. Afd. 1. §. 2. 3.

6 GROENLAND.

te verduren. Bij eene warme kleeding en geregelde leefwijze wordt echter de lucht gezond bevonden. De zomer heeft geheel geen nacht; de winter slechts eene flauwe schemering van daglicht, door het maanlicht of het noorderlicht alleen verhelderd. Het weder is veranderlijk, maar van geweldige onweders bevrijd (1).

De rotzen en bergen kent men nog maar oppervlakkig, als ook de aardfoorten, welke 'er nergens diep gevonden worden. De dalen brengen velerlei mos en gras voort; op de lage klippen, waar de vogels nestelen, ontmoet men eenige kruiden, heide en struiken, die nogtans dwergen zijn in de foort, tot welke zij behooren. Rondom de woningen der *Groenlanders* vindt de groeizaamheid beter voedsel in den doormesten grond (2).

Witte hazen en beeren, vosfen en rendieren bevolken deze woestenijen. Ook de hond verlaat 'er den mensch niet, dien hij zelfs voor zijne slede dient, maar met geen vrolijk geblaf kan begroeten, wijl zijn

(1) CRANZ B. I. Afd. 2 en 3.

(2) CRANZ B. I. Afd. 4 en 5.

GROENLAND 7

zijn geluid zeer dof is en slechts voor gehuil geschikt schijnt. Zekere soort van patrijzen, snippen, sneeuwvogels, arenden, valken, raven en uilen zijn de eenige landvogelen. Talrijker zijn de zeevogelen dezer streken (1), wier wateren het eigenlijke verblijf mogen genoemd worden der meeste en nuttigste visfchen, fchulvisfchen, zee-infecten, jongen werpende visfchen, grootere zeedieren, waar onder de walvisch en potvisch of cachelot uitmunten, en van viervoetige zeedieren of zeehonden, die voor den *Groenlander* niets minder zijn dan de fchapeu voor den *Europeër*, daar zij hem dekken en voeden (2).

Hoogstbelangrijk is voor het menfchkundig onderzoek de menfch, die deze ftreken bewoont, waar het plantenrijk, hoe gevoelloos het ook fchijne, verfterft of verkrimpt, waar het dierenrijk, hoe wel gedeckt het zij, van koude verkleumt en van vacht verandert, waar het gebied der zeeën en des afgronds dat de aarde en der lucht voor het rijk des levens vervangt, en waar

(1) CRANZ B. II. Afd. 1.

(2) CRANZ B. II. Afd. 2—4.

8 GROENLAND.

nogtans de zwakke, weerlooze, tedergevoelige en hoogstaandoenlijke mensch een verblijf vindt, het geen hij boven de bekorelijkste oorden van *Europa* verkiest.

Hij noemt zich zelve *Innuït*, het geen in zijne taal *mensch* beteekent, schoon hem de *Yslander* verachtelijk *Skrællinger*, dat is *onnutte dwerg*, noemt. Meestal is hij ook beneden de vijf voeren in lengte, en heeft een zwak aanzien, schoon hij welgemeent is van leden.

Het aangezicht is bij de *Groenlanders* gemeenlijk breed en plat, met bolle ronde wangen. De oogen zijn klein, zwart en dof. De neus is wel niet ingedrukt, maar klein en weinig verheven; de mond gemeenlijk klein en rond, de onderlip een weinig dikker, dan de bovenlip.

De kleur van het geheele lijf is donker graauw, die van het aangezicht bruin, bij zommigen met doorschijnend rood, het welk een blijk is, dat morsigheid alleen de huid dus taant, gelijk ook de kinders geheel blank ter wereld komen en enkelden zelfs eene redelijk witte huid behouden, schoon dit nog zeldzaamer is, dan langwerpige aangezichten onder hun aantref-

treffen, die dan wel naar zommige bergbewoners van *Zwitzerland* gelijken. De snelle afwisseling van zonnchitte en van koude in den zomer, en het veelvuldige gebruik van traanachtige spijs, die zelfs het zweet naar traan doet rieken, worden nogtans geoordeeld geen minder aandeel te hebben aan hunne kleur, die zich dan ook door de voorteling mededeelt, als hunne onreine leefwijze bij den walm van dampige olielampen.

Meestal hebben zij zwart, hard, sterk en lang hoofdhaar, doch de baard wordt zorgvuldig kaal gehouden. De handen en voeten zijn klein, het hoofd en de overige leden daar tegen groot. De mans hebben gemeenlijk eene hooge borst: de vrouwen breede schoulers, door het last dragen van hare jeugd af. Zij zijn dik in het vleesch, vet en bloedrijk, waardoor zij bestand zijn voor de felste koude. Hunne lichaamsbewegingen zijn echter zeer snel en vaardig, en hunne krachten sterk en aanhoudende in hunnen gewonen arbeid. Men vindt schier geene gebrekkigen onder hun en nog minder hoort men ooit van eenige misgeboorten. (1)

Hun-

(1) CRANZ B. II, Afd. I. §. I.

Hunne bloedmenging schijnt in het gemeen bloedrijk en waterachtig tevens, schoon men ook galachtigen en zwartgalligen onder hun ontmoet. Nooit zijn zij zeer levendig of uitgelaten, echter wakker en vriendelijk; wel zonder angstvallige zorg, maar ook zonder gulle mededeelzaamheid. Zonder eigenlijken hoogmoed verachten zij nogtans den *Europeaan*, om dat zij zijne meerderheid in beschaving niet weten te waarderen, en hem onbekwaam zien, om hunne verrigtingen naar te volgen. Zij zijn voorts eenvoudig zonder domheid, schrander zonder overleg. Hunne zeden hebben in hunne eigene oogen alle die waarde, welke 'er de vergelijking van de onbeschoftheden der *Europeërs*, die zij dikwijls zien, aan geeft. Zij zijn geduldig, wijken liefst, maar schromen vuur noch water, wanneer zij in de engte zijn gebragt. Hunne bezigheid verandert van voorwerp bij de minste zwaarigheid. Vijf of zes uren geven zij in den zomer, in den winter agt uren, aan den slaap, dien zij den ganschen dag vervolgen, wanneer zij den vorigen zwaar gearbeid hebben. Ook heeft het weder grooten invloed op hunnen geest, wijl het zeer grooten invloed heeft op hunne kostwinning. Gaarne ontvein-

GROENLAND II

veinzen zij echter hunne hartstogten. Zij zijn ook bedaard in rampen, zachtmoedig in ongelijk: maar morren en wreeken zich op hunnen tijd. (1)

Hunne kleederen zijn uit vellen van rendieren, zeehonden en vogelen gemaakt, als een hembd toegenaaid, en met eenen kap voorzien, die hun bij nat en guur weder het hoofd dekt. Den mans hangt dit kleed tot over de helft der heupen: bij de vrouwen is het zelve op de schouders hooger en de kap langer, terwijl het van voren en van agteren eindigt in eenen slangen slip, die tot de knieën hangt. Beide dragen ook broeken, en lederen kouzen en schoenen, waarvan de zolen voor en achter uitsteken. Van de vellen der rendieren en vogelen, wier bereiding den besten bontwerker beschaamt, dragen zij de vederen en het haar binnenwaarts: maar de huid der zeehonden is bij hun buitenwaards gekeerd. Gespletene spieren van rendieren en walvischen strekken hun tot garen, het welk zij te voren door naalden van vischgraten of vogelbeenderen haalden, doch waartoe zij thans de fijnste stalen naalden bezigen.

De

(1) CRANZ B. I. Afd. I. §. 2.

De mans dragen het haar rond en kort, de vrouwen lang en opgebonden in eenen dubbelden knot. De haarband is een pronkstuk, versierd met koralen, welke zij ook wel om den hals, in de ooren, aan den zoom der kleederen, ja zelfs op de schoenen dragen. Ook vordert de grootste praal eene zekere huidschildering door middel van eenen draad, in roed zwart gemaakt en onder de opperhuid aan de kin, de wangen, de handen en voeten doorgetrokken. (1)

In den winter bewonen zij huizen: in den zomer tenten. De huizen zijn twee vademmen breed; naar gelang der bewoners, van vier tot twaalf vademmen lang; en zoo hoog, dat men even overeind in dezelve kan staan. Hoogten en klippen vooral strekken tot derzelver grondslag; daarop bouwen de *Groenlanders*, na eene onderlaag van steenen en zoden gelegd te hebben, hun getimmer van balken, met riemen aan een gebonden, en met dun hout gedekt, waarover zij heide, zoden en aarde spreiden, hetwelk stand houdt, zoo lang het vriezende weder duurt, maar met den zomer door den

(1) CRANZ B. III. Afd. 1. §. 3.

den regen en droogte instort. Het gebouw heeft deur noch schoorsteen, maar in plaats van beide een voorportaal, het welk midden in eenen gewelfden gang brengt, waar in de onderscheidene verblijven uitkomen, in welke zulk eene woning verdeeld is: Eene bank van eenen voet hoog, langs den ganfchen achterwand van het huis geplaatst, strekt tot zit- en slaap-plaats, waarop de vrouw met afhangende, de man met kruisling onder zich geslagene, beenen is gezeten. De scheidmuuren dier verblijven, die eer stallen kunnen heten, zijn vellen van dieren. Aan elke afschutting is eene vuurstele, bestaande in een groote steenen bak met traan gevuld, waarin zij, als in een lamp, mos, in plaatze van eene pit, branden en waardoor zij het ganfche gebouw helder verlichten en genoegzaam verwarmen, ja waar boven zij hunne kleeders droogen en hunne spijs koken. Wanneerhulle lampen zijn uitgegaan, maken zij vuur, door een rond hout, als een drill, snel rond te draajen in een ander. Tegen over de onderscheidene verblijven heeft de voormuur van het huis eenige vengsters, ruim twee voeten groot, met aan een genaaide zeehonden-darmen zoo dicht gesloten, dat

dat wind noch in 'er doordringen, schoon het licht een vrijen doortogt heeft.

De lucht in deze verblijven is zeer bedorven door de traanlampen en door het dikwijls verrotte vleesch, hetgeen 'er boven gekookt wordt, maar ook vooral door de vaten, waarin zij hun eigen water bewaren, ten gebruike hunner leërlooijerij.

Buiten's huis hebben zij kleine voorraadschuren van steen gebouwd. Naast dezelve liggen hunne vaartuigen omgekeerd op staken en onder dezelve hun jacht- en visch-tuig.

Zij betrekken hunne winter-woningen, wier bouwmeesters de vrouwen zijn, met wijnmaand, en verlaten ze, naar gelang van het weder, van lentemaand tot bloeimand. Het laatste doen zij met groote vreugde, om als dan hun werkzaam levensgenot te hervatten van onder los opgeslagene tenten, met zehondevellen bedekt en met een voorhangzel van te zamen gevoegde en doorschijnende darmen van dezelfde dieren afgesloten. Achter dit voorhangzel is al de pronk uitgestald van het huisraad, het welk in den winter ingepakt blijft. Voor het zelve en in het voorportaal der tent staan de stinkende watervaten en het ruwe gereedschap, terwijl nu buiten de tent

tent met brandhout wordt gestookt. Elk gezin heeft nu ook zijn eigen zomerverblijf; hetzelfde neemt echter ook wel naastbestaanden en armen in, zoodat 'er meermalen wel twintig menschen inwonen. Pelzen zijn altijd de bedden, die, even als de kleederen, vol zijn van ongedierten, hetwelk de wederwraak bij hun verslindt. (1)

Daar de grond zeer weinig voedsel voortbrengt, leven de *Groenlanders* van vleesch en visch. Het vleesch der rendieren is hunne lekkernij: zeedieren, vischen en vogelen strekken hun tot gewone spijs. Zij gebruiken dezelve niet raauw, schoon zij altijd een klein stukje raauw vleesch nuttigen en ook wel een weinig warm bloed drinken van hunne prooi, het zij uit bijgeloof, het zij uit snoeperij. Het hoofd en de borst van den zeehond wordt in den zomer onder het gras en het gansche dier in den winter onder de sneeuw begraven, tot dat het vleesch half bedorven of half bevrozen is. Het overige vleesch, wordt zonder zout, in zeewater gekookt. Veel visch wordt enkeld in den wind gedroogd en dus gegeten. De kleine gedroogde haring strekt

(1) CRANZ B. III. Afd. I. §. 4.

strekt daarbij tot brood. De volle maag der rendieren is vooral de wellust van hunnen disch; terwijl versehe, vuile en zelfs uitgebroeide eiers, met kraakbezien en *angelica*, in eenen zak verzameld, die met traan is aangevuld, hunne winterverkwikking uitmaakt.

Hun drank is zuiver water, het welk zij gaarne koel houden, door 'er een klomp ijs in te werpen.

De toebereiding hunner spijsen is zeer onrein. De tong hunner honden houdt de ketels schoon. Hunne drankvaten alleen zijn zuiver. Het gekookte eten leggen zij op houten schotels, het ongekookte op den grond of op een vel, het welk niet veel reiner is. Houten of beenen lepels dienen hun bij hunne afkookzels: maar vingers en tanden vervangen mes en vork voor vleesch en visch.

De honger regelt hunnen maaltijd. De voornaamste is 's avonds, wanneer de man te huis komt met de vangst, en daarop zijne bureen noodigt of 'er hun een deel van zendt. De mans eten vooraf; de vrouwen echter zorgen wel, geen gebrek te lijden en vullen vooral de kinders tot berstens toe op. De zwelgerij duurt zoo lang, als de voorraad:
bij

bij gebrek lijdten zij geduldig den honger, dien zij met schulpvisch, zee gras, ja, met tentvellen en schoenzolen stillen, wanneer zij nog maar traan hebben, om het te koken.

Gaarne gebruiken zij *Europefche* fpijzen, maar zijn afkeerig van varkens, omdat deze dieren alle onreinigheid eten. Weleer fchrikten zij voor den fterken drank, dien zij *dolwater* noemden: thans veinzen zij zich wel eens ziek, om denzelven te bekomen. Ook heeft de brandewijn hun wel eens het leeven gered bij hunne gulzigheid. Zij beminnen den rooktabak en fnuiven allen van jongs af (1).

Weleer gebruikten zij pijl en boog ter jacht: thans bedienen zij zich van kruid en lood. Ter zehondenvangst hebben zij nog steeds de harpoenpijl met de blaas, volmaakt zoo als men ze op *Oonalaska* vindt (2); voorts eene groote lans met eene beweegbare fpil en eene kleine fpeer; ook nog een werppijl, welks punt almede van de fchaft affchiet en met een lijn aan eene blaas

(1) CRANZ B. III. Afd. 1. §. 5.

(2) Zie D. III. bl. 141.

blaas verbonden is. De zeevogels treffen zij met vogelpijlen van eenen vadem lang. (1)

Zij hebben tweederleije vaartuigen, de groote of vrouwe boot, en de kleine of mans boot. De eerste is van zes of acht vademen lang, tusfchen de vier en vijf voeten wijd en drie diep, van voren en van achteren spits, van onderen plat, uit latten te zamen gesteld, met balein verbonden en met getouwd zeehondenleder overtrokken. Alles is met houten nagels vastgehecht. Een kleine zaag, een beitel, kleine boor en puntig mes is al het gereedschap, waarmede zulk een vaartuig, zonder snoer of winkelhaak, in juiste evenredigheid gebouwd wordt. De man verrigt het timmerwerk: de vrouw overtrekt en herstelt het. Ook de vrouwen roeijen en sturen dit vaartuig, het welk een zeel van zamengevoegde darmen voert, het geen alleen vóór den wind gebruikt kan worden. Gansche huisgezinnen met al hun huisraad varen met deze boot van honderd tot twee honderd mijlen ver, ten noorden en ten zuiden,

(1) CRANZ B. III. Afd. 1. §. 6.

zeevogels tref-
n eenen vadem

vaartuigen, de
n de kleine of
van zes of acht
vier en vijf voe-
n voren en van
plat, uit latten
n verbonden eu
er overtrokken.
astgehecht. Een
ne boor en pun-
nap, waarmede
noer of winkel-
heid gebouwd
et timmerwerk:
stelt het. Ook
uren dit vaar-
n zamengevoeg-
en alleen vóór
rden. Gansche
huisraad varen
tot twee hon-
den en ten zui-
den,

§. 6.

GROENLAND. 19

den, terwijl de man met zijne kleine boor op zijde blijft tot bijstand in geval van nood. Bij nacht worden zij op strand gehaald en met steenen voor het wegwaaijen bewaard, zijnde, schoon zij wel eens twintig menschen voeren, echter zoo ligt, dat zes of acht *Groenlanders* ze op hunne hoofden naar beter vaarwater wegdragen. De mansboot of *Kajak* is drie vademen lang, maar in het midden naauwlijks anderhalven voet breed en eenen voet diep, en heeft de gedaante van eene wevers spoel, is van latten gebouwd en mede met zehondenleder overtrokken. Hij geijkt voorts in gebruik volmaakt naar dien van *Oonolaska* (1). Bewonderenswaardig is de behendigheid, waarmede zich de *Groenlander* van dit vaartuig bedient. Hij legt 'er tien of twaalf mijlen mede af op eenen dag, en vreest in hetzelfde geenen storm, daar hij, als een vogel, over het water dobbert, of, geheel bedolven, van onder hetzelfde weder te voorschijn komt. Met zijnen dubbelden riem, dien hij pagaaijende gebruikt, houdt hij het, zonder omkanteling, staande tegen allen golfslag, of mislukt hem

deze

(1) Zie D. III. bl. 139.

deze handgreep, hij bezit eene andere, om zich onder het water terstond weder om te wentelen: het verlies van zijn riem alleen is het verlies van zijn leven. Maar weinige *Europeërs* bragten het ooit ver genoeg met deze boot, om 'er in vlak water mede te kunnen varen, maar konden 'er nooit in vischen, of zich uit het minste gevaar redden, van waar den *Groenlander*, bij wien deze kunst de kunst des levens is, om dat zij hem zijn gansche onderhoud verschafft, geene geringe kleinachting voor den *Europeër* eigen blijft. (1)

Hij gebruikt de blaasharpoen tegen den zeehond en gaat geheel alleen op die gevaarlijke jacht, die zoo veel beleid, als vaardigheid, moed en kracht vordert, en door hem zelven met eenen naam wordt onderscheiden, welke zijn eigen inzicht van het uiterste gevaar bij deze jacht kenmerkt. Meermalen valt de zeehond, wanneer hij jongen heeft, den *Groenlander* woedend aan, bijt zijne boot aan stuk en doet ze zinken; of wel gewond, maar nog niet geheel krachteloos, bijt hij den man zelven op de gewel-

(1) CRANZ B. III. Afd. I. §. 1—9.

weldigste wijze, of sleept hem en zijne boot naar den afgrond bij de minste verwarring van den schietlijn. Eene slimmer soort van zeehonden vordert daarom eene gezamenlijken vischerij, die zij de klopjagt noemen, om dat zij door hun geschreeuw en geklop de zamengeschoolde dieren telkens doen duiken, het geen dezelve maar korten tijd kunnen uithouden, waarna zij zich afgemat blootgeven aan hunne vervolgers, die zelve pijlsnel op hun aanschieten met hunne booten en hun de doodelijkste wonden toebrengen. Op het ijs wacht de *Groenlander* den zeehond op bij een gat, het welk deze behoeft, om nu en dan lucht te komen scheppen, wanneer hij hem de harpoen in den kop stoot, het gat grooter maakt en 'er het dier uit ophaalt. Om deze prooi te lokken, bootzen zij haar geknor na, en getroosten zich het plat liggen op het ijs, tot dat zich het dier opdoet. (1)

Ook de walvisch is hun niet te vreeslijk; alleenlijk vordert het bijgeloof eene bijzondere reinheid van kleederen en eene onthouding

(1) CRANZ B. III. Afd. I. §. 10 en 11.
B 3

ding van alle ontreiniging tot deszelfs vangst. In dezelve hebben ook de vrouwen aandeel, voor zoo verre zij tot herstel van booten en kleederen worden medegenomen. Gezamenlijk varen zij in mans- en vrouwe-booten op den visch af, en werpen hem zoo veele blaasharpoenen in de huid, dat hij, door de blazen opgehouden, niet diep kan zinken. Hem afgemat ziende, dooden zij hem met hunne kleine lanzen, springen met hunne waterpelzen, die schoenen, kouzen, handschoenen en gewaad uit één stuk hebben en om het hoofd vast worden toegeregen, op het lijf, en snijden hem vaardig genoeg het spek en de baarden af, waar aan de vrouwen en kinders zelve deel nemen. Kleinere soorten van den walvisch vangen zij op gelijke wijze als de zeehonden. (1)

Bij die *Groenlanders*, die nog den minsten omgang met *Europceers* hebben gehad, verneemt men in het huislijk gedrag geene oneerbaarheid of onbetamelijkheid. Men vindt zelden bij hun oneerbare vrijsters, doch meer ontuchtige verstootene vrouwen en

(1) CRANZ B. II, Afd. 3. §. 23.

en jonge weduwen, die niet zelden hare kinders aan kinderloozen verkoopen, of ook wel door dezen in derzelver huis aangenomen en getrouwd worden. De ongehuwden leven in eene strenge afzondering, welke zelfs het aanbod van een snuijsje aan eene jonge dochter niet veroorlooft. Het aanzoek ten huwelijk, na twintig jarigen ouderdom, geschiedt door den vrijër, niet zonder voorkennis en raadvraging van bloedverwanten, en kan nimmer uit baatzucht ontstaan, wijl de bruid nooit meer dan hare kleederen, eene lamp, een mes en ketel aanbrengt. Huishoudelijke bekwaamheden zijn hem eeniglijk van belang, gelijk het bij hem zelven vooral op de vaardigheid ter jagt en vischvangst aankomt. De ouders zijn gereede toestemmers voor den zoon. Twee bedaagde vrouwen doen het voorstel bij die der vrijster. Deze loopt bij die boodschap weg en trekt zich de haairuit, als wanhoopend, los, het welk niet altijd geveinsde zedigheit is, maar wel eens door wezenlijke onmagt wordt gevolgd. Ook snijdt zij zich wel eens in ernst het haar af, waar mede alle aanzoek ophoudt. Het aantal verstoote vrouwen en de

trotschheid der bijwiven schijnt de voorname schuld te zijn van dezen onnatuurlijken afkeer. De ouders der maagd tonen zich onbestist, maar laten het aan de koppelaarsters vrij, de dochter te overreden, die haar opzoeken en naar het huis van den vrijër slepen, waar zij gevangen gehouden en door minckoozerijën of ook wel door slagen gedwongen wordt van staat te veranderen; staande zij bij eene ontvluchting bloot voor de herhaling van het zelfde geweld. Zomtjids beschikken de wederzijdse ouders vroeg over hunne kinderen, die zich dan ook daar naar voegen. Zelden vereenigen zich broeders- of zusterskinderen, noch ook vreemden, wanneer zij als aangenomene kinders in één huis zijn opgebracht: wel eens vindt men eenen man, die zich twee zusters, of eene moeder met hare dochter, tot vrouwen neemt: echter wordt dit voor onbetamelijk gehouden.

De veelwijverij is 'er geoorlofd, maar niet gemeen, wegens de moeilijkheid der kostwinning. De schande der kinderloosheid doet wel eens naar eene tweede, derde of vierde vrouw zoeken, waartoe, schoon

schoon hoogstzeldzaam, de onvruchtbare vrouw den man somtijds aanspoort, indien het haar niet mag gebeuren, hare vruchtbaarheid bij eenen anderen *Groenlander* of *Europeër* te beproeven.

Hunne echt is niet ongeregeld, schoon de vrouw wel eens een blaauw oog belooft: maar de vaardigheid der verftooring maakt het huwelijk onvast. Met een norsch gejaat uit te gaan zonder in eenige dagen terug te keeren, is het blijk van verftooring, het welk de vrouw zoo wel verftaat, dat zij zich terftond naar hare vrienden hegeeft, maar zich daarbij, ten spijt van haren man, in den besten dos steekt. Ook de vrouw loopt somtijds weg, wanneer haar de heerschappij van de mansmoeder ondragelijk wordt. Kinders en zonen bovenal maken de banden des huwelijks onverbrekkelijker, wijl zij bij echtscheiding de moeder volgen. Bij het overlijden van de vrouw zorgt de weduwenaar, om zich, na eenig tijdverloop, zeer wel gedaan, schoon treurig te vertoonen, ten einde na een jaar tijds een tweede huwelijk aan te gaan. De tweede vrouw troetelt de kinders der eerste meer dan haare eigene, zich toeliggende, om

de eerste in alle opzigten door zorg en tederheid te overtreffen. (1)

De vruchtbaarheid der *Groenlandsche* vrouwen is niet groot; zelden baren zij meer dan zes kinderen. De verlossing kost haar geenen zwaren arbeid; zij geschiede schier zonder verzuim van bezigheid. Het kind ontvangt terstond deszelfs naam en wel van den grootvader of grootmoeder, ten zij deze personen aan een ongelukkig einde zijn gekomen. Zij veranderen dezen naam, wanneer dezelve treurig herinnerend of kwaadspellend wordt; ook nemen zij namen aan naar een of ander eigen uitstekend bedrijf.

Overgroot is der ouderen kindermin. De moeder draagt het kind, bij al haren arbeid, op den rug, en zoogt het tot in het vierde jaar of langer, om dat zij geene geschikte spijs voor het tedere gestel kent. De kinders groeijen op zonder eenige tucht, maar tevens zonder eenige grove gebreken. Van zelve volgen zij de ouders na en schikken zich naar eene minzame behandeling. Hun onwil, dien de ouders verdra-

(1) CRANZ B. III. Afd. 2. §. 13.

dragen, duurt niet lang; hunne dankbaarheid en liefde daartegen zijn bestendig tot dat zij de afgeleefde ouderen dienstvaardig ondersteunen.

Een kleine pijl en boog is het eerste speelgoed en oefentuig van den jongen *Groenlander*. In zijn vierde jaar heeft hij reeds zijne *kajak* of kleine boot. Vijf jaren later vergezelt hij zijnen vader ter jagt en vischerij. De eerste zeehond, door hem vermeersterd, verschaft een feestmaal aan het gezin en doet de vrouwen alreeds denken aan zijne uithuwelijking. Twintig jaren oud geworden, moet zijne bekwaamheid alzins voltooid zijn. Gehuwd blijft hij in zijn vaderlijk huis, zoo lang zijne ouders leven, waar zijne moeder het bewind voert. De meisjes, daartegen, brengen de veertien eerste levensjaren zingende en springende door, waarna zij eerst tot de huishouding worden aangezet. (1)

De bezigheden der volwasfenen verdedelen zich zeer ongelijk. De mans zorgen slechts voor het maken van jagtgereedschap

(1) CRANZ B. III. Afd. 2. S. 14, 15.

schap en booten, en jagen of vischen, waarna zij zich over niets bekommeren. De vrouwen slachten, koken, touwen het leder, maken kleederen, bouwen en herstellen huizen en tenten. Over het geheel is der vrouwe lot bij den *Groenlander* het ongunstigst. Bij den vroegen dood van haren vader, moet zij bij anderen dienen voor de kost alleen; bij kinderloosheid loopt zij gevaar van verflooting; verflooten is zij veracht en tot ontucht verwezen; jonge weduwe wacht haar dienstbaarheid of oneerbaar gewin; oud en hulpeloos moet het bijgeloof haar voeden, maar loopt zij gevaar, op de minste verdenking van toverij vermoord te worden als moeder van eenen zoon alleen is haar levens onderhoud en haar geluk tot aan haren dood verzekerd, en geniet zij een gezag, het welk zij als huisvrouw nimmer voert. Met dat alles overtreffen de vrouwen meest al de mans in ouderdom, dien zij tot zeventig en tachtig jaren rekken. (1)

Ongeschikt en walgelijk komt in den eer-

(1) CRANZ B. III. Afd. 2. §. 16, 17.

eersten opslag de huishouding der *Groenlanders* voor, wanneer men aan hunne pelzen, vol ongedierte, en hunne, van vet en sineer glimmende, aangezigten en handen denke: maar, eenmaal huisgenoot geworden van hun winterverblijf, verwondert men zich over de zorgvuldige wegsluiting hunner beste kleederen, over de keurigheit en reinheit hunner drinkvaten, over hunne zonderlinge kiesheit ter ontlastinge, over hunnen verregaanden afkeer van alle kruid, door eene stof gemest, waarop de *Chineefche* landbouwer eene zeer hooge waarde stelt, maar boven alles, over den vrede en de stilte, welke 'er heerschen onder de vele huisgezinnen, die dikwijls onder één dak te zamen wonen. (1)

Bescheidenheit, ingetogenheit en zedigheid mogen bij hun de edele bronnen geacht worden van hunne stille zamenwoning. Schoon vreemd met valsche schaamte, verbergen zij gaarne hunne begeerte. Hunne gesprekken zijn levendig en niet ontbloot van sijne scherts. Gaarne laten zij zelve zich schertzende van hunne dwaasheden over-

(1) CRANZ B. III. Afd. 2. §. 19.

overreden : onverzettelijk flug daartegen zijn zij, wanneer men hun lomp ten toon stelt. Niet te mishagen is het doel hunner wellevendheid, welke zich minder op eigenlijk behagen van anderen toelegt. Hunne taal kent vloek noch scheldwoord. De een valt den ander nooit in de rede noch overschreeuwt hem : zij lagchen ligt, maar niet luidruchtig (1).

Gaarne gaan zij ten bezoek uit, en brengen dan steeds hunne geschenken mede. Met gezang worden zij verwelkomd, en daarna beleefd en goed onthaald. Voor den maaltijd gaat een horentje met snuiftabak rond, waaruit elk een neusvol ophaalt. Drie of vierderlei geregten vullen den disch, gedroogde haring, gedroogd, gekookt of half raauw en stinkend zeehondenvleesch, gekookte *alken*, een stuk van eene half stinkende walvischstaart, gedroogde zalm, gedroogd rendierenvleesch, kraakbeziën uit den maag van een rendier en kraakbeziën in traan bereid, maken de rijkste tafel uit. De tafelgesprekken duren lang, schoon meestal eeniglijk over zeeonderne-

(1) CRANZ B. III. Afd. 2. §. 19.

nemingen, doch altijd onderhoudende door zekere naauwkeurigheid en gemaklijkheid, waarna de jonge luiden aandachtig en bescheiden luisteren (1).

Behalven deze bijzondere zamenkomsten, hebben zij hunne dansbijeenskomsten en zeker zonnefeest op den 22sten van Wintermaand, wanneer 'er eene algemeene onderlinge vergasting plaats heeft, maar tevens eene algemeene braserij, die door spel en dans wordt afgewisseld. Het eenige speeltuig is een trommel of liever *sambourin*, bij welks gebruik het gansche ligchaam, op elken slag, de misfelijkste sprongen maakt en houdingen aanneemt. Deze trommelslag, die bij elk vierde van eene volle maat tweemaal wordt gehoord, begeleidt het gezang, het welk altijd de jagt of vischerij ten onderwerp heeft en in beide den lof der vaderen vermeldt. Elk vers wordt door de toehoorders beantwoord, met een geroep van *anna, ajah, ajah-ah-ah!* dat is, „de zon komt tot ons terug, zij brengt ons goed weder.” Na een

(1) CRANZ B. III. Afd. 3. §. 20, 21.

een vierde uur wordt de eerste zanger vervangen door eenen anderen, het welk den ganschen nacht door afwisselt. Met den dag herstelt men zich door den slaap. De avond vernieuwt het feest, het welk niet eindigt, zoo lang 'er eenige voorraad te verzwelgen valt.

Het balspei is het vermaak bij helderen manschijn. Gaarne oefenen zij zich ook in worsteling en vuistslag. Ook slingeren zij meermalen aan de slappe koord. Liefst slijten zij den ledigen wintertijd in gezellig vermaak. Opmerkelijk is onder hetzelfde hun zangstrijd, waarin een beledigde zich tracht te wreken over den belediger. Hij geeft daarvan vooraf kennis aan de naburen en daagt daar bij den belediger uit, die verplicht is, eenen hekelzang, tegen hem vervaardigd, zoo dikwijls te hooren herhalen, tot dat het gansche gezelschap denzelfden van buiten kent, doch van welke uitdaging en tusschentijd hij tevens gebruik kan maken, om zich door eenen tegenzang te verdedigen. De aanval wordt daarna nog maal herhaald en afgeweerd; die het laatste woord behoudt, wint den strijd doorgaans, het geen echter het gezelschap beflist, en
waar-

waaraan zich de partijen onderwerpen, wier ware beschaafdheid van geest zoo ver van het woeste tweegevecht der *Europeërs* is vervreemd, dat hun hekelzang zelf geene vuilaardigheid noch drift mag laten blijken (1).

Opmerkelijker wordt deze bewonderenswaardige beschaafdheid der Noord-sche poollanders, wanneer men let op derzelve gebrek aan alle burgerlijk Bewind. Elk vader des huisgezins is de eenige wetgever, regter en bestuurder der zijnen, ontvangende zelf van niemand eene hoogere wet. Bij de zamenwoning der huisgezinnen onder één winterdak heerscht de volkomenste gelijkheid van regten. De beste weérkenner en kundigste jager wordt alleen als raadsman gevolgd. Hij bewoont het noordelijkst gedeelte der woning, en slaat de goede orde van het gansche verblijf gade. De wederspannige is aan geen dwang of straf onderworpen, maar wordt slechts als eigenzinnig ontweken bij eene volgende zamenwoning, en heeft, bij gelegenheld, den

(1) CRANZ B. III. Afd. 3. §. 22—24.

hekelzang van den versmaaden Raadsman te verwachten.

Gelijk de kinders hunne ouders niet verlaten, schoon zelve getrouwd zijnde; zoo blijven ook gaarne de leden van éenen stam bijeen tot onderlinge hulp en bijstand, volgende zij bij verre togten steeds den verstandigsten onder hun, zonder van heerschappij of eigenlijke onderwerping te weten.

In plaats van wetten gelden hunne oude gewoonten. Derzelve overtreding staat voor den hekelzang bloot. Elk heeft vrijheid om te wonen, waar hij wil: maar in eens anders buurschap behoort hij eerst aangenaam te zijn verklaard. De vischerij en jagt staan onbepaald voor elk open: die dezelve door onkunde bederft, wordt slechts ontweken. Al, wat gevonden wordt, is eigendom: een steen, op het gevondene gelegd, bewijst de aanmatiging daarvan. De zeehond, schoon door eenen anderen gedood, is het deel van hem, die hem den eersten werppijl in de huid jaagt: maar met harpoen en blaas getroffen wordt hij de prooi des geenen, die hem verder afmaakt. Zelfs die hem doodvindt, geeft de harpoen aan den
ei-

eigenaar en behoudt het dier. Aan de ver-
deeling van den walvisch heeft ook de
toekijker regt. Daar elk zijne eigene pij-
len kent, beslucht de pijl, die, wanneer 'er
velen te gelijk treffen, een rendier het naast
aan het hart wondt, voor den eigenaar,
die echter aan de overigen ook eenig aan-
deel geeft; het kruid en lood heeft hier
in veel geschils verwekt. Die zijnen vos-
serval niet heeft opgezet, verliest zijn regt
op den vos, dien een ander in zijnen val
gevangen heeft. De schade aan geleend
goed komt voor rekening van den uitlee-
ner. Rouw van eenen gedanen koop ver-
nietigt dien. Men borgt, wanneer de beta-
ling niet gereed is. De schuld wordt naden
dood niet ingevorderd. Na eenig tijdver-
loop kan men zijn eigendom uit het sterf-
huis weder tot zich nemen: wanneer hetzelve
niet meer of gebrekkig voor handen is, laat
de eigenaar zich dit welgevallen. Zelve
zien de *Groenlanders* het gebrekkige van ve-
len dezer instellingen wel in, maar zij wagen
het niet, van hunne gewoonten aftegaan (1).

Schoon

(1) CRANZ B. III. Afd. 3. §. 25.

Schoon alzoo geenszins levende in burgerlijken staat, verkeeren zij in zekeren staat van maatschappij, verre van dien der wildheid onderscheiden. In dezen staat behouden zij veel van de vrijheid der natuur, welke de goedheid van hunnen eigen aard geenszins misbruikt, en genieten zij zoo volkomen al, wat zij wenschen, dat zij de *Europeërs* van harte beklagen wegens alle derzelver kunstbehoefsten, terwijl hunne armoede in begeerten meer, dan in verzadiging, hun vrij waart van alle die haatlijkheden, welke de wangunst, de nijd en het gebrek elders voortbrengen. Bedrog, dieverij en geweld zijn meestal vreemd aan hunne zeden. Even vreemd zijn zij met dronkenschap en met derzelver gevolgen, vechterijen en ongebondenheden. Dartele onkuifche taal is hun zoo ergerlijk, dat zij dezelve bij de *Europeërs* toeschrijven aan verstandverlies door het *dolwster*, gelijk zij altijd den sterken drank noemen. Hunne vrolijkheid zelve is deftig. Daartegen is hunne welwillendheid meestal baatzuchtig, hunne dankbaarheid onerkentelijk, en gaat hunne gevoeligheid tot eene onbarmhartigheid over, die in wreedheid voor dieren kenlijk is.

Te.

Tegens weduwen en weezen is hunne onbarmhartigheid het haatlijkst, daar zij ze uitschudden en hulploos laten. De ouderen kinder-liefde daartegen is bij hun zoo veel te vuriger en trouwer, als mede hunne genegenheid voor bloedverwanten. Halstarigheid en trotschheid behooren, bij al de zachtheid van hunnen aard en de armoede van hun leven, onder hunne bijzondere gebreken. Deze algemeene schets heeft echter zijne uitzonderingen, daar men ook enkele leugenaars, dieven, ja moordenaars onder hun gevonden heeft, en hunne uitwendige kieschheid niet altijd door strenge kuischheid wordt beantwoord. De wreedheid der jagt schijnt zelfs bij hun somtijds eene moordzucht te ontwikkelen, welke maar geringe of schier geene aanleiding behoeft, om wreedaardig te woeden. De doodstraf vervolgt wel den moordenaar, doch onder de gedaante der nasluipende wraak, die somtijds na een tijdverloop van dertig jaaren door den bloedwrecker genomen wordt; eene wraak echter, die geene wederwraak voortbrengt, wanneer hare gegrondheid algemeen erkend wordt. (1).

We-

(1) CRANZ B. III. Afd. 4. §. 26 — 34.

Wegens de Godheid erkennen zij, de begrippen hunner voorvaders te hebben verloren, die dezelve zekerlijk verpligt waren aan de, onder hun overgebragte, maar verlorene, *Euangelie*-leer. Zij zelve redekavelen echter uit de werken der natuur tot haren Bouwmeester; erkennen deszelfs magt, wijsheid en goedheid; zijn genegen, om hem te beminnen en te vereeren, en vormen zelfs dit zedekundige bewijs: „een mensch is geheel anders gemaakt, dan de dieren; dezen dienen het eene den anderen en eindelijk allen den mensch ten spijsze en zijn redenloos; de mensch integendeel heeft eene verstandige ziel en is niemand op de wereld onderworpen; nogtans is hij bevreesd voor het toekomende; voor wien is hij dan in vreeze? het moet een grooter Geest zijn, die over ons magt heeft; o dat wij denzelven toch kenden en ten vriend hadden (1)!”

De onderscheiding van ziel en ligchaam is bij hun niet algemeen. Bij sommigen wordt ook aan geene toekomst na dit leven gedacht. Er zijn daartegen, die aan meer dan

(1) CRANZ B. III. Afd. 5. §. 35.

dan eene ziel of aan de afwezigheid der ziel buiten het ligchaam, gelooven ter verklaring hunner droomen; en ook, die zekere zielverhuizing vermoeden of voorgeven, het zij om de gelijkheid van aard in ouders en kinders te verklaren, het zij om zich zelve de achting van overledenen toe te eigenen. Iet onderscheiden van het ligchaam, geestelijk van aard, geen stoffijk onderhoud behoevende, na den dood des ligchaams overblijvende, en dan op eene onstoffijke wijze in stand gehouden, is het zielbegrip der verstandigsten. Algemeen is hun geloof aan eenen staat des levens na den dood. Onder de zee is hun hemel; de hollen in de klippen schijnen hun zijne toegangen. Daar is het altijd zomer, altijd dag, altijd zonneschijn; daar is goed water in overvloed en de vischerij en jagt gemaklijk, of daar zelfs is een groote ketel alreeds aan de kook. Aldaar komen echter alleen de goede vischers en jagers, ook zij die veel leden in het sterven, of bij de geboorte omkwamen: doch allen eerst na eene voorafgaande schuring aan eene ruwe rots, welke zij voor sommigen gevaarlijk genoeg achten, om 'er bij te kunnen ontkomen. Boven de wol-

ken is hunne strafplaats voor de luijaards en deugenieten, die 'er den raven ter prooije zijn en geen ander voedsel vinden, dan den kop van zeehonden. Voor de gelukzaligen zou 'er, volgens sommigen, na eenig tijdverloop eene stille woning zijn bereid, maar dezen denken ook aan hunne hel en hemel meer *Europeesch*, zoodat hemel bij hun boven, hel beneden de aarde zij, wolk boven en beneden echter onophoudelijk verwisfelt, of, liever, door de middenpuntige zwaartekracht, in den gewonen zin diens woords, ondenkbaar wordt.

Het geen de *Groenlanders* zeggen van de wording des eersten mans uit de aarde, en van de vrouw uit zijnen duim, als mede van den dood, door de vrouw veroorzaakt, en van den zondvloed schijnt nog een overblijfsel van de begrippen, aan hunne voorvaders door de *Noormannen* medege-deeld. Eene eindelijke vernieuwing van alles stellen zij zich voor, na eene algemeene uitsterfing en verbrijzeling der aarde, wier stof door water zal gezuiverd, door den wind weder gedroogd en in schooner gedaante herfschapen worden, en die op nieuw die-

dieren zal voortbrengen; wanneer der *Pirk-soma*, dat is *die daar boven*, zal blazen op de gelouterde menschen en zij weder leven (1).

Boven de zielen der menschen denken de *Groenlanders* ook aan groote en kleine Geesten. De eersten onderscheiden zij in eenen goeden en kwaden: met den eersten zijn hunne *Angekoks* of tovenaars gemeenzaam; met de laatste, — want dezelve schijnt hun vrouwelijk te zijn, — heeft de *Angekok* te doen, wanneer de vischerij niet slaagt, wijl zij onder de zee woont en van daar dat kwaad sticht. Hunne kleinere geesten worden ook met andere personen gemeenzaam. Zij zijn luchtgeesten, zeegeesten, berggeesten, windgeesten, spoken en afgestorvene zielen.

Om een tovenaar onder hun te worden, wordt de naauwste verbintenis met eenen minderen geest en eene lange afzondering en onthouding gevorderd onder het geleide van eenen vermaarden *Angekok*, die niets ongeproefd laat, om de inbeelding te verhit-

ten,

(1) CRANZ B. III. Afd. 5. §. 36—38.

ten en tevens een kunstbedwang over derzelve nitwekzelen op het ligchaam mede te deelen, waar bij zich ook de buikspraak schijnt te voegen, die, eindelijk, verscheidene maalen wel geslagd zijnde, den waarzegger verheft tot den rang van grooten wigchelaar, gelijk zij hem noemen.

Deze *Angekoks*, die boven dien zich toeleggen op de bewaring en vermeerdering der *Groenlandische* kundigheden, zijn ook de geneesheeren en wijzen dezer natie. Zij, die zelve voorgeven, meer kwaads dan goeds te kunnen doen, zijn tovenaars van eenen anderen en gehaten naam, die der oude vrouwen meest al nagaat.

Behalven het gochelwerk, waarmede de *Angekoks* somtijds gelukkig genoeg werken op de verbeelding der zieken, bepaalt zich hunne geneeskunde voornamelijk tot het voorschrift eenes strengen leefregels, waar aan zij de bijstanders en overblijvende zoo wel, als de zieken, onderwerpen; vooral zorgen zij voor de wegwerping van alle kleederen, die besmet kunnen geacht worden. — De *amuleten*, of tovermiddelen ter voorbehoeding, zijn bij de *Groenlanders*

zoo talrijk, als belagchelijk, in zoo verre zelfs, dat de een meenigmaal met die van den anderen spot (1).

De *Groenlanders* hebben eene geheel eigene taal, welke zij alleen gemeen hebben met de *Esquimoos*. Derzelver uitspraak is zwaar voor de tong en hard voor het gehoor. De veelvuldige lettergrepen hunner woorden maaken derzelver lezing zeer moeilijk. Zij heeft echter zoo vele regelen, dat men aan eene vroegere beschaving moet denken. Zij is woordenrijk, wordt op verlerleije wijze verbogen en laat zich door allerlei zamenvoegingen van woorden tot in het oneindige verrijken. Hare naamwoorden hebben zoo wel het tweevoudige, als het enkel- en het meer- voudige, zoo wel hare vergrooting als verkleining. Hare werkwoorden onderscheiden het tegenwoordige, voorledene en toekomstige, en worden in zesderleije wijzen van aantooning, ondervraging, bevel, toelating, onderschikking en onbepaaldheid gebruikt (2).

De

(1) CRANZ B. III. Afd. 5. §. 39—43.

(2) CRANZ B. III. Afd. 6. §. 44.

De rekenkunst der *Groenlanders* gaat bezwaarlijk boven het twintigtal: het geen daar boven gaat schijnt hun ontelbaar, omdat zij dan ten einde zijn van de middelen hunner optelling, op hunne vingers en teenen. Ook is de geschiedenis bij hun eene flauwe herinnering van vroegere gebeurtenissen, zonder de minste bewaarde overblijfselen of heldenzangen. Hunne geslachtslijsten daartegen brengen zij meermalen tot aan de tiende afstamming te rug. Zij kennen geen letterschrift en zijn schroomvallig voor brieven, welke hun tovermiddelen schijnen. Somtijds geven zij door beeldschrift hunne gedachten te kennen. Zij berekenen den tijd naar winters en naar nachten. Den nacht verdeelen zij naar het op- en onder-gaan van sommige sterren, den dag naar het wasfen en vallen van het water. De aarde rust in hun denkbeeld op zuilen, die nu en dan kraken van ouderdom en door de tovenaars gedurig hersteld worden. De sterren zijn in hun oog *Groenlanders* of dieren; de ontmoeting van dwaalsterren is de zamenkomst van twee zusters; het verschieten van eene ster is de hellevaart eener ziele. Zon en en maan zijn
zijn

zijn zuster en broeder, *Malina* en *Anninga*. *Anninga* vervolgde eens in de duisternis zijne zuster op eene onbetamelijke wijze: om hem bij den dag te kennen, maakte zij hare handen zwart en sloeg ze hem in het gezicht. Van daar draagt hij nog zijne vlekken. Vluchtende voer zij ten hemel, en werd de zon. Haar vervolger veranderde in de maan, en wentelt zich nog onop houdelijk om haar heen, in hoop van haar te agterhalen. Het noorderlicht bestaat uit afgeitorvene zielen, die met den bal spelen en ter jacht gaan. Bij alle deze herfenschimmen onthouden zich de *Groenlanders* echter van alle sterrenwigchelarij, maar zijn daartegen zeer naauwkeurige weervoorspellers (1).

Hunne geneeskunst heeft in sommige opzichten opmerkelijke vorderingen gemaakt. Daar, bij voorbeeld, hunne oogen zeer veel lijden van den schier altijd besneeuwden grond, weten zij eene ontlasting aan derzelve scherpe vochten te verzorgen door eene opening nabij het oog, ja zijn zelfs hunne vrouwen in staat, met eene omgebo-

(1) CRANE Boek III. Afd. 6. §. 45.

bogene naald, de oogen te lichten en de staar weg te nemen, zoo dat de kunstbewerking zelden mislukt. Arm- en been-breuken worden door hun hersteld, uitwendige verzweringen geopend, wonden geheeld. Inwendige kwalen laten zij meer aan de natuur en hunne tovermiddelen over. Hunne snelle overgang uit warme huizen in de felste buitenkoude, en halfbevrozen van buiten in de onmatige binnenwarmte; hun gebruik van ijskoud water na den zwaarsten arbeid en de grootste verhitting, en hunne afwisselende zwelgerij en hongersnood worden voor de oorzaken gehouden hunner veelvuldige borstziekten, tering en zijdeewee, waaraan zij meestal omkomen (1).

De stervende *Groenlander* wordt, gekleed en gelaarsd, met de beenen onder het lijf gebogen. Na zijnen dood wordt al het zijne weggeworpen en laten zijne bureu, die met hem onder één dak wonen, al het hunne zorgvuldig luchten. Men beweent hem een uur lang: daarna volgt de begraafing. Het lijk wordt ten vengster uitge-

(1) CRANZ Boek III. Afd. 6. §. 46.

gestoken, terwijl eene vrouw met een brandend hout in de hand uitroept: *hier is niet meer te halen*. Het graf is op eene afgelegene hoogte, van steenen gemaakt; in hetzelfde leggen zij eenig mosch en dekken het met een vel. Het lijk wordt, in zeehonden- of rendieren-vel gewonden of genaaid, door een der naaststaanden op den rug getorscht of langs den grond naar het graf gesleept. Naast het graf wordt de boot met het visch- en jagt-tuig geplaatst, of het mes en naagereedschap der vrouw. Bij een kinder-lijk wordt het hoofd van eenen hond geplaatst, opdat de hond, die zijn huis altijd kan vinden, de kinderziel te regt brenge. Het graf wordt met groote steenen gefloten, om het lijk voor vossen en vogelen te beveiligen. Al het nagelatene wordt verkocht, om den rouw te verminderen van het aandenken. Een zuigeling wordt meermalen levendig begraven met de moeder, uit wanhoop aan de opkweeking en ter verkorting van deszelfs gebrek, maar altijd onder de selfte folteringen van het vaderlijke hart. Verlatene en oude weduwen worden zelfs wel eens door eene zoo wreede barmhartigheid leven-

D:

chten en de kunstbewer-
een-breuken
endige ver-
heeld. In-
aan de na-
ver. Hun-
huizen in
halfbevro-
ge binnen-
koud water
grootste ver-
zwelgerij en
e oorzaken
orstziekten,
zij meestal

rdt, gekleed
onder het
wordt al het
zijne bureu,
wonen, al
Men be-
rna volgt de
vengster uit-
ge-

S. 46.

vendig begraven. Bij gebrek aan vrienden blijft ook wel eens een lijk onbegraven liggen.

Na de begrafenis keert men ten sterfhui-
ze weder met stille droefheid, die door
den naastbestaanden afgebroken wordt met
eene weeklagt, die bij elke tusfchenpooze
door algemeen gejammer wordt beantwoord.
„ Wee mij!” — Deze is de weeklagt,
welke een vader aanhief over zijnen
zoon. — „ Wee mij! dat ik uwe zitplaatse
„ aanschouw, die nu ledig is; vergeefs is
„ uwe moeder bezorgd, om uwe kleederen te
„ droogen! Ziet! Mijne vrcugde is in de
„ duisternis ingegaan en heeft zich in de
„ rotzen verscholen. Eertijds ging ik in
„ den avondfond uit en verheugde mij.
„ Mijne oogen zогten u en ik verbeidde
„ uwe terugkomst! Ziet! Gij kwaamt! — Gij
„ kwaamt al roeijende, van ouden en van
„ jongen omsingeld! Nooit kwaamt gij le-
„ dig uit zee! Uwe *Kajak* was steeds met
„ zeehonden of vogelen beladen; uwe
„ moeder maakte vuur en bereidde dezel-
„ ven; het toebereide, 't welk gij hadt
„ opgedaan, zettede zij haaren buurt- en hut-
„ genooten voor, en ik nam 'er ook een
„ stuk

„ stuk van. Van verre naamt gij den roo-
 „ den wimpel der sloepen waar en riept
 „ luide: daar komt de koopman. Gij liept
 „ naar het strand en boodt de behulpzame
 „ hand, de sloep bij de voorsteven vast-
 „ houdende: dan vertoondet gij uwe zee-
 „ honden en het spek, dat uwe moeder
 „ 'er afgehaald had, en ontvingt daar voor
 „ hembden en ijzer tot uwe pijlen. He-
 „ laas! dit alles is voorbij. Wanneer ik
 „ uwer gedenke, rommelt mij het ingewand!
 „ Ach! dat ik kon weenen, gelijk ande-
 „ ren, dan hadde ik het vermogen, om mijne
 „ smart te lenigen! Wat zal ik voor mij
 „ zelve wenschen? De dood alleen is mij
 „ nu aangenaam! Maar wat zij die nader-
 „ de, wie zou mijne vrouw en de overige
 „ kleine kinderen bezorgen! dat ik dan nog
 „ eenen tijd lang leve! Echter zal mijne
 „ vreugde bestaan in geduurige onthouding
 „ van alles, wat den menschen lief en aan-
 „ genaam is” Na zulk eene weeklagt wordt
 al de overgeshotene spijs gebruikt, het
 welk dikwijls eenige dagen lang duurt, naar
 gelang van den voorraad. De vrouwen
 dragen nu gescheurde kleederen, afgesne-
 den of opgebonden hoofdhaar, en eenen
 IV. DEEL D rouw-

rouwkap op het hoofd. De mans brengen zich de eene of andere wonde toe. De rouwbezoeken zijn menigvuldig en duren somtijds een jaar lang. Meermalen gaat men ook weenen aan het graf, waar aan zelfs de voorbijganger deel neemt. (1).

Zints het jaar 1733 was de *Euangelische* broedergemeente onophoudelijk werkzaam, om door hare zendelingen, het *Christendom* te herstellen onder de *Groenlanders*, voor zoo ver hetzelfde zich reeds in de tiende eeuw bij hunne voorvaders door de *Noormannen* gevestigd had, doch waar van het geheugen zelfs de slaauwste herinnering bij hun niet had behouden; en in deze liefderijke poging slaagde zij zoo wel, dat zij, bij de vijftigjarige viering van hare stichting aldaar, tellen mogt 1287 gedoopten, 516 avondmaalgangers en 948 getroost ontslapenen, aan welke *Christenen* de lof gegeven wordt, dat de onverzetlijkheid van hunnen aard als wasch is gesmolten voor den aandrang op hunne verplichtingen aan den Heiland, en dat zij alzins een leven hebben
ge-

(1) CRANZ B. III. Afd. 5. §. 47, 48.

GROENLAND. 51

leid, het geen den Heidenen tot stichting, het *Euangelie* tot eer heeft verstrekt (1).

Deze menschen, die ons in hunnen onverlichten staat in zoo veele opzigten belangrijk en beminnelijk voorkomen en op wier te onbarmhartig gemoed de *Euangelie*-wet der liefde alreeds door algemeene voorzieningen in behoeften en stichtingen van barmhartigheid de gelukkigste werking heeft, zoo dat elk menschenvriend, al ware hij geen *Christen*, de uitbreiding des *Euangeliums* onder hun zoo hartlijk moet wenschen, als wij dezelve vurig afbidden, — vertoont ons het penfeel in nevensgaande print. Alles in dezelve is overgenomen van CRANZ, wiens uitvoerige beschrijving aangevuld heeft, het geen aan zijne afbeeldingen in duidelijkheid ontbreekt. De man, die zich met zijne *Kajak* naar zee begeeft, wordt uitgeleid door zijne vrouw, wier moederliefde haren zui- geling overal met zich voert. Op beider lip-

(1) CRANZ Boek V—X. Zie de *Berichten van de Zendingen der Evangelische Broedergemeente onder de Heidenen*. Amst. 1798. N°. 2, bl. 113--146.

52 GROENLAND.

lippen zweeft een gul gesprek, gelijk op
beider gelaat hun aard te lezen schijnt.
Ter zijde vertoont zich hunne winterwo-
ning (1).

(1) Zie bij CRANZ, Plaat III en IV.

LAND

L
ri
en
Q
op
be
zij
de
sch
br
On
ma
ijs
vro

elijk op
schijnt.
interwo-

LAND VAN LABRADOR.

Dit groote Schier-eiland van *Noord-Ame-rica*, door de *Hudsons*-baai, *Hudson*-straat en Noordzee schier geheel omgeven en door *Quebec* aan het vaste land verbonden, ligt op de Noorder breedte van 50° tot 62°, en bestaat in lengte rwintig graden. Het draagt zijnen naam bij wijze van tegenspraak, zijnde 'er geen land meer onbebouwd, dan dit, schoon de *Spanjaarden* het *Terra del Labrador* of land des akker-arbeids noemden. Onmetelijke boschen beslaan deszelfs grond: maar deszelfs kusten zijn doorgaans met ijs bedekt, en de felste koude van het bevrozen Noorden doet 'er zich niet minder,

D 3 dan

LAND

dan in *Groenland* zelf, gevoelen schoon tusſchen dezelfde evenwijdige aardcirkels met ons vaderland gelegen.

De bosſchen zelve mogen naauwelijks dien naam dragen wegens het kreupelhout, waartoe zich pijn- en ſparre-boomen zelve, door de ſtrengheid der luchtſtreek, beperkt zien. Een ſruik, wiens bladeren als the kunnen worden gebruikt, een andere, door de inhoorlingen als tabak ten nutte gemaakt, en een weinig kraakbeziën en boschbeziën zijn de eenige vruchten, dien zij voortbrengen. Naar mate men de zee nader, verminderen zelfs deze bosſchen en wordt het hout al dunner en kleiner (1).

De kusten zijn genoegzaam van baaijen en havens voorzien, om welgelegen voor den handel geacht te worden, en bieden eenen zoo rijken voorraad van levensonderhoud aan, dat de armoede des onbebouwdens of wel onbebouwbaren gronds daar door vergoed wordt, terwijl het tevens in het kreupelhout aan geen wild of gevogelte ontbreekt,
om

(1) HEARNE 's *Landrejs naar den Noorder-oceaan*. Hoofdst. VI. D. 1. bl. 220, 221.

LAND VAN LABRADOR. 55

om te stade te komen, wanneer storm of vorst alle vischerij belet (1).

De voornaamste bevolking van dit land heeft aan de kusten plaats en wel door menschen, die geheel onderscheiden geacht worden van alle de overige *Americanen* behalven van de *Groenlanders*, wier gelaat, taal en zeden genoegzaam bij hun worden wedergevonden. Hun naam schijnt hun toegevoegd naar hunne gewoonte om *raauw vleesch te eten*: bij de overige *Indianen* worden zij ook wel met eenen naam benoemd, die *Flugtelingen* beteekent. De *Biskaaijers* schijnen voormaals de eerste volkeren van *Europa* te zijn geweest, die deze kusten ter vischvangst hebben bezocht: zelfs heeft men wel eens beweerd, dat de *Esquimoos* voortgeplant zouden zijn van de schipbreukelingen van een *Bischkaaisch* schip. Anderen hebben gemeend, in hun de *Orcadiërs* weder te vinden, die in de twaalfde eeuw het land van *Walles* zouden verlaten hebben, om nieuwe landen in het westen te zoeken (2). Deze

(1) MORERIJ *Diction. Histor.*

(2) LA FITEAU *de Zeden der wilden van America*. 's Gravenh. 1731. D. I. bl. 28-30. B. I. Hoofdst. 5.

gissingen echter zijn geheel verworpen bij de volkomener overtuiging, welke men heeft verkregen, dat de *Esquimoos* warelijk één volk met de *Groenlanders* uitmaken, waarna zij gehouden zijn voor vlugtelingen bij gelegenheid der overweldiging van hun geboorteland door de *Noormannen*, in de negende eeuw (1).

Zij zijn niet boven het middelmatige van gestalte, maar breed van schouders. Hun lichaam is noch welgemaakt noch sterk. Hunne huid heeft eene vuile koperkleur: sommigen hunner vrouwen zijn nogtans blanker en blozender. Gercinigd zouden zij schier zoo blank als *Europeërs* zijn van huid (2). Onder hun zouden zelfs sommigen gevonden zijn met blond krullend hoofdhaar, even als bij de noordelijke volkeren van *Europa* (3).

Zij hebben kleine en wilde oogen, breede en morsige tanden, een aangezicht, het welk

(1) CRANZ, *Hedend. Hist. van Groenland*. B. IV. Afd. 1. §. 3. en B. III. Afd. 6. §. 44. MACKENZIE *Voyages*. T. III. p. 341.

(2) HEARNE D. 1. bl. 222. Hoofdst. VI. P. KALM, *Reis door Noord-America*. Utr. 1772. D. II. bl. 74.

(3) LA FITEAUD. 1. bl. 29. B. 1. Hoofdst. 5.

. LAND VAN LABRADOR. 57

welk naar het vierkante helt, en over het geheel een onoogelijk, woest en schuw voorkomen (1).

Hunne kleederdragt bestaat uit hemden van blazen en v'schdarmen, aan gelijke lappen gefneden en zeer net zamen genaaid, en van boven voorzien met eenen kap, dien zij over het hoofd halen. Dit hemd reikt slechts tot den middel en wordt aldaar vervangen door eenen schaamgordel. Over dit onderkleed dragen zij het opperkleed van robbenvellen, hertenvellen en andere huiden gemaakt, het welk bij de mans voor en achter in eenen slip eindigt, bij de vrouwen rondom tot aan de knieën reikt en door eenen gordel om het lijf gesloten wordt. De dijen, beenen en voeten zijn met broek, kouzen en schoenen of liever met hanfoppen bekleed, die als uit één stuk vervaardigd schijnen (2).

De *Esquimoos* dragen geene oorringen, of halskeetenen, ook beschilderen noch be-

(1) LA PEROUZE, *Voyage autour du monde*, T. II. p. 232.

(2) LAFITEAU D. II. bl. 313. Hoofdst. 5. KALM. D. II. bl. 75. HEARNE D. I. bl. 222. Hoofdst. IV.

58 LAND VAN LABRADOR. .

beprikken zij zich het gelaat of de huid, gelijk vele andere *Americanen* (1). De vrouwen laten het haar groeijen onder hare kappen. Sommigen der mans houden het hoofd geheel kaal, hetwelk eene merkwaardige bijzonderheid is onder eene luchtstreek, wier felle koude het natuurlijke dekzel des hoofds zeer aangelegen moest maken. Zoo overwint de gewoonte het gevoel en wordt ook hier eene tweede Natuur (2).

Daar zij niet het minste zaaljen of planten, en de grond zelf schier geen bruikbaar voedsel uit het plantenrijk aanbiedt, leven deze menschen alleen van allerlei visfchen, walvisfchen, robben, walrusfen, zeehonden en ook van eenige landdieren, waarvan zij het meeste deel geheel raauw gebruiken (3). HEARNE, die, in dienst der *Hudsons*-maatschappij, meermalen tot den handel met de *Esquimoo's* werd gebruikt, had dikwijls gelegenheid, om de levenswijze van dit arme volk te zien. Men kocht

(1) KALM D. II. bl. 177.

(2) HEARNE D. I. bl. 226. Hoofdst. IV.

(3) LA PEROUSE T. II. p. 232.

LAND VAN LABRADOR. 59

kocht somtijds van hun zakken van zeehonden- of robben-vel, in den waan van ze vol traan te zullen vinden, maar in welke men eene groote menigte herten- vleesch en pooten van zeehonden of zeepaarden, ook wel zalm vond: wanneer men dit nu als onnut wedergaf, zag men de *Esquimons* het een en ander gretig verflinden, schoon sommigen dier zaken langer dan een jaar in deze zakken waren geweest; zelfs beroemden zij zich als dan over eenen handel, waarbij zij een derde van de koop hadden te rug bekomen. Deze wijze, om hunne levensmiddelen te bewaren, behoedt dezelve wel tegen de buitenlucht en vliegen, maar niet tegen het bederf, het welk slechts zoo schielijk niet voortloopt en ook minder toeneemt onder de strengheid van deze luchtstreek. Dat zuivere traanolie in de felfte koude niet bevriest, komt hun zeer te ftade, wjl zij den winter zelfs zonder vuur fchijnen door te brengen (1), gebruikende eeniglijk deze hoofdstof, om te smeden en hunne vellen te bereiden (2).

Zoo

(1) HEARNE D. I. bl. 215. Hoofdst. IV.

(2) KALM D. II. bl. 176.

Zoo lang hun voorraad duurt, hebben zij, wanneer hun hongert, niet anders te doen, dan een dier zakken te openen en met een gedeelte van deszelfs inhoud, zonder eenige verdere toebereiding, den maaltijd te doen; waarbij het meir of de rivier, alwaar zij hunne tenten opslaan, hun den benoodigden drank verschafft, kennende zij geenen anderen, dan koud water (1), en zijnde daar in, door den nood, zoo weinig kiesch van smaak en tevens, door de gewoonte, zoo ongevoelig van maag, dat men hun dikwijls het zeewater heeft zien drinken, zoo zout als de sterkste pekkel (2).

Verfcheidene hunner kosten zijn niet min walgelyk, dan die drank, voor het *Europeesch* gehemelte. Eene derzelven, die, buiten den visch, een voornaam gedeelte uitmaakt van hunne spijs, wordt gemaakt van de raauwe lever van een hert, in kleine vierkante stukjes gesneden en vermengd met de bijna verteerde spijs, welke in de maag van het dier gevonden is en die te smakelyker geacht wordt, naar gelang de vertering verder ge-

vor-

(1) HEARNE D. I. bl. 215, 216. Hoofdst. IV.

(2) KALM D. II. bl. 175.

OR.

, hebben
anders te
penen en
oud, zon-
den maal-
of de ri-
aan, hun
kennen-
ater (1),
zoo wei-
door de
nag, dat
eest zien
ekel (2).
niet min
Europeesch
uiten den
maakt van
auwe le-
ce stukjes
jna ver-
het dier
r geacht
erder ge-
vor-
oofdst. IV.

LAND VAN LABRADOR. 61

vorderd blijkt. Het vergenoegen is niet wel te beschrijven, waarmede zij van dit vreemd voedsel smullen, en waarbij zij handen vol maden, door de vliegen in het vleesch voortgebracht, als toefspijs gebruiken, zoodat de opmerkzame reiziger, bij zijne verbazing over zulk eenen maalkijd, zich gedrongen vinde de wijsheid en goedheid der Voorzienigheid te bewonderen, die het gehemelte en den smaak der schepzelen geschikt heeft naar het voedsel, hetwelk de grond of het water oplevert in de onderscheidene landen, waar Zij dezelve geplaatst heeft (1).

Bij de eerste gemeenschap met deze menschen vond men hunnen smaak zoo geheel vervreemd van den onzen, dat zij volstrekt weigerden, brood, zuiker, rozijnen, vijgen en dergelijk dagelijksch voedsel te gebruiken, ja, dat zij, iet daar van proevende, het met geene mindere teekenen van walging weder uitwierpen, dan de keurigste kieschkauw van *Europa* hunne potagie zou gedaan hebben. Naderhand echter hebben zij ook de kost der *Engelschen*, het zij versch, het zij gezouten, leeren gebruiken

(1) HEARNE D. I. bl. 216, 217. Hoofdst. IV.

62 LAND VAN LABRADOR.

ken en ook bier of brandewijn met water vermengd drinken (1).

Hunne tenten zijn gemaakt van ongelooide hertenvellen en hebben eene ronde gedaante. Dezelfen dienen hun echter alleen tot zomerwoningen, wijl men bij hun nog de overblijfsels heeft gezien van veldlootzen, uit wier plaatfing en maakzel, als mede uit de meenigte van beenen, lappen van vellen en andere totten in derzelve nabijheid, duidelijk bleek, dat zij tot een winterverblijf hadden gediend. Zij waren gelegen aan de zuidzijde eenes heuvels, half onder den grond, het bovenste gedeelte omzet met flaken, aan den top in eene kegeltige gedaante zamengevoegd, maar zoo klein, dat ze niet boven de zes of acht personen konden herbergen, die 'er dan nog ellendig in moesten zamengefchoold hebben (2), en verfchillende alzoog nog aanmerkelyk van de inrigting der *Groenland-*

(1) HEARNE D. I. bl. 207. Hoofdf. IV.

(2) HEARNE D. I. bl. 223, 224. Hoofdf. IV. LA FITEAU D. II. B. 11. Hoofdf. 3.

LAND VAN LABRADOR: 63

landsche winterverblijven, schoon daarmede eenerlei door CRANZ genoemd (1).

Het huisraad bestaat hoofdzakelijk in steenen ketels en houten bakken van allerlei grootte, voorts schotels en lepels, uit de hoornen van buffels of muskus runderen gemaakt. Hunne ketels zijn geheel uit eenen gespikkelden graauwen steen, ondanks wiens grofheid van korrel en doorzigtbaarheid als leksteen, deze ketels zoohelder klinken als porcelein; allen hebben zij eenen, aardig bewerkten, rand, langwerpig vierkant van gedaante en voorzien van stevige ooren of handvatten, uit den steen uitgehouwen.

Opmerklijker wordt deze arbeid, daar al hun gereedschap bestaat in eenige harde steenen en bijlen van een lomp stuk koper, van vijf of zes duimen lang en een of twee breed, vastgemaakt aan eenen steel van twaalf tot veertien duim, welke bijl zij als eenen beitel gebruiken en met een zwaren knuppel, in plaats van eenen hamer, indrijven, zijnde echter zwaar noch scherp genoeg, om 'er eenige kracht mede te doen

(1) CRANZ B. IV. Afd. 1. §. 8.

64 LAND VAN LABRADOR.

doen (1). Nog hebben de mans eene foort van troffels met handvatten van hertshoorn, en de vrouwen mesfen, beiden van koper gemaakt, en nog een klein gereedschap van been, in de gedaante van eenen beitel, waarmede al het houtwerk vervaardigd wordt (2).

Hunne schuitjes zijn van buiten geheel van vellen gemaakt, waarvan men het haar heeft afgedaan. Deze zijde is naar buiten gekeerd en zoo glad als pergament. Schier acht ellen is het vaarttuig lang, maar zeer smal en aan de uiteinden spits. Dunne latten en planken geven van binnen de gedaante, die van boven geheel overdekt is, behalven in het midden bij een halfmond gat, omzet met eenen houten rand, waar aan een vel is vastgemaakt, het welk den *Esquimo*, die ten halven lijve door dit gat kruipt en alzoo plat op den bodem zit, geheel waterdigt om het lijf sluit. Hij heeft slechts één dubbelden schepriem, om te roeijen en tevens in den storm het evenwigt te houden, welke hij, alzoo toege-
rust,

(1) HEARNE D. I. bl. 224.

(2) HEARNE D. I. bl. 225. Hoofdst. IV.

LAND VAN LABRADOR. 65

rust, minder vreest, dan de bekwaamste stuurman op den bestgebouwden bodem, gevende hij in deze kunst den *Groenlander* niets hoegenaamd toe, noch ook den Noordwest-kustbewoner van *America* (1). Zij hebben, behalve deze *Kajakken*, ook hunne grootere schuiten van hout met vellen bekleed, waarin eenige personen kunnen zitten en waar in de vrouwen gemeenlijk op zee varen (2); zijnde voorts alle de *Esquimoos* zulke goede zwemmers, dat zij zich even gemakkelijk in het water keeren en wenden, als dieren, die zoo wel in het water, als op het land, leven (3).

Hunne wapens en hun visch- en jagt-tuig bestaan in boog en pijlen, spiesen en harpoenen, speren en lanzen. De punten der pijlen en harpoenen zijn somtijds van ijzer, somtijds van been of tanden van walrusfen, of ook van een scherp stuk steen. De pijlkokers zijn van robbenvel. Met deze wapenen vallen zij ook de walvischen en andere
groot-

(1) Zie D. III. bl. 138, 139.

(2) KALM D. II. bl. 176. Vergel. boven bl. 19.

LA FITEAU D. II. Boek 3. Hoofdst. 9. bl. 400.

(3) LA PEROUSE T. II. p. 232.

66 LAND VAN LABRADOR.

groote zeedieren aan, (1) en weren zich dapper genoeg, wanneer zij zelve gedwongen worden, het hoofd te bieden tegen hunne eigene vervolgers. Van netten of ander soortgelijk vischtuig schijnen zij geen denkbeeld te hebben: de lijn en hoek vangen in den winter slechts de speren en pijlen, makende de ongeloofelijke menigte van vischen het ook onnoodig, om aan ander gerei te denken. HEARNE zag eene blinde vrouw zeer rijkelijk visch vangen, maar op eene plaats, zegt hij, waar ook de visch zoo overvloedig was, dat men, eenen stok met een krommen haak in het water stekende en denzelven met eenen ruk ophalende, vrij zeker was, van daar aan een visch te zullen optrekken (2).

Een zwervend leven leiden deze menschen, waar van hun zelfs de winter niet verschoont. In dat jaargetijde reizen zij altijd van meir tot meir of van rivier tot rivier, alwaar zij voorraadschuren van levensmiddelen en van mosch tot brandaan-
ge-

(1) KALM D. II. bl. 176. HEARNE D. I. bl. 223. Hoofdst. IV.

(2) HEARNE D. I. bl. 214. Hoofdst. IV.

LAND VAN LABRADOR. 67

gelegd hebben. Daar nu die plaatsen somtijds zeer ver van elkanderen verwijderd en sommige meiren zeer groot zijn, slaan zij gemeenlijk op het ijs hunne tenten op, en houden zich, in plaats van aan vuur te denken, het welk eene zoo groote behoefte onder zoo strenge luchtstreek schijnt, met hengel bezig in bijten, die zij hakken, wanneer de visch, zoo levendig uit het water opgeëten, hun spijs en dit water zelf hun eenige drank is (1).

Bij deze uiterste armoede leven zij in de volkomenste vrijheid. Niemand hunner matigt zich eenige meerderheid aan over anderen of vordert de minste ondergeschiktheid, uitgezonderd die, welke de kinders aan hunne ouders verschuldigd zijn of jonge behoeftigen aan die genen hunner naastbestaanden, die in hunne behoeften voorzien. Alleen de raad en waarschouwing van bejaarde lieden hebben bij hun een zeker gezag, hetwelk op de wijsheid der ondervinding berust (2) Zij verkiezen ook het beschaafde maar onderworpen leven geenszins boven hun-

(1) HEARNE D. I. bl. 214, 215. Hoofdst. IV.

(2) HEARNE D. I. bl. 217, 218. Hoofdst. IV.

hunne ellendige vrijheid. Alle zorgen waren zelfs vruchteloos, om eenen hunner, dien men naar *Quebec* vervoerd had, de onwederstaanbare zucht naar zijne woestijnen te verdrijven. Het hartzeer deed hem na zes maanden kwellens sterven (1).

De taal des *Esquimoos* (2) is dezelfde met die der *Groenlanders*. Dit bleek den zendingen der *Euangelische* broedergemeente volkomen, wanneer een hunner, der *Groenlandsche* sprake volkomen magtig, in het jaar 1764 zich in het land van *Labrador* begaf en bij de twee honderd *Esquimoos* aantrof. De eerste, dien hij van verre toerlep, toonde zich wel in den begin woest en wreed, doch, den toeroeper op zijne wijze gekleed ziende en hem in zijne taal hoorende spreken, schreeuwde hij, van vreugde uitgelaten, luidkeels uit: „ onze „ vriend is gekomen !” riep voorts zijne makkers met herhaling van deze vreugdekreet, die dan ook dezen zendeling allerleije vriendschap bewezen en zich hartelijk verheugden, dat

(1) *Voyage dans haute Pensylvanie et dans l'etat de New-York, par un membre adoptif de la Nation Oneida.* Paris 1801. T. 1. p. 356, 357.

(2) KALM D. II. bl. 177, 178.

dat hij hun hope gaf, om, wijl hij nu moest vertrekken, in een volgend jaar weder te keeren. Zints dien tijd hield de gemeente ook hare zendelingen in dit land, waar anders geene *Europeërs* zich ooit veilig oordeelden (1). In het jaar 1797 waren 'er agt-en-twintig zendelingen bij deze menschen werkzaam en beliep het getal der gedoopte *Esquimoos* honderd drie en negentig personen, over wier hartsgesteldheid zich de broedergemeente mogt verblijden (2).

„Hier uit,— zegt ROBERTSON,— blijkt niet slechts de maagschap der *Esquimoos* en *Groenlanders*, maar de mogelijkheid tevens, dat *America* bevolkt is geworden uit het Noorden van *Europa*. Zijn de *Noren*,— dus vervolgt hij,— in eene eeuw van woestheid, toen de wetenschappen hare lichtstralen nog niet begonnen hadden te verspreiden tot het Noorden van ons halfrond, knap genoeg ter zee geweest, om zich eene

ge-

(1) CRANZ. B. IV. Afd. I. §. 8.

(2) *Berigten van de zendelingen der Euang. Broedergem. onder de Heidenen*. No. 2. bl. 161. No. 4. bl. 284.

gemeenschap met *Groenland* te openen, het kan dan ook niet bevreemden, dat hunne voorouders, even gewoon op zee te dwalen, als de *Tartaren* te land, in een veel vroeger tijdperk dezelfde togten gedaan en in *Groenland* eene volkplanting achter gelaten hebben (1)." Daar echter de *Esquimoos* zich niet eeniglijk tot het land van *Labrador* bepalen, maar ook in eene doorgaande streek lands worden gevonden, die zich dwars door *America* op dezelfde Noordelijke breedte uitstrekt tot het schier-eiland *Alaska* aan de Noordwestzijde, ja, daar men hunne taal meent opgemerkt te hebben zoo wel op de *Aleoutische* eilanden, als bij de inwoners van *Norton-baai* (2), is het twijfelachtig, of *Asia*, dan wel *Europa* het oorspronkelijk vaderland van dit volk geweest zij, zoo dat LA PEROUSE dit met regt een vraagpunt verklaard heeft, het welk mischien nimmer op zulk eene wijze zal worden opgelost, dat 'er geene bedenkelijkheid zal overblijven (3).

Nier

(1) ROBERTSON *Histoire de l'Amerique*. Liv. IV. T. II. p. 170, 171. edit. d'Amsterdam. 1779.

(2) Zie boven D. III. bl. 150.

(3) LA PEROUSE T. II. p. 230—232.

LAND VAN LABRADOR. 71

Niet gemakkelijk valt het, reden te geven van den onverzoenbaren haat, die alle de overige *Noord-indianen* tegen de *Esquimoos* bezielt (1) en waarvan HEARNE, op zijne landreis naar den *Noorder-oceaan* getuigen was. 'Er werd eene lange en bezwarelijke reize ondernomen, om hun aan de koper-mijn rivier op te zoeken. In dezen togt nam elke zwervende bende, welke ontmoet werd, even wraakzuchtig deel. Men bespiedde eindelijk de ligging van vijf tenten; in dezelve overviel men de weerlooze *Esquimoos* in gerusten slaap; men bragt ze allen wreedaardig 'om, en mishandelde de lijken, der vrouwen vooral, met eene beestachtigheid, welke geene beschrijving gedooft (2). Opmerkelijk is het, dat de *Esquimoos* niet gewaarschuwd werden van het dringende gevaar, noch door de talrijke honden, welke men bij hun aan steenen vast vond liggen, waarschijnlijk om ze te beletten, den visch te eten, die verspreid op de rotzen te drogen lag—welke honden alle van het schoonsteras der steilooeren en spitsneuzen met zeer rui-

(1) HEARNE D. I. bl. 165. Hoofdst. III.

(2) HEARNE D. I. bl. 205—214. Hoofdst. IV.

72 LAND VAN LABRADOR.

ruige staarten waren, — noch ook door het rusteloos gevlieg van den *Onrustvogel*, gelijk hem de *Noord-indianen* noemen, of wel de *Canadafche* uil, wiens geschreeuw, terwijl de vijand op den loer lag, den meest vastslappenden mensch, moest hebben opgewekt. Nog zeven andere tenten werden daarna ontdekt, doch derzelve inwoners wisten zich met de vlugt te redden (1).

Deze vlucht kozen wij tot onze voorstelling der *Esquimoos*, op welke zij medemenen, hetgeen hun het aangelegenst is, hunne *Kanoo* of *Kajak*, hun vischtuig en hunne wapenen. Het ontbreekt den man niet aan moed; hij vlugt slechts voor overmagt: de vrouw is geheel schrik en angst voor de woede des vijands. De beelden tot dit tafereel leverde ons LA FITEAU (2), en van de eigenaardigheid der gansche voorstelling getuigt in het algemeen de verzekering, welke wij vinden, dat hunne nabu-

(1) HEARNE D. I. bl. 227, 229. Hoofdst. IV.

(2) LA FITEAU D. I. bl. 52. Plaat II. No. 3.

R.

ok door
rustvo-
n noe-
iens ge-
oer lag,
est heb-
re ten-
erzelve
te red-

oorstel-
medene-
, hunne
i hunne
iet aan
ermagt:
st voor
tot dit
(2), en
voor-
verze-
ne na-
bu-
Hoofdt.

laet II.

LAND VAN LABRADOR. 73

buren eenen onafgebroken krijg tegen hun
voeren, zoo dat zij onmedogend alle *Es-*
quimoos, die zij slechts verrasfchen kunnen,
grijsaards, vrouwen en kinders zoo wel, als
weerbare mans, om het leven brengen (1).

(1) *Voyage dans la haute Pensylvaine* T. I. pag.
357.

E 5 CREEK-

CREEK - BONDGENOOTSCHAP.

De naam van *Creeks* is de bijzondere naam der kustbewoners van *Florida*. Hunne overwinnende wapenen hebben hun doen zegeviëren over alle de overige stammen van dat gansche gewest en van *Georgia* tevens. Deze allen wisten zij, even als de *Romeinen* geheel *Italië* wel eer, onder hun eigen volk in te lijven, het welk hun tot eene Mogendheid verhief, die zeer aanzienlijk geworden is, zints zij geleerd hebben, den landbouw te waarderen, een bondgenootschappelijk bewind te stichten, voor de algemeene rust en veiligheid te zorgen en, boven al, den invoer van geestrijke

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 75

rijke dranken te verhinderen. Dit bondgenootschop bestaat uit meer dan zestig steden, dorpen of stammen, wier bevolking, men zegt, dat zeventig duizend menschen bedraagt (1), en mag met regt een middenstand geacht worden tuschen de *Europeesche* beschaafdheid bij de vereenigde Staten van *America* hunne naburen en tuschen de woestehorden der Inborelingen, die wij bij de *Nauw-dowesies* en de, — bij onderscheiding dus genoemde, — *Noord-indianen* leerden kennen. Gaarne vertoeven wij bij eene zoo belangrijke maatschappij van menschen, welke wij ons verheugen, dat *BARTRAM* en *MILFORD*, zeér naauwkeurig in vele bijzonderheden hebben beschreven.

De ligging van *Florida* en *Georgie*, even buiten den kreefts-keerring, maar onder eene luchtstreek, wier warmte door de golf van *Mexico* ten westen en noorden, en door

(1) *Voyage dans la haute Pensylvanie &c.* T. I. p. 316—318. *W. BARTRAM* Reizen door Noord- en Zuid-Carolina, Georgia Oost- en West-Florida enz. Haarl. 1797. B. III. H. 10. bl. 622—624. *MILFORD* *Memoire ou coup d'Oeil rapide sur mes differens voyages et mon sejour dans la nation Creek.* Paris 1802. p. 283. *suiv.*

76 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

door de gansche *Atlantische* zee ten oosten wordt verkoeld, wekt verwachtingen van eene vruchtbaarheid dezer gewesten, die geenszins onvervuld blijven bij den opmerkzamen reiziger. De kruidkundige BARTRAM maakte van daar zijne gansche reize schier tot eenen kruistogt door het plantenrijk, en sprak met verrukking van eenen grond, waar de gelukkigst liggende *Europeër* zou gaarne het vreedzame genot der natuur zou zoeken, welke hem de gedurige oorlogen, tot duidelooze schande voor zijne hoogere beschaving, in zijn eigen werelddeel ontrooven (1).

Boomen, planten, bloemen, vruchten, gewassen en moeskruiden beslaan den losfen, op vele plaatsen drassen, maar overal zeer vruchtbaren grond met zulk eenen rijkdom, verscheidenheid en schoonheid, dat wij ons moeten ontrukken aan de verzoeking tot derzelve schier eindelooze optelling (2).

De otter, wezel, buntling, racoon,
De

(1) BARTRAM B. I. Hoofdst. III. bl. 27, 30, 31. B. II. H. 4. bl. 141. H. 8. bl. 282, 284. H. 10. bl. 314.

(2) BARTRAM's gansche reize door.

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 77

oposum, bever, muskusrot, rheebok, beer, wolf, los, inkhoorn, vos en konijn zijn de aanmerkelijkste viervoetige dieren van dit gewest (1).

Uilen, gieren, arenden, havikken, kiekendieven, papegaaijen, kauwen, koekoeks, spechten, boomkruipers, ijsvogels, bloemzuigers, klauwieren, vliegenvangers, duiven, lijsters, leeuwrikken, kalkoenen, veldhoenders, kernbijters, gulgorfen, vinken, spreeuwen, kwiktaarten, meezen, zwaluwen en geitenmelkers maken de lijst uit der landvogelen, die inborelingen zijn van *Florida* of 'er zich als trekvogels vertoonen. De kraanvogels, reigers, boschpelikanen, poelsnippen, snippen, strandloopers, eenden, zaagbekken, duikers, meeuwen, plevieren, scholeksters, waterhoenders, rallen en flamingo's volgen, als watervogels, op deze lijst, die slechts geslachten opgeeft, zonder de veelvuldiger soorten te kunnen onderscheiden, en in de geslachten zelve zich geene volledigheid mag toeschrijven (2).

In

(1) BARTRAM B. III. H. 12. bl. 373—377.

(2) BARTRAM B. II. 12. bl. 384—405.

78 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

In het geslacht der slangen, voor zoo ver het in deze gewesten te huis behoort, onderscheidt men de doodelijke ratelslang, de verschrikkelijke mocassin-slang, de gevarelijke bastaard ratelslang, de onschadelijke groene slang, de fraaije lintlang, de ligtrembare en dienstbare kieken-slang of huislang, de zeer groote en wild-verslindende pijn- of stier-slang; voorts nog de waterslang, de koufenbande-slang, de zwarte slang, de koperbuik, de ruighals en twee of drie verscheidenheden van adders. In het geslacht der kikvorsch heeft men den grooten van acht tot negen duimen, den bulkenden, den fraaijen groenen, den kleinen groenen, den gespikkelden, den draslander en den hooglander kikvorsch en den elft-kikvorsch. Ook dat der hagedisfen is hier zeer rijk (1).

De rivieren en meiren zoo wel, als de wederzijdsche kusten, leveren eenen rijkdom en verscheidenheid van visch, die nauwelijks eenig gewag behoeft (2).

De nians van de *Cherokezen*, *Muscogulges*, *Siminoles*, *Chicasaws*, *Chactaws* en de

(1) BARTRAM B. II. H. 12. bl. 360—373.

(2) BARTRAM H. II. bl. 1. D. bl. 307—309.

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 79

de overige bondgenooten der *Creeks* zijn rijzig van gestalte, sterk van gestel en zoo wel gevormd van leden, dat zij een volmaakt evenredig menschelijk ligchaam voorstellen. Hunne gelaatstrekken zijn regelmatig; hun voorkomen is openhartig, hunne houding vol waardigheid. Hun voorhoofd en wenkbrauwen boven al kenmerken dapperheid en heldenmoed, waarmede het leven en vuur der oogen, schoon niet groot maar zwart, bij eenen krom gebogen arendsneus in schoone zamenstemming staan. Alle de daden zoo wel, als de uiterlijke houding, dezer mannen hebben het voorkomen van grootmoedigheid, onaf hankelijkheid en meerderheid.

Hunne kleur is roodachtig bruin of koperkleur. Hun haar is lang, sluik, grof en glinsterend zwart, zoo dat het zonlicht op hetzelfde, als op ravenvederen, wederkaatst (1).

De *Cherokeesche* vrouwen zijn lang, tenger, regt en teder van maakzel, met regel-

ma-

(1) BARTRAM B. IV. H. I. bl. 646, 647.
Voyage &c. T. I. p. 98, 99. MILFORD p. 215.
WELD *Reizen door N. America.* Amst. 1802. D. III.
bl. 81. Br. xxxv.

30 CREEK-BONDGENOOTSCHAP!

matige gelaatstrekken, een vrolijk voorkomen en de bevalligste zoo wel, als waardigste, houding. De *Muscogulgische* zijn veel korter van gestalte, maar bijzonder welgemaakt. Haar aangezicht is rond; deszelfs trekken zijn zoo fraai als regelmatig, met hooge en ronde wenkbraauwbogen, groote, zwarte en kwijnende oogen, vol zedigheid, wantrouwen en blooheid. Van deze bekoorlijkheden is haar al het vermogen bewust, het welk zij zoo kunstig als bevallig ter hartverovering laten werken, maar dan ook in de tederste liefde werkzaam houden. Zelden groeijen zij boven de vijf voeten op; ook worden hare handen en voeten niet grooter dan van negen- of tien-jarige *Europeërs*: zij steken alzo zeer sterk af bij hare mannen, die doorgaans acht of tien duimen langer zijn en wier kleur donkerder is, dan van de andere stammen.

Nog langer en sterker dan de *Muscogulges* zijn de *Cherokees*. Hunne kleur is helderder en heeft meer van het olijfkleurige, terwijl sommigen hunner jonge vrouwen bijna zoo schoon en blozende, als de *Europefche*, worden gevonden (1). Een wakker, wel opge-

(1) BARTRAM B. IV. H. 1. bl. cap. 648.

CREEK-BONDGENOOTSCAP. 81

gevoed, werkzaam, braaf en beminnelijk man, die zich veiliglijk de schoonste keuze zou hebben mogen beloven in zijn eigen beschaaftde vaderland, vond de bekoorlijkheden eener *Siminoofsche* dochter zoo onwederstanelijk, dat hij zich onafscheidbaar aan deze schoone verbond. Haar bezit van alle volkomenheden en de aanloklijkheid van alle hare trekken en manieren, benevens de onschuld, zedigheit en liefde, die haar altijd op het gelaat bleven, maakten hem blind genoeg voor zijn eigen verderf, om haar al zijn vermogen te laten weggeven onder hare wilde naastbestaanden, of ontwapenden hem, wanneer hij haar, in zijne armoede, dreigde dood te schieten, ja benamen hem de magt, om haar te verlaten, en wederhielden hem in het leven, wanneer hij in wanhoop tegen zich zelve wilde woeden (1).

Gaarne schikt zich de jeugd van beide kunne bij deze volkeren op met allerlei versierfelen. De mans scheren zich het hoofd van voren tot midden op den kruin, waar zij het haar laten wasfen tot eenen kuif, dien zij fomtijds opbinden, gelijk zij van achteren het

(1) BARTRAM B. II. H. 4. bl. 147.

82 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

het zelve in trenzen scheiden en in zilveren pijpjes wikkelen, of gezamenlijk tot eenen staart zamen binden, in eene grootere zilveren pijp of fraal geschilderd riet, waar uit het met eene kwast nederhangt.

Hunne ooren ondergaan eene doorsnijding van het kraakbeen en eene rekking van het zelve tot eene zeer groote lengte door middel van hangend lood. Om het hoofd dragen zij eenen fraaijen haarband, met steenen, koralen, schulpen of varkenspennen versierd, waarin van voren eene hooge pluim van kraan- of reiger-vederen wappert (1).

Hunne kleeding bestaat in een geplooid hemd van fijn linnen op het lijf en in eenen schaamdoek, dien zij om den middel slaan en door de beenen heen trekken, waardoor dezelve hun de heupen bedekt en tot eene broek verstrekt, die gemeenlijk aan de einden uitgeschulpt en met koralen of lovertjes versierd is. Het hemd zelf hangt hun los om den middel als een hanfop, of is van voren open als een tabbaard, en wordt somtijds

(1) BARTRAM B. IV. Hoofdst. 3. bl. 669, 670. WELD. D. III. bl. 94—97. Br. xxxv.

AP.

ilveren
eenen
ilveren
uit het

snijding
het zel-
ddel van
ngen zij
koralen,
waarin
raan- of

geplooid
in eenen
del slaan
vaardoor
tot eene
de ein-
lovertjes
hun los
s van vo-
ordt fom-
tijds

bl. 669,
xxxv.

CREEK-BONDGENOOTSCHAAP. 83

tijds met een fraaijen gordel om het lijf
zamen gehouden. Kouzen van doek, op
gelijke wijze omhangen, dekken hunne bee-
nen van den enkel tot de kuit. De huid
van de Mocasinslang strekt hun tot een schoel-
zel, het welk met zacht bereid hertevel,
naar elks smaak, wordt aangebonden, gelijk
de broos der ouden.

Het opperkleed is een wijde mantel van het
sijnste doek, het welk zij slechts kunnen beko-
men, altijd rood of blaauw van kleur. Des-
zelfs rand heeft eenen fraaijen zoom, dikwijls
met kleine zilveren of koperen bellen ver-
sierd. Sommigen hebben nog een kort schou-
derkleed, van de roode vederen van den
Flamingo gemaakt en uitgeschnipt, het geen
tot over de borst hangt.

Op de borst dragen zij groote zilveren hal-
ve manen of ringkragen, die aan een lint
om den hals hangen; boven dien hebben zij
eene soort van das. De armen zijn met zil-
veren armbanden en met zilveren of gouden
kettingen versierd.

Hoofd, hals en borst zelve zijn voorts
met vermiljoen beschilderd. Eenige oor-
logslieden dragen beeldsprakige strepen, bloe-
men, dieren, sterren en halvemanen op de

84 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

voornaamste spieren van het ligchaam en meestal de zon midden op de borst, zijnde dit alles, door beprikking van het vel met eene naald en inwrijving van die kleine wond met eene blaauwe verw, in de jeugd reeds tot een sieraad voor het gansche leven aangenomen (1).

Der vrouwen kleeding en tooi verschilt hier van niet weinig. Haar lap of rok is breeder en langer, en wordt ook anders gedragen, zoo dat hij tot de helft van het been reikt. In plaats van een hemd dragen zij gemeenlijk een klein buisje van catoen, gedrukt linnen of fijn laken, met kant en koralen versierd. Halve laarsjes komen haar tot aan de helft van het been. Zij vlegten het haar, het welk zij nooit snijden, en maken daar van eene knot, die zij met eene zilveren speld boven op het hoofd vast steken, en met eene ongelooflijke menigte van veelkleurige zijde linten versieren, die tot op den grond nederhangen. Zij beschilderen zich nooit, ten zij tot hoererij genegen (2), even als zich de openbare on-
eer-

(1) BARTRAM B. IV. Hoofdst. 3. bl. 671, 672.

(2) BARTRAM B. IV. Hoofdst. 3. bl. 672, 673.

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 85

eerbaarheid elders het aangezicht met eenen sluijer dekte (1).

Alle de versierfelen echter van mans en vrouwen beide zijn slechts de tooi der jeugd of worden alleen bij plegtige gelegenheden gebruikt. Meestal vergenoegt zich de man met zijnen schaamlap, zijn hemd en schoeisel. Den mantel draagt hij alleen des nachts en in den winter. De vrouw gebruikt dien bij het dansen voor eenen sluijer; haar overige gewaad is altijd het wambuis, de rok en halve laarzen, het welk zij reeds draagt van hare allervroegste kindsheid af; de jongens integendeel gaan geheel naakt tot twaalf of vijftien jaren toe.

Zij, die zich aan den priesterlijken stand wijden, dragen altijd eenen witten mantel of tabbaard en hebben dikwijls, ten teeken der wijsheid en wigchelarij, een opgezet uilenvel bij zich, het welk zij dan op het hoofd, den arm of de hand dragen, terwijl zij met eene zachte en zoete stem lofzangen zingen en in eene deftige houding of plegtigen omgang rondwandelen (2).

Zang

(1) MOZES B. I. H. xxxviii. 15.

(2) BARTRAM B. IV. H. 3. bl. 673. 674.

86 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

Zang en dans zijn de geliefkoosde vermaken dezer volkeren. Hunne speeltuigen verdienen echter naauwelijks dien naam. De trommel, ratelbal en eene soort van sluit, van het scheenbeen van een hert gemaakt, waarop zij een huiltend geluid voortbrengen, zijn de werktuigen hunner toonkunst. Met de sluit vermaken zich de jonge knapen liefst. De trommel en ratelbal, hunne aangename stem geleidende en naauwkeuriglijk in de maat gehouden, geven daar tegen welluidendheid aan hun gezang. De houding zelfs van den toonspeler deelt eenen bijzonderen indruk in de aan zijne klanken, die de zoetste overeenstemming van gevoel verwekken in den ganschen aanwezigen kring.

Voor hunne danzen hebben zij eene onberekenbare verscheidenheid van pasfen. Jongelingen en jonge Dochters maken bij de zelve kringwijze wendingen, terwijl de eersten de maat met de vlakke hand op hunne armen slaan, de laatsten daartoe in de handen klappen, en de schelle stem van dezen telkens een harder geschreeuw van genen beantwoordt.

Zij hebben voor hunne verschillende danzen ook onderscheidene zangen, als oorlogs-
zan-

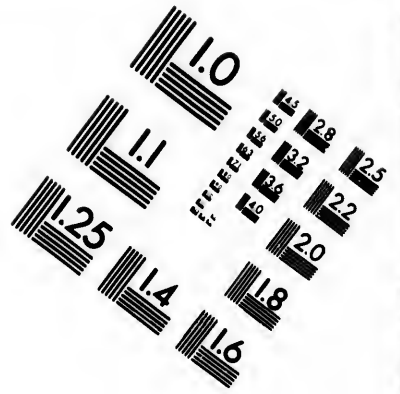
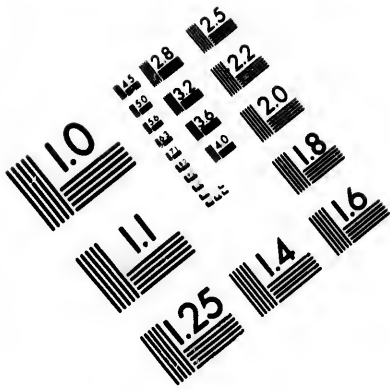
HAP.

osde ver-
eeltuigen
aam. De
van sluit,
gemaakt,
brengen,
ist. Met
oen liefst.
angename
ijk in de
n wellui-
ding zelfs
jzonderen
de zoetste
vekken in

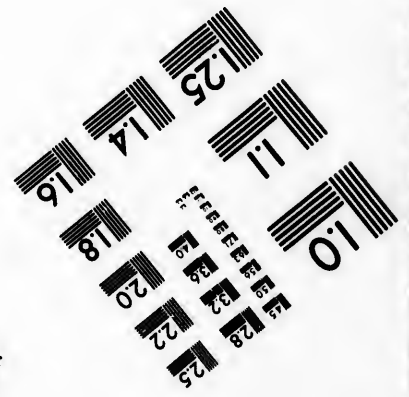
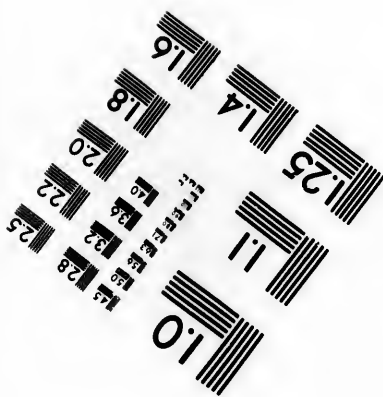
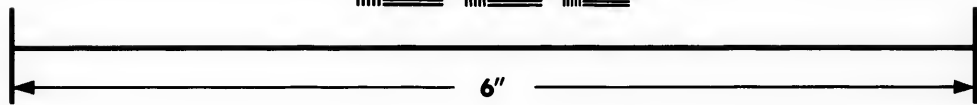
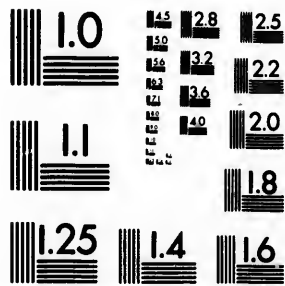
eene on-
n pasfen.
ken bij de
erwijl de
nd op hun-
oe in de
stem van
eeuw van

llende dan-
ls oorlogs-
zan-

**IMAGE EVALUATION
TEST TARGET (MT-3)**

**Photographic
Sciences
Corporation**

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

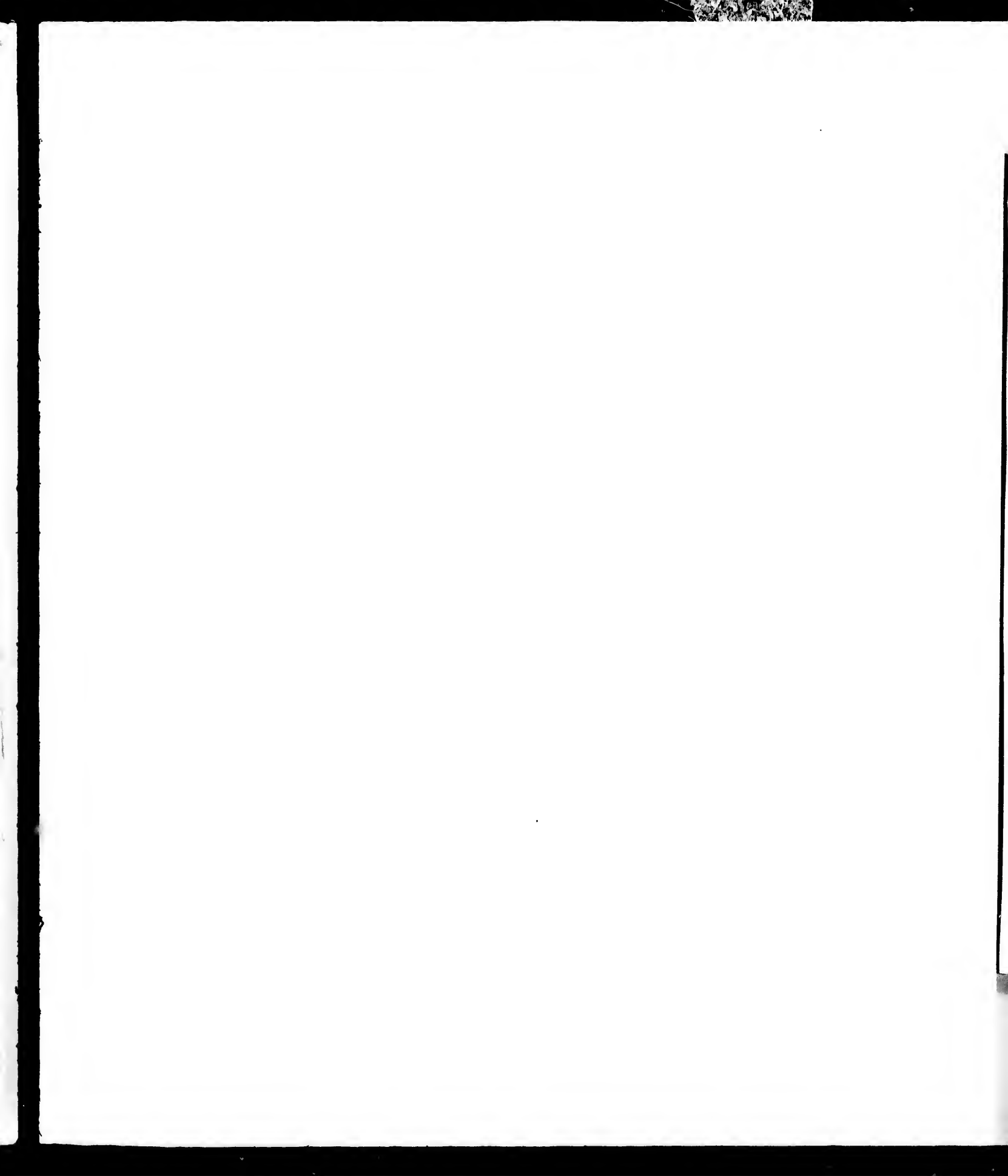
**CIHM/ICMH
Microfiche
Series.**

**CIHM/ICMH
Collection de
microfiches.**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1984

CREEK - BONDGENOOTSCHAP. 87

zangen, feestzangen en liefdezangen, waar van de laatste zeer buitensporig zijn; maar ook zedezangen ter stichting, aandoenlijk genoeg, om den vreemdeling zelve deel te doen nemen aan de gevoelens van eerbied en vertedering, welke zij bij deze volkeren verwekken.

- „ Alle menschen moeten zekerlijk starven,
- „ Schoon niemand weet hoe ras:
- „ Echter wanneer de tijd daar zal zijn,
- „ Kan het eene heuchelijke gebeurtenis wezen.”

Dit is de inhoud van eenen hunner reizen, welke gedachten altijd door den toon, de maat en kracht der stem beantwoord worden (1).

De *Chactaws* munten bijzonderlijk in toon- en dicht-kunst onder hun uit, zoo dat zij gewonelijk bij elk feest der eerste veldvruchten met een nieuw gezang optreden (2).

Eene verscheidenheid van spelen strekt hun

(1) BARTRAM B. IV. H. 3. bl. 678.

(2) BARTRAM B. IV. H. 3. bl. 675, 676.

88 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

hun tot oefening en tijdkorting: sommigen zijn alleen aan de mannen of vrouwen eigen, anderen zijn aan beiden gemeen.

Het balspel wordt door de mans alleen en wel dorps- of stads-gewijze geoefend in eene uitgestrekte vlakte: echter stelt de vrouwelijke jeugd zoo veel belang in deszelfs uitslag, dat zij niet min, dan de mannelijke, menigmaal hare gansche bezitting op den uitslag verzet. Dit spel gelijkt naar ons kaatspel, voor zoo ver de bal binnen zekere maatperken moet gehouden worden, en naar ons raketspel wegens het werktuig, het welk zij daar toe gebruiken.

Eene even begunstigde tijdkorting is bij hun de voetbal, waarmede zij gaarne des avonds hun dagwerk vervangen (1).

Schier elke maand heeft zijn feest aan de jagt of landbouw gewijd. Het voornaamste is dat der eerste vruchten, het welk hun nieuwjaarsfeest schijnt. Elke stad viert dit feest afzonderlijk in oogstmaand. Overal wordt het zelve met godsdienstigen eerbied gehouden. Men voorziet zich tot hetzelfde van nieuwe kleederen, huisraad en ge-

(1) BARTRAM B. IV. H. 3. bl. 679.

HAP.

sommi-
of vrou-
gemeen.
ns alleen
gecoesend
r stelt de
; in des-
de man-
bezitting
lijkt naar
al binnen
worden,
verkuig,

ng is bij
aarne des
)
est aan de
voornaam-
het welk
e stad viert
d. Over-
igen eer-
zich tot
uisraad en
ge-

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 89

gereedschap; men zamelt al het oude en versletene bij een; men zuivert en reinigt ook alle huizen en pleinen zorgvuldig, en men werpt het oude en onreine te zamen in het vuur. Een vasten van drie dagen voorbereidt den geest tot dezen hoogtijd. Alle lusten en driften worden bij die onthouding verzaakt. In de gansche stad brandt geen vuur. Eene algemeene vergifenis roept alle misdadigers te rug tot hunne eigene stad. Op den vierden morgen herstelt de priester het vuur door het wrijven van droog hout tegen elkander, waar van zich daarna alle de inwoners godsdienstig voorzien. Dan gaan de vrouwen naar het korenveld en halen 'er de nieuwe vruchten, die zij op de beste wijze in verscheidene schotels toebereiden, en, met drank 'er bij, op de algemeene markplaats brengen, waar de gansche gemeente, geheel in nieuwen dos, bij een is. De mans echter vergasten 'er zich alleen aan: het overschot wordt onder de huisgezinnen verdeeld. Vrouw en kinders houden zich bij dit feestmaal in huis: de eersten echter komen des avonds ter markt en zingen en danzen den ganschen nacht door, doch met de hoogste

90 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

betamelijkheid. Even lang, als de voorbereiding, duurt het feest, waarna zij vier dagen lang bezoek ontvangen van hunne naburen, die reeds gezuiverd of voorbereid zijn (1). Dit feest wordt overal onder hun zoo heilig gehouden, dat men, bij gebrek aan oude *wais* liever wortels uit den grond zou halen tot voedsel, dan de nieuwe aan te raken, alvorens zij door deze plegtigheid geheiligd is. Zoo ook zou hij, die na de algemeene verzoening van dit feest, nog eenigen wrok behield tegen zijnen feestgenoot, zich aan de algemeene veroordeeling bloot stellen (2).

Eene *Indische* Stad is gemeenelijk zoo aangelegd, dat zij voor overrompeling veilig zij, eene groote streek bebouwbaar land in den omtrek of nabuurschap hebbe, aan eene rivier of wel op de landtong tusschen twee rivieren ligge en dat het wild in hare nabijheid te bekomen zij. Haar bebouwde grond wordt met geringe moeite tegen het roofgedierte omheind, en elks aandeel aan den zelve met nog mindere van dat zijner naburen afgescheiden.

Na

(1) BARTRAM B. IV. H. 3. bl. 679-681.

(2) MILFORD p. 216, 217.

voorbe-
 vier da-
 kunne na-
 voorbereid
 onder hun
 bij gebrek
 len grond
 uwe aan
 plegtig-
 hij, die
 dit feest,
 nen feest-
 veroordee-

nelijk zoo
 eling vei-
 baar land
 ebbe, aan
 ltong tus-
 het wild
 zij. Haar
 ge moeite
 , en elks
 indere van

Na

-681.

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 91

Na den grond vooraf bereid te hebben, begint het zaaijen in de lente op eenen en dèzelfden dag door de gansche gemeente, daar toe plegtig opgeroepen door het geluid van eenen kinkhoorn. Dit gezaai is dan ook een gemeenschappelijk werk, het welk over den ganschen bouwgrond geschiedt, zonder dat elk daar bij aan zijnen bijzonderen akker denkt. Ook schijnt het wieden van den grond een maatschappelijk werk te zijn. Bij de afzonderlijke inzameling daartegen, werpt elk, naar vrije beweging, zeker aandeel in eenen grooten bak, die den voorraad der liefdadigheid ontvangt, waar uit vreemdelingen, gebrek lijdende naburen of ook te kortschietende eigene huisgezinnen worden ondersteund, ter beschikking eeniglijk van den Vorst (1).

In het midden van elke stad of dorp is eene opene plaats, alwaar een groot gebouw is opgeslagen. Het zelve staat doorgaans op eene hoogte en heeft eene ronde gedaante. Drie rijen van palen, regtstandig en in zoo vele cirkels om een en hetzelfde middenpunt op onderscheiden afstand in den

(1) BARTRAN B. IV. II. 1. bl. 682-684.

92 CREEK - BONDGENOOTSCHAP.

den grond geslagen , waarvan de buitenste zes , de tweede twaalf , de binnenste in evenredigheid hooger zijn , terwijl zich in het middenpunt eene , boven allen uitstekende , mast verheft , maken de grondteekening dezer gebouwen uit , die over deze welverbondene pilaren in een schuinsch dak oploopen . Eene laag boombast dekt het gebouw net en dicht genoeg . Slechts eene wijde deur ontvangt het licht en laat den rook uit van het vuur , het welk 'er altijd brandende in wordt gehouden .

Tusfchen de wanden en de tweede rij van pilaren zijn banken , twee of drie hoog in de rondte , met matten of kleederen keurig bedekt en tot zitplaatsen strekkende der vergadering , bij het raadplegen over de algemeene belangen en ook bij de plegrige danzen rondom het middenpunt , alwaar het vuur meer ter verlichting , dan ter verwarming , moet dienen .

Nog een ander , maar vierkant , gebouw heeft elke stad , het welk eigenlijk uit vier afzonderlijke gebouwen bestaat , zoodanig zamengevoegd , dat zij eene opene vierkante plaats insluiten . Hetzelve zou het hof van den *Mico* , of Vorst , mogen heeten . Hij zelf houdt

enste zes,
venredig-
het mid-
nde, mast
ng dezer
elverbon-
k oploo-
t gebouw
wijde deur
rook uit
brandende

weede rij
drie hoog
eren keu-
kende der
ver de al-
plegtige
waar het
r verwar-

gebouw
k uit vier
odanig za-
vierkante
et hof van
n. Hij zelf
houdt

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 93

houdt dagelijks zijne zitting in een der vier gebouwen, die allen, ten tijde van algemeene vergaderingen, de verblijven opleveren voor derzelver leden. In dat van den *Mico* wordt de *calumet* of vredepijp, even als bij de *Nauwdowesie* (1), als mede een waaijer van witte of roode vederen bewaard, naar gelang de stam in vrede of in oorlog verkeert, welke bewaarplaats als een heiligdom afgeschut en zinnebeeldig beschijderd is (2).

De woningen der bijzondere huisgezinnen bestaan mede uit te samenverbondene palen, van buiten met klei en droog gras digt gemetzel, van boven met den bast van den kastanjeboom of met lange breede sparren bedekt. Van binnen zijn zij afgeschoten in drie vertrekken, die door deuren gemeenschap hebben. Nog heeft elke woning een afzonderlijk kegelvormig stookhuisje, het geen zij hun winterhuis noemen (3), en waar zij ook hunne vreemde gasten schij-
nen

(1) Zie D. III. bl. 226.

(2) BARTRAM B. III. H. 10. bl. 609-6111.

(3) BARTRAM B. III. H. 5. bl. 491 en volg.
B. III. H. 6. bl. 520-522.

94 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

nen te herbergen, die 'er eene beerenhuid gespreid vinden tot hun bed (1).

De stam van den cypressenboom levert hun vaartuigen, dikwijls ruim genoeg, om twintig of dertig oorlogsleden te voeren. Met deze *Canoos* varen zij de rivieren af, om te jagen of handel te drijven op de bijgelegene kusten of eilanden; zelfs strekken zij hunne vaart somtijds uit tot *Cuba* toe, waar zij handel drijven in pelterijen, wasch, honig, gedroogde visch, beerenvet en meer andere artikelen, dezelve veruilende voor koffij, suiker, tabak en geestrijke dranken (2).

De laatste worden door hun zoo sterk bemind, dat zij dezelve niet kunnen aanzien zonder verzoeking. Ook verbergen zij ze, ondanks hunne gastvrijheid, voor elkanderen, wel wetende, dat niemand 'er geweten van maakt, om ze zijnen gastheer of vriend te ontfelen (3). De werking van de sterke dranken op hunnen geest is nogtans zoo gevaarlijk als schandelijk. Men
rust

(1) MILFORD p. 200.

(2) BARTRAM B. II. H. 10. bl. 304, 305.

(3) MILFORD p. 201, 202.

CHAP.

beerenhuid

om levert
noeg, om
e voeren.
vieren af,
en op de
zelfs strek-
tot *Cuba*
pelterijen,
beerenvec
elven ver-
en geest-

zoo sterk
annen aan-
rbergen zij
oor elkan-
'er gewe-
astheer of
erking van
est is nog-
lijk. Men
rust

4, 305.

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 95

rust niet voor dat het heilloos vocht ver-
zwolgen is. De vrouwen deelen in dezelfde
• onmatigheid en begaan dan dattelheden, wier
naam alleen hare zedigheid anders niet zou
duldten. Naauwelijks bekomen van de er-
gerlijkste dronkenschap, vraagt men weder
naar drank tot herstel der maag, gelijk men
waant, en biedt men eenen buitensporigen prijs
voor eene mondvol. Hiervan bedienen zich
ingetogener en listiger vrouwen, om zich
te verrijken: want, dit wel voorziende,
weten zij een gedeelte van den drank te
sparen, dien zij nu zoo duur, als zij wil-
len, verkoopen (1).

Om deze reden maakt het *Creek-Bond-
genootschap* het tot het eerste en dringend-
ste artikel in alle zijne verbonden met
de blanken, dat 'er geenerleije geestrijke
dranken in de Steden zullen verkocht of
gebragt worden. De handelaars mogen
niet meer dan twee vaatjes, elk van een
half anker, bij zich hebben, het geen men
hun toestaat voor eigen gebruik en be-
hoef op reis, maar waarvan het overschot,
wanneer zij van hunnen handeltogt te rug
kee-

(1) BERTRAM B. II. H. 12. bl. 343, 344.

96 CREEK - BONDGENOOTSCHAP.

keeren , moet weggegoten of heimelijk verborgen worden , alvorens zij de Steden naderen , als waar in dezelve niet mag worden ingevoerd. De blanken , aan geene zeden denkende bij hunnen handel , even min als bij hunne staatkundige belangen , zoeken dikwijls den verderflijken drank , die onder hun zoo velen rampzalig maakt , sluiksgewijze in te voeren : maar de *Creeks* handhaven hun verdrag tegen dezen invoer met eene strengheid , welke hun Bewind eerwaardig maakt. Hunne *tomohawks* of krijgsknodzen slaan de vaten aan stukken en dreigen , bij de minste tegenweer , den dood aan de smokkelaars (1).

Een aangename verkoelende drank van *hommonij* , wel gekookt en dun met melk gemengd , voor of na den maaltijd in eene groote kom opgezet en uit eenen zeer grooten lepel opgeslurpt , is hún eene veiliger en weldadiger verkwikking bij hunnen eenvoudigen disch , die uit gekookt wild , korenkocken en dergelijke is aangeregt (2).

Het bedrijf der mans bestaat in het bouwen

(1) BARTRAM B. IV. H. 1. bl. 658, 659.

(2) BARTRAM B. III. H. 3. bl. 470.

heimelijk
de Steden
niet mag
aan gee-
del, even
belangen,
n drank,
ig maakt,
de *Creeks*
en invoer
Bewind
hawks of
stukken en
eer, den
drank van
met melk
d in eene
enen zeer
eene vei-
bij hunnen
okt wild,
eregt (2).
het bou-
wen

, 659.

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 97

wen van woningen en vaartuigen en in het vervaardigen van jacht- en krijgs-tuig: de vrouwen hebben veelvuldiger bezigheid; zij maken al het huusraad en bewerken de kleeding met derzelver talrijke versierselen (1).

In eeuwigen krijg leven de *Creeks* met alle herten en beeren, om voedsel en klederen zoo wel, als om andere noodwendigheden en aangenaamheden te bekomen, die den prijs uitmaken voor hunnen ruilhandel in bontwerk (2). Dat hun de jacht echter den landbouw niet doet verwaarloozen, bleek ons reeds bij hunne feesten (3). Door den zelve munten zij ook verre boven de overige eigenlijke inborelingen van *Noord-America* in beschaving uit. Behalven hunne uitgestrekte korenvelden, hebben zij hunne weilanden in hunne *Savannahs*, ja zelfs paardestoeterijen in hunne boschen, waar uit deze dieren, schoon in het wilde geworpen, naar het schijnt, echter gereedelijk te zamen komen op

(1) BARTRAM B. IV. H. 4. bl. 684, 685.

(2) BARTRAM B. II. H. 8. bl. 287.

(3) BARTRAM B. III. H. 3. bl. 470.

98 CREEK-BONDGENOOTSCHAP

op de stem van den eigenaar, om cenig zout uit zijne hand te slikken. Nooit zag BARTRAM fraaijer paarden: zij waren van allerlei haar, van allerlei grootte en van allerlei aard, en worden jaarlijks naar *Charlestown* ter markt gezonden (1).

Een algemeen burgerlijk Bestuur doet ook deze volkeren aanmerkelijk verschillen van zoo vele woeste stammen, als 'er onophoudelijk door het Noorden van *America* zwerven.

Een Raad van oude Opperhoofden en voortreffelijke oorlogslieden, eerbiedwaardig door wijsheid en dapperheid, verzorgt de algemeene belangen. Aan het hoofd van dezen Raad zit de *Mico* of Oppervorst, wien men den diepsten eerbied betoont in zijne waardigheid, maar met wiens persoon elk gemeenzaam is buiten den Raad. Dageelijks zit hij voor in het Raadhuis of op het marktplein, en deelt zijnen raad mede, die, door het vertrouwen op zijne wijsheid en deugd alleen, als eene wet of liever als eene godspraak gevolgd wordt. Hij roept

(1) BARTRAM B. III. H. 3. bl. 476. *Voyage T.* III. p. 64.

om cenig
Nooit zag
waren van
te en van
lijks naar
1).
uur doet
verschillen
ls 'er on-
America

ofden en
edwaardig
rzorgt de
oofd van
pervorst,
etoont in
s persoon
ad. Da-
uis of op
raad me-
op zijne
e wet of
oordt. Hij
roept

Voyage T.

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 99

roept den Raad bij een, doet den voorslag tot vrede of oorlog en draagt alle gemeene belangen voor, maar heeft zelf geené schaduw van uitvoerende magt.

Deze is in handen van het Krijgs-opperhoofd, het welke zelf den *Mico*, bij afwezigheid, vertegenwoordigt en steeds de uitvoerder is van deszelfs wil. Elke stad of stam heeft zulk eenen Opperbevelhebber, die gezamenlijk de algemeene raadsvergadering helpen zamenstellen en aldaar de uitvoerende en wetgevende magt elkanderen zeer naauw doen naderen, zonder nochtans in een te loopen (1).

Alvorens de Raad zich tot eenig overleg begeeft, rooken alle deszelfs leden, op voorgang van den *Mico*, uit de grootte *Calumet*- of vrede-pijp, met gelijke plegtigheden als de *Nauwdowesies* (2). Daarna stopt en ontsteekt elk zijne eigene pijp, en drinken zij zeker aftrekzel van boombladeren, het welk zij wilde thee noemen. De boom zelf is het gansche jaar doorgroen, en men plukt het blad op het oogeblik,

(1) BARTRAM B. IV: H. 2. bl. 661—664.

(2) Zie D. III. bl. 226, 227.

100 CREEK-BONDGENOOT CHAP.

blik, dat men hetzelfde wil gebruiken. Zij branden de bladeren, als koffijboonen, zetten ze daarna in kokend water als koffij, en gieten ze af in groote kommen; daarin laauw geworden zijnde, gaat deze drank in calebasfen rond bij de leden van den Raad. Elk neemt van denzelfen met zekere plegtigheid: maar weldra werkt hij als een braakmiddel en strekt alzoo tot een bewijs, dat men zich met onbezwaarde maag en onbenevelden geest ter raadpleging begeeft (1). Niemand mag de vergadering verlaten, voor de raadslagen zijn ten einde gebracht. De plaats, waar zij gehouden wordt, mag op geen twintig sehreden worden genaderd. De Onderbevelhebbers in den krijg mogen de vergadering bijwonen, doch slechts als dienaars derzelve. De vrouwen zorgen voor de spijs en drank, en voor de brandstof, welke zij tot op bepaalden afstand nederzetten, van waar zij door dezen worden weggehaald. Met zonn ondergang worden de raadplegingen vervangen door eenen plegtigen dans van jongelingen

(1) MILFORD, p. 195—200. BARTRAM B. III. H. 10. bl. 607—609.

hiken. Zij
onen, zet-
als koffij,
nen; daarin
e drank in
den Raad.
ekere pleg-
ij als een
een bewijs,
maag en
eging be-
vergadering
n ten einde
gehouden
reden wor-
lhebbers in
bijwonen,
e. De vrou-
drank, en
: op bepaal-
aar zij door
Met zonne-
gen vervan-
an jongelin-
gen

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 101

gen en meisjes: gedurende denzelven kan zich een ieder ter rust begeven naar de hem aangewezen plaats. Deze dans duurt eenen bepaalden tijd; na denzelven wordt, in dringende ongelegenheden, het overleg terstond hervat, of anders met het rijzen der zon voortgezet, het welk de trommelslag aankondigt (1). Deze algemeene vergaderingen worden gewoonlijk gehouden met het einde van Grasmaad of het begin van Bloesimaand, wanneer allerlei klagten; geschillen en verzoeken voorgedragen en de algemeene belangen behandeld worden: somtijds ook in Herfstmaand bij den aanvang der jagt; zelden echter zijn zij dan algemeen, maar bepalen zich meer tot de afspraak omtrent het jagtveld voor elke stam (2).

De stammen worden onderscheiden bij bijzondere namen, als de stam van den Wind, van den Beer, van den Tijger, en staan bij de overigen ook in eene onderscheidene achting, welke zich grondt op derzelver bijzondere diens-
ten

(1) MILFORD p. 203 — 215.

(2) MILFORD p. 204, 285.

102 CREEK-BONDGENOOTSCHAAR.

ten aan den Staat, maar ook eeniglijk bestaat in derzelver voorrang bij den krijg, wanneer zij het eerst te veld moeten trekken (1).

De strengste krijgstucht maakt hunne wapenen geducht. Elk volgt zijnen aanvoerder, en de laatste zorgt meestal, om de voetstappen te bedekken, ten einde hun spoor onmerkbaar zij. Stand houdende, sluiten zij eenen kring, met slechts ééne opening, die door den Opperbevelhebber zelve wordt gadegeflagen. Op deszelfs bevel vleit zich elk ter rust en ontwaakt ook het gansche heir, zelfs geschiedt het eten en drinken op bevel des Veldheers. Hij zelf heeft altijd een groot aantal verfpieders en wordt schier nooit van binnen misleid of van buiten verrascht. Weleer verbrandden zij hunne krijgsgevangenen, thans verkopen zij ze als slaven aan dezulken, die met eigene hand drie vijanden hebben nedergeveld en alzoo terug komen met drie haarbosfen, zijnde zij gewoon, den verflagenen de huid van den

(1) MILFORD p. 255. WELD. D. III. b].
125, 126. Br. XXXV.

SCHAR.

niglijk be-
den krijg,
geten trek-

hunne wa-
n aanvoer-
m de voet-
hun spoor
, sluiten zij
opening,
lven wordt
vleit zich
met gansche
en drinken
lf heeft al-
en wordt
f van bui-
len zij hun-
open zij ze
eigene hand
d en alzo
en, zijnde
e huid van
den

D. III. bl.

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 103

den schedel af te scheuren en die in zege-
praal te huis te brengen (1).

Eene groote waarde stellen zij in zekeren
krijgsdrank, dien zij in den grooten en
den kleinen drank verdeelen. De eerste
maakt den krijgsman in zijne verbeelding on-
verwinnelijk: de laatste vermindert in zijn oog
alle gevaren. Dit bijgeloof doet ongemeene
diensten in de handen van een bekwaam
Opperhoofd; het gebruik zelf voorkomt ook
allen anderen sterken drank, wijl het den
krijgsman in zijne eigene oogen heiligt, zoo
dat zijn Godsdienst hem daarna alle buitensporig-
heid verbiedt; boven dien heeft dezelve
eene buikzuiverende kracht, welke de won-
den, wanneer zij uit eigen aard niet doodlijk
zijn, min gevaarlijk schijnt te maken, waartegen
zij ook nog voorzien, door schier naakt
te vechten en dezelve alzo zuiver te hou-
den van alle bijkomende ontsteking.

Een rijkelijk gebruik van dezen krijgsdrank
en menige andere plegtigheid hebben bij
de godsdienstige inwijding plaats van eenen
Opperbevelhebber, welke drie dagen lang
duurt,

(1) MILFORD p. 217, 219, 249. WELD
D. III. bl. 87. Br. XXXV.

duurt, en wier doel is, den Veldheer te doen gevoelen, dat hij koude en hitte, honger en dorst moet kunnen verduren in de verdediging van zijn vaderland (1).

Elke stam heeft ook zijnen eigen Opperpriester, die alle godsdienstige zaken regelt en grooten invloed heeft op het Staats- en Krijgs-bestuur, zoo dat de Raad nimmer zonder zijne raadpleging eenig besluit neemt. Zijne ingebeeldde gemeenschap met hoogere wezens, welke men onderstelt dat deel hebben aan den loop der menschelijke zaken, geeft dit gezag aan zijnen persoon; terwijl zijn invloed op den geest des krijgsvolks en zijne oefening in staatkunde en krijgbeleid zoo wel, als zijne opmerking der nature, hem in staat stellen, om meermalen als een onfeilbare wighelaar voor te treden, of zich zelve eene dadelijke magt over wind en weder zoo wel, als over de krijgskans, aan te matigen (2).

De Godsdienst dezer volkeren heeft geene afgodische beelden noch plegtigheden, ten zij men het uitblazen van den tabaksrook naar

(1) MILFORD p. 245—248. & 220—228.

(2) BARTRAM B. IV. H. 2. bl. 664, 665.

CHAR.

er te doen
honger en
e verdedi-

en Opper-
ken regelt
met Staats-
ad nimmer
luit neemt,
et hogere
leel hebben
ken, geeft
terwijl zijn
svolks en
krijgsbeleid
er nature,
en als een
en, of zich
r wind en
gskans, aan

eren heeft
gtigheden,
tabaksrook
naar

220—228.
664, 665.

GREEK-BONDGENOOTSCHAP. 105

naar de zon en het gejuich bij de nieuwe maan daar voor wil houden. Zij aanbid- den den Grooten Geest, als den Heer van leven en dood, met diepen eerbied; zij ge- looven ook eenen toekomstigen staat voor de ziel in de geestenwereld, waar zij zich onderscheidene trappen van rust of genoegen voorstellen: den wakkeren jager, braven huisvader, dapperen krijgsman en deugdzaam mensch wacht aldaar eene nieuwe aarde, onder eene heldere en zoete lucht, met bloemrijke beemden, zuivere bronnen en boschen vol wild, uit welke zalige gewes- ten zij verscheidene vertellingen hebben, hun in verrukkingen van zinnen medege- deeld (1).

De Godsdienstigheid dezer volkeren is, volgens BARTRAM zoo groot, dat hij in zekere stad op den zondag eene plechtige stilte bemerkte, en, op zijne vraag naar de reden daarvan, vernam, dat de *Indianen* dezen dag, den heiligen dag van het blanke volk, ook gaarne vierden, als aan denzelf- den Grooten Geest gewijd (2).

Op-

(1) BARTRAM B. IV. II. 2. bl. 665, 666, 690.

(2) BARTRAM B. III. II. 10. bl. 614, 615.

106 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

Opmerkelijk is hun bijgeloof wegens de slangen. Nimmer dooden zij deze dieren, uit vrees, dat de geest van de gedoode slang anderen van haar geslacht zal aanzetten, om dit geweld te wreken (1). Hunne vrees in het algemeen voor wraakzuchtige geesten is zoo groot, dat zij eenmaal eene gansche stad verlieten uit angst voor het wraakëischende menschenbloed, het geen zij 'er te voren van de blanke kooplieden hadden vergoten, en het welk hun geduurig met angstvallige droomen ontrustede (2).

Zulk eene werking van het geweten geeft geenen ongunstigen dunk van het zedelijk karakter dezer volkeren. Men bevindt hetzelfde ook dadelijk zoo edel, dat men gaarne bij hetzelfde vertoeft. Alle vroegere woestheid en wreedheid is bij hun reeds beschaafd en verzacht, en komt nimmer, zonder bittere terging boven (3). Dapperheid, krijgshaftigheid, edelmoedigheid, regtvaardigheid, mildheid en gastvrijheid, naarftigheid, matigheid, standvastigheid en eerbaarheid zijn de deug-

(1) BARTRAM B. II. H. 12. bl. 353.

(2) BARTRAM B. III. H. 5. bl. 523.

(3) MILFORD p. 216.

wegens de
 re dieren,
 oode slang
 etten, om
 nne vrees
 ge geesten
 ne gansche
 t wraakēi-
 en zij 'er
 en hadden
 uurig met
 (2).
 eten geeft
 et zedelijk
 evindt het-
 nen gaarne
 ere woest-
 s beschaafd
 nder bitte-
 id, krijgs-
 aardigheid,
 eid, matig-
 eid' zijn de
 deug-

353.
 23.

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 107

deugden, die gezegd worden hun karakter zoo ongedwongen te sieren, als ware het hun onmogelijk, tot de laagte van het misdrijf te vervallen (1). De dronkenschap alleen, waartegen het Bestuur zoo zorgvuldig waakt, herschept hun in gulzige, onbeschofte, woeste en wreede wilden, die zich allerlei misdrijven gedachtenloos veroorloven, waarop anders strenge lijfstraf staat.

Het afsnijden der ooren is de straf op de echtbreuk; de dood staat op den moord; dieverij, hoererij en andere mindere misdaden worden met eene eerloosheid gestraft, die zoo duldeloos is, dat zij gewoonlijk eene vrijwillige ballingschap voortbrengt (2).

De vrouwen deelen alzins in den lof van der mannen zeden. Ijverig, sober, zorgvul-

(1) BARTRAM B. IV. H. 1. bl. 651—656. B. II. H. 8. bl. 282—286.

(2) BARTRAM B. IV. H. 5 bl. 687. B. III. H. 4. bl. 601, 602. B. II. H. 8. bl. 314. Bij de *Chactaws* alleen, het ruwste volk in het *Creek*-bondgenootschap, heeft de afschuwelijke gewoonte plaats van de openbaare overlevering eener overspelige vrouw aan de driften eener gansche vergadering van mannen. MILFORD p. 304—310.

108 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

vuldig, tederlievend en goedhartig, verdienen zij alle de liefde hunner echtgenooten, die zelden twisten en zich doorgaans van harde bestraffing in woorden zoo wel als in daden onthouden (1).

De kinders staan de eerste maand van derselver leven geheel in de hand der moeders, die ze kunnen ombrengen, zonder zelve strafwaardig te worden, doch die daarna moorderessen zouden heten (2): eene ingrigting, waarbij de zulgelingen voorzeker even veilig zijn aan de moederlijke borst, als het driejarige kind bij den *Romein* was, wien *ROMULUS* vergunde, zijne kinders dan eerst om te brengen, wanneer zij regt dierbaar voor het vaderlijke hart geworden waren (3).

De opvoeding is bij hun geene andere dan het voorbeeld der ouders, die nimmer de hand opheffen, om de kinders te kastijden, maar op zijn hoogst hun een weinig waters in het aangezicht werpen, wanneer zij ongehoor-

(1) *BARTRAM B. IV. H. II. bl. 655.*

(2) *MILFORD p. 251.*

(3) Zie mijne *Romeinsche Geschied. D. I. bl. 53, 54.*

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 109

hoorzaam zijn. Deze straf is echter krachtig genoeg, om ze te bedwingen. De onderwerping duurt niet langer, dan tot aan de volwasfenheid en wordt daar na door diepen eerbied vervangen voor der ouderen hoogen ouderdom, die ook in het algemeen bij hun zeer eerwaardig is (1).

De veelwijverij heeft in de grootste uitgestrektheid bij hun plaats: de eerstgekozene alleen is de vrouw van het huis; de overigen zijn meiden en bijwijken. Meermalen ziet men zelfs iemand, die zes vrouwen heeft, zich van een pas aankomend meisje verzekeren, door het als kind reeds in zijn huis te nemen. Het huwelijksverbond wordt jaarlijks hernieuwd: en echter ziet men zelden echtscheiding na kinderwinning. In dat geval volgt het kind de moeder, maar zorgt de vader voor het onderhoud. De gansche stad neemt deel in de eerste echtverbintenis en bouwt gezamenlijk eene woning voor het jonge paar (2).

Bij

(1) WELD D. III. bl. 138, 139. Br. xxxv. *Voyage* T. I. pag. 18. BARTRAM B. IV. H. 2. bl. 666—669.

(2) BARTRAM B. IV. H. 5. bl. 685, 686.

110 CREEK-BONDGENOOTSCHAAP.

Bij de *Chactaws* drukt men het hoofd der pas geboren jongens plat, door ze in een houten bak vast te maken, met het hoofd op een plat bord, waarop het wordt nedergedrukt door een zakje zand, het geen op het voorhoofd wordt gelegd. De schedel wijkt voor deze drukking, zoodat de *Chactaws* door de kooplieden *plathoofden* worden genoemd; de hersenen zelve blijven echter ongeschonden, voor zover men hun anders schranderere, oordeelkundige en brave lieden noemt (1).

Bij de *Chactaws* heeft ook eene andere lijkbezorging plaats, dan bij de overige volkeren van het bondgenootschap. Terwijl dezen een graf graven onder de slaapplaats, waar iemand gestorven is, in het welk zij het lijk, in zittende houding met al het gewone gereedschap uit deszelfs leven, plaatsen: brengen de *Chactaws* hunne lijken op stelladiën van twintig voeten hoog, in een naburig boschje en laten ze aldaar liggen tot het vleesch verrot is, waarna de beenderen worden verzameld in eene kist, die nedergezet wordt in een algemeen knekkelhuis;

(1) BARTRAM B. IV. H. 5. bl. 689.

het hoofd
door ze in
n, met het
het wordt
zand, het
dt gelegd.
king, zod
heden plat-
ersenen zel-
voor zod
oordeelkun-
ene andere
overige vol-
Terwijl
laapplaats,
et welk zij
al het ge-
even, plaat-
ne lijken op
og, in een
daar liggen
a de been-
e kist, die
een knekkel-
huis;
689.

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 111

huis, tot dat hetzelfde geruimd moet worden, wanneer alle de kisten op eene algemeene begraafplaats worden op een gestapeld en met aarde overdekt in de gedaante van eenen kegelvormigen heuvel, welk bedrijf met een doodenfeest wordt besloten (1)

Men vindt in *Georgie* en de beide *Florida's* eene menigte van heuvelen, in het gemeen *Indiaansche* bergjes genaamd, welke de inwoners des lands zeggen, dat reeds in den zelfden staat, waarin men ze nu vindt, gevonden zijn, toen hunnen voorvaders uit het westen aldaar kwamen en zich in het bezit van dat land stelden, welks toenmalige bewoners mede hetzelfde hadden moeten zeggen, als zijnde dus door nog vroegere bewoners aangelegd (2). Men heeft wel eens deze heuvels voor overoude grafheuvels gehouden (3): maar derzelver regelmatigte aanleg op verscheidene plaatsen,

(1) BARTRAM B. IV. H. 5. bl. 687, 688.

(2) BARTRAM B. III. H. 4. bl. 491, 492.
B. IV. H. 5. bl. 691—694. B. III. H. 10. bl.
613 614.

(3) BARTRAM D. IV. H. 5. bl. 688.

112 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

fen en de dadelijke grafheuvels, in derzelve nabijheid gevonden, hebben dit denkbeeld wederproken. Een ander, dat zij tot godsdienstig gebruik zouden zijn opgeworpen geweest, gelijk men elders steeds de hooge plaatsen ten offergebruik verkoos (2), verliest al mede zijne aannemelijkheid, wanneer men door derzelve verschanzingen gedrongen wordt, om ze aan te zien voor bolwerken van steden of legerplaatsen, buiten welke men de ware grafheuvels vindt. Ter plaats, waar de rivier *Muskingum* in de *Ohio* vloeit, is een aantal dier heuvelen in zulk eene afgemetene rigting bij een, dat men niet kan nalaten, zekere krijgswerkkunde in derzelve aanleg te erkennen, en 'er duidelijk eene stad, eenen burg en afzonderlijke wachttorens in te vinden, wier bestorming en verdediging van de eene en andere zijde wel vijfduizend mannen schijnen gevorderd te hebben, zoo dat men, voor tien menschen eenen krijgsman rekenende, tot eene bevolking van honderd duizend men-

(1) BARTRAM B. II. H. 4. bl. 492.

ls, in der:
 en dit denk-
 er, dat zij
 zijn opge-
 ers steeds de
 verkoos (2),
 kheld, wan-
 fchanzingen
 e zien voor
 aatsen, bui-
 uvels vindt.
 skinghum in
 er heuvelen
 bij een, dat
 krijgswouw-
 rkennen, en
 urg en afzon-
 wier bestor-
 e en andere
 schijnen ge-
 men, voor
 rekenende,
 erd duizend
 men-

CREEK-BONDGEMOOTSCHAP. 113

menschen zou opklimmen (1). Waar is dat volk gebleven? Hoe is deszelfs naam en geheugen zoo geheel verloren? Hoe zijn deszelfs kunsten zoo gansch vergeten? — Aan de rivier *Huron* heeft men twee volkomene krijgsschanzen van ronde en halfronde gedaante gevonden, met een aantal grafplaatsen buiten dezelve (2): nergens echter vindt men eenig blijk van metaalgebruik tot deze vestingen. In sommige graven heeft men kisten van gebakken steen gevonden en de beenderen van menschen daarin: de rigting der kisten was altijd oost en west (3).

Terwijl deze overblijfselen getuigen van een talrijk en reeds aanmerkelijk beschaafd volk, het welk voor vele eeuwen deze gewesten moet bewoond hebben, alwaar de *Chirokezen* reeds tweehonderd jaren lang hun verblijf hielden, en wier voorgangers even zoo onkundig, als zij, waren van der-
 zel-

(1) J. HART *Officier dans le 1er Regiment*, — *Voyage* T. III. Ch. 8. p. 199 — 204.

(2) A. STEINER, *Détails au General WASHINGTON*. — *Voyage* T. III. Ch. 8. p. 196 — 198.

(3) *Voyage* T. III. Ch. 8. p. 201, 206.

114 CREEK-BONDGENOOTSCHAP.

zelve eigenlijken aanleg (1), heeft de plantkunde getracht, om de oudheid van dat volk te berekenen, welks grootheid de krijgskunde heeft opgemaakt. Uit de eikenboomen, die men van ouderdom ter neder gevallen gevonden heeft op deze hoogtens, terwijl andere noch in volle kracht stonden, heeft men besloten, de laatste te moeten houden voor een tweede geslacht, en alzoo den aanleg dezer hoogten wel duizend jaren te moeten verschuiven (2).

Door het gansche bondgenootschap wordt de *Muskogulgische* taal gesproken, schoon elke natie bovendien haare eigene heeft. De algemeene taal is zeer aangenaam voor het oor: de letter R komt in dezelve niet voor. De vrouwen vooral spreken haar met zoo veel welluidendheid en zachtheid, als hoorde men kinders neuren (3)

Dit aangename voltooit de bevalligheden, waarmede zich deze menschen in zoo vele

(1) *Voyage* T. III. Ch. 8. p. 207.

(2) CUTTLER, *Celebre Botaniste*. — *Voyage* T. III. Ch. 8. p. 202. Zie ook BARTRAM B. IV. H. 6. bl. 695.

(3) BARTRAM B. IV. H. 6. bl. 690, 691.

OTSCHAP.

heeft de plant-
d van dat volk
de krijgskun-
stikkenboomen,
eder gevallen
grens, terwijl
tonden, heeft
n houden voor
o den aanleg
en te moeten

otschap wordt
ken, schoon
eigene heeft.
ngenaam voor
dezelve niet
spreken haar
en zachtheid,
en (3)
e bevallighe-
nschen in zoo
vele

207.
iste. — *Voyage T.*
RTRAM B. IV.

bl. 690, 691.

CREEK-BONDGENOOTSCHAP. 115

vele opzigten hebben aanbevolen aan ons hart, dat het oog nu met stil vermaak zal vertoeven bij het tafereel, door het kunstpenfeel van hun geschetst. De man is het welgeslaagd afbeeldzel van KOOHASSEN, een *Oneïdisch* krijgsman (1), de vrouw de afteekening der beschrijvingen van BARTRAM, en het tooneel, waarop zij voorkomen, stemt overeen met alle de berigten, welke wij 'er van bijeen bragten. Terwijl de zedige huisvrouw haar handwerk ijverig verrigt, grijpt de man het jagtroer ter hand, om de vogels te schieten, die in zijnen korenakker zullen vallen, daar men ze reeds boven het ronde raadsgebouw ziet; waaraan dezelve grenst.

(1) *Voyage T. I. Ch. 7. p. 115. Pl. II.*

M E X I C O.

Anahuac, de oorspronkelijke naam aan het dal van *Mexico* gegeven wegens deszelfs ligging aan de zee, werd naderhand uitgestrekt tot de geheele landstreek die thans *Nieuw-Spanje* genoemd wordt (1), bij welken laatste naam men tegenwoordig het oude van het nieuwe *Mexico* op de kaart van *Noord-America* onderscheidt.

Her

(1) *The History of Mexico* by F. S. CLAVIGERO translated from the Italian by CH. CULLEN Lond. 1787. Vol. I. p. 1.

Het nieuwe *Mexico* strekt zich uit van 30° tot 46° Noorder breedte, en 250° tot 280° Ooster lengte, en wordt bevolkt door eenige oorspronkelijke stammen, die, der overweldiging van hun vaderland ontkomen, in de boschen en op de bergen dezer uitgestrekte landstreek hunne vrijheid bewaard maar hunne vroegere beschaving zoo geheel verloren hebben, dat zij in eenen staat van woestheid en onkunde verkeeren, bij welken die der overige *Noord-Indianen*, in beschaving uitmunt (1).

Het oude of eigentlijke *Mexico*, thans *Nieuw-Spanje* geheeten, strekt zich van 9° tot 30° Noorder breedte uit, en doorloopt in eene smalle landtong, van 270° tot 296° Ooster lengte. Tot hetzelfde bepaalt zich onze beschrijving, daar het ons thans te doen is, om den inboreling te leeren kennen, zoo als hij 'er onder vreemde heerschappij verzonken ligt, daar wij toch de ontvlugters der *Europeesche* veroveraars onderscheidenlijk genoeg ontmoet hebben in de meer woeste *Noord-Indianen* en *Nauw-*
do-

(1) ST. SAUVEUR *Tableaux des Peuples de l'Amerique* p. 18, 71.

O.

naam aan het
egens deszelfs
derhand uitge-
eek die thans
rdt (1), bij
enwoordig het
op de kaart
heid.

Her

S. CLAVIGERO
CULLEN Lond.

dowesfies zoo wel, als in het meer beschaafde *Creek*-bondgenootschap.

De luchtstreek van *Nieuw-Spanje* verschilt aanmerkelijk naar gelang van deszelfs ligging: aan de zee is zij heet en ongezond, bij de bergen is zij koelder, overigens moet zij gematigd genoemd worden, schoon door hare ligging, tuschen den evennachtslijn en kreefts-keerkring en even buiten denzelven, tot de gezegde behoorende. Storm en onweder ontstellen 'er dikwijls den dampkring; zelfs doen 'er zich meermalen aardbevingen gevoelen, welke echter slechts een tegengewigt zijn te achten voor het overwigt van aangenaamheid der ligging dezès, schier altijd groenen, altijd vruchtbaren lands (1).

Hetzelve is bergagtig, boschrijk en met rivieren doorsneden, die zich gedeeltelijk in den golf van *Mexico*, gedeeltelijk in de stille zee, onlasten (2).

De bergen zijn vol delfstoffen en bevatten inzonderheid die kostbare metalen, welke

(1) *Histor. of Mex.* Vol. I. p. 11—13. B. I. Sect. 4.

(2) *Histor. of Mex.* Vol. I. p. 9. B. I. Sect. 3.

ke de *Spanjaarden* het meest ter overweldiging dezes lands hebben aangespoord.

Twaalfhonderd geneeskundige planten zijn de inborelingen van dezen rijken grond, die daarenboven met de fraaiste gewassen en bloemen praalt, de smakelijkste vruchten draagt, koorn, maïs, pataten, bananen, ignamen en voortreffelijke moeskruident voortbrengt en aan de tabaksplant weiligen wasdom geeft (1).

Vele dieren heeft *Mexico* met *Europa* gemeen, als den leeuw, tijger, beer, wolf, vos, wezel, marter en meer anderen: eenigen zijn aan hetzelfde bijzonder eigen, die geen gering aanzien hebben in de verzamelingen der natuurlijke geschiedenis van de viervoetige dieren (2).

De schoonstgevederde vogelen bewonen alhier het fraaiste geboomte, het welk steeds door vruchten, bloemen of loofwelfzel uitmunt. Meer dan twee honderd geheel eigene foorten maken derzelver breede lijst uit, waar onder vijf en dertig schitteren met glansrijker

(1) *Histor. of Mexic.* Vol. I. p. 13—32, 439. B. I. Sect. 5—9. B. VII. Sect. 69.

(2) *Hist. of Mex.* Vol. I. p. 36. B. I. Sect. 10.

ker bekoorlijkheden, dan het oog in eenigen *Europefchen* vogel bewondert. In het algemeen heeft de Natuur den fraaiften zang wel niet verbonden met de fchoonfte vederen: hier echter ontbreekt het niet aan welluidende zangers onder dit fchitterende pluimgedierte. Ook de goudvink en de nachtegaal zijn 'er vreemd noch fprakeloos: maar één inboreling bovenal laat 'er zich alom hooren met een geluid, welks rijke toonverwifeling en toonverdubbeling hem den naam doet dragen van *duizendrong* (1).

Krokodillen, hagediften, kikvorfchen en padden zoo wel, als allerlei foorten van flangen, bevolken 'er de moerafen en bofchen, terwijl de *Mexicaanfche* golf aan den eenen kant en de ftille zee aan de andere zijde fchier geene vifchfoort, die zich ergens onder deze luchtftreek ophoudt, vreemd laat aan de welgelegene kust, en de rivieren en meiren rijk zijn in hare eigene gefchubde geflachten (2).

Schier ontelbaar zijn de foorten der bloede-

(1) *Hift. of Mex.* Vol. I. p. 46. B. I. Sect. 11.

(2) *Hift. of Mex.* Vol. I. p. 54, 61. B. I. sect. 13, 13.

delooze dieren, welke de heete luchtstreek bij de stilstaande meiren en de veelvuldige wateren, die *Mexico* omgeven en doorsnijden, voortbrengt. Kwadaardige en onschadelijke, verdervende en voordeelige, verschrikkelijke en bekorelijke onderscheidt men onder deze veelvuldige soorten; de *Cochénille* bovenal, in gedaante en grootte aan den wandluis niet ongelijk, maar de voortbrengster van het allerfraaist scharlaken, is de bijzondere inboreling van den *Mexicaanschen* grond (1).

De redelijke inborelingen van dit land, zijn niet meer die zelfde menschen, welke hetzelfde als een magtig, onafhankelijk en reeds aanmerkelijk beschaafd volk bewoonden en beheerschten, alvorens zich de *Spanjaarden* voor omtrent drie eeuwen van hetzelfde meester maakten: zij gelijken naar hunne voorouders van dien tijd niet meer, dan de tegenwoordige *Grieken* naar de *Atheners* ten tijde van PERICLES. CLAVIGERO echter, die zelf vele jaren lang gemeenzaam met hun omgegaan en zijne geschiedpen aan de on-

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 69. B. I. Sect. 14.
II 5

zijdigheid gewijd heeft, geeft, ondanks deze aanmerking, van de *Mexicanen* de volgende beschrijving.

Zij zijn van eene goede gestalte, eer boven dan beneden het middelmatige, en wel geëvenredigd van ledematen. Zij hebben smalle voorhoofden, zwarte oogen, kleine, vaste en geregelde witte tanden, dik, zwart, krullend, glinsterend haar, dunne baarden, maar elders geen haar op de huid, die olijfkleurig is (1).

Men vindt onder hun schier geene gebrekkige personen. Het onaangename van hunne kleur, smal voorhoofd en dunnen baard wordt door de regelmatigheid en evenredigheid hunner leden genoegzaam vergoed, om een middellag tusfchen het schoone en het afzigtelijke voor den *Europeër* geacht te worden. Onder de jonge meisjes van *Mexico* zijn 'er zelfs eenigen, die zeer bevallig mogen genoemd worden, zoo wel wegens de natuurlijke zedigheid van hare houding en de ongemeene aangenaamheid van hare uitspraak, als uit hoofde van hare even-

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 78. B. I. Sect. 15. V. II. p. 330. *Disfert.* V. Sect. 1

evenredige gestalte en welbesteden gelaat.

Hunne zintuigen zijn scherp, inzonderheid het gezigt, het welk zij ongekreukte tot hoogen ouderdom behouden. Hun gestel is sterk, hunne gezondheid gaaf. Zij zijn vrij van vele ongesteldheden, die den *Spanjaarden* eigen zijn, maar worden meest al de slachtoffers van besmettelijke ziekten. Hunne ademhaling blijft altijd frisch. Schoon waterachtig van bloedmenging, onlast zich hun neus zelden en spuwen zij nauwelijks ooit. Vroeg worden zij grijs: niet zeldzaam echter is bij hun de leeftijd van eene eeuw (1).

In spijs zijn zij zeer matig, maar buitensporig in sterke dranken. De gemeenzaamheid van dat verderflijke vocht en de straffeloosheid der dronkenschap hebben de eene helft van deze natie tot zekeren trap van redenloosheid gebragt. Dit misbruik, gepaard met hunnen tegenwoordigen eilendigen levensstaat, die verstooken is van alle geneesmiddelen bij eenig ontstaan verderf, schijnt de voorname oorzaak der verwoesting, welke de besmettelij-

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 79. B. 4. Sect. 15. V. II. p. 357. *Disfert.* V. Sect. 2.

ke ziekten gewoon zijn onder hun aan te rigten.

Hun geest is oorspronkelijk gelijk aan dien van de overige menschenkinderen : nooit deden de *Europeërs* hunnen eigen geest meer schande aan, dan toen zij aan de redelijkheid der *Mexicanen* durfden twifelen. De staat van hunne beschaving bij hunne eerste ontmoeting door de *Spanjaards*, veel hooger, dan die der *Spanjaards* zelve, toen hun de *Phaniciërs* eerst leerden kennen, of die der *Galliërs* bij hunne vroege gemeenschap met de *Grieken*, of der *Germanen* en *Britten* vooral bij derzelve eerste bezoek door de *Romeinen*, bewees genoegzaam het ongegronde van al zulken twijfel, dien de snoodste baatzucht alleen wilde gevormd hebben, om het menschelijk medelijden bij de wreedste mishandelingen van dit onschuldige volk te verdooven. De ondervinding heeft bewezen, dat zij vatbaar zijn voor allerlei wetenschappen. Het geringe aantal van wel onderwezenen onder hun, die meestal als lastdieren onophoudelijk worden te werk gesteld, heeft goede wiskundenaars, voortreffelijke bouwmeesters en zelfs waardige godgeleerden

voort-

voortgebracht. Ook dwaalt men even zeer; wanneer men hun meer vermogen ter naa-
bootzing, dan ter uitvinding, toeschrijft.

Hun hart heeft wel dezelfde driften als het onze, maar wordt 'er zelden tot eene gelijke mate door vervoerd. Zij zijn traag in hunne bewegingen, maar toonen eene bewonderenswaardige volharding in langvij-
ligen arbeid. Zij zijn zachtmodig bij ver-
ongelijkheid, en hoogst dankbaar voor
bewijs van goedhartigheid, wanneer men
kwaad oogmerk verdenken: men is
belijk en al te gegrond wantrouwen voor
vreemdelingen maakt hun vaardig met leu-
gen en bedrog.

Zij zijn uit den aard stilzwijgend, ern-
stig en stroef, en toonen zich angstvalliger,
om kwaad te straffen dan om goed te be-
loonen. Edelmoedigheid en onbaatzuchtig-
heid echter zijn de hoofdtrekken van hun
karakter. Het geld heeft in hun oog weinig
waarde. Zonder weêrzin schijnen zij zelfs
afstand te doen, van het geen hun veel ar-
heids ter verkrijging heeft gekost. Bij eene
zoo groote onbaatzuchtigheid munten zij
tevens door eene nurre arbeidzaamheid uit.

De eerbied van kinders voor hunne
ou-

ouders en van jonge lieden voor hoog bejaarden schijnt bij hun een aangeboren gevoel. De liefde der ouders is ook zeer vurig voor hun kroost. Die van den echtgenoot daartegen beantwoordt maar zelden aan de hartelijkheid zijner gade: eene overpelige liefde is zelfs een algemeen verwijt der vrouwen tegen hunne mans.

Moed en bloeheid wisselen zich zoo beurtelings af bij dit onderdrukte volk, dat het dikwijls mocilijk valt, te zeggen, wat bij hun de overhand hebbe. Gevaren der natuur gaan zij onverfchrokken te gemoet: de strenge blik van eenen *Spanjaard* doet hun beven.

Hunne bijzondere gehechtheid aan uiterlijke godsdienstplegtigheden is zeer geleidelijk tot bijgeloof: maar ten onregte gaat hun daarom de naam na van eene eigenlijke overhelling tot afgoderij, na dat zij door de *Spanjaarden*, gelijk dezen het noemen, bekeerd zijn. Men hield wel eens bij hun voor afgodsbeelden, het geen, nader beschouwd, afbeeldingen werden bevonden van onze heiligdommen (1), die alom onder dit

(1) *Hist. of Mex.* V. p. 32. B. I. Sect. 15.
S. T. SAUVEUR p. 13.

dit volk zijn ingevoerd en op zijn *Spaansch*, dat is, door middel van eenen onderzoekenden bloedraad, gehandhaafd worden.

Over het geheel is hun karakter een mengzel van goed en kwaad, zegt CLAVIGERO; maar het kwaad is ligt in hun te verbeteren door eene geschikte opvoeding, gelijk de ondervinding ten overvloede heeft doen zien. Het zou zelfs moeilijk vallen, elders eene leerzamer jeugd, dan de tegenwoordige bij hun, aan te treffen, of een gansch volk meer geschikt voor de verlichting der Openbaring, dan wel eer hunne voorouders waren (1).

De volkrijkheid der oorspronkelijke *Mexicanen* is thans zeer klein, ondanks de vruchtbaarheid hunner vrouwen, die reeds met de twaalf jaren huwbaar zijn. Zoo veel invloeds hebben overheersching en onderdrukking zelfs op de werkzaamheden der natuur, die, even als de vermogens en vruchten van den menschelijken geest, eeniglijk door vrijheid en welvaart bloeijen.

Zij,

(2) *Hist. of Mex.* V. 1. p. 77—82. B. 1. Sect. 15.

Zij, die niet in de steden wonen, hebben ellendige hutten tot verblijf en slapen in hangmatten. Hun brood is maïs, hun gewone drank de chocolaad. Het gemeen draagt eene soort van wijden broek en een hemd van bont doek, als mede nog eene dubbelde sloof, die van achteren en van voren nederhangt. De vrouwen hebben over het bloote lijf een ronden rok en daar over eene soort van langen mantel; voorts eene doek om het hoofd, waarbij zij zich met armbanden, oorringen en hals snoeren opschikken (1).

Naar deze opgave heeft de kunst de tegenwoordige *Mexicanen* afgebeeld, waarvan man en vrouw ter zijde van hunne armoedige hut zijn gezeten op den voogrand der graanvelden, die zij bebouwen. De bijl, waarop de man met de hand rust (2) strekt hem tot veldgebruik; de holle steen en de rol, die dwars over den zelfven ligt, is het werktuig voor de vrouw geschikt, om het graan, uit de nevensstaande mand, sijn te wrijven en tot brood te

(1) ST. SAUVEUR p. 18. 19.

(2) *Hist. of Mex.* V. 1. p. 376. B. VII. Sect. 28. Pl. XIV.

te breken of te kneden, waarna het met de hand tot eenen bol gevormd en daarna in de bijgevoegde pot of op de ronde plaat gebakken wordt (1).

De man onderhoudt, naar het schijnt, zijne gade met een verhaal, het geen hare aandacht met eene stille treurigheid vervult en geacht mag worden, den rampzaligen ondergang van eigen staat en rijksbestuur ten onderwerp te hebben.

Ten tijde van de landing der *Europeërs* waren meer dan vijfhonderd steden onderworpen aan het rijk van *Mexico*, zijnde de *Tlascalanen* alleen in hetzelfde vrij. Naar gelang der verdere verwijdering van dit tijdperk wordt het al on-

(1) *Hist. of Mex.* V 1. p. 132. B. VII. Sect. 64. Pl. XXI. De beelden, welke wij in CLAVIGERO gevonden hebben, komen niet overeen met de naauwkeurige beschrijving, door ons van hem overgenomen, daar zij ons gelaatstreken voorstellen, waarin de teekenaar de waarheid geheel voorbij gezien heeft, om bijna *Grieksche* omtrekken te leveren. Bij zijne beschrijving zijn ons te stade gekomen de ulmuntende afbeeldingen van W. RALEIGH, in *Historia Novi orbis. Francof.* 1590, ons daartoe gunstig verleend uit de Nationale Boekerij.

geloovelijker, hoe de geduchte magt van eene zoo groote Mogendheid kon bezwijken voor eene handvol stoute fortuinzoekers, door goudorst eeniglijk gedreven en om hetzelfde afmatting, eer noch leven tellende. MONTZUMA voerde toen het rijksg gebied. HERNANDES, in 1507 van *Cuba* uitgelopen, ontdekte *Yucatan* wel het eerst, maar durfde tot *Mexico* niet doordringen. Dit deed CORTES, die zich onder zijne gelukzoekers onderscheidde als een bekwaam zeeman, braaf veldheer, onvermoeid soldaat en tevens als een man van zoo veel beleids als moeds. Eenige schepen en een klein aantal mannen achtte hij genoeg, om de verovering van *Mexico* te belooven: zij werden hem toegestaan door den Bevelhebber van *Cuba*, en, na eene maand gekruist te hebben in den golf van *Mexico*, ontscheepte hij te *Vera Cruz*. Hij zwoer te veroveren of te sneuvelen, en dwong zijne togtgenooten tot dezelfde gevoelens, door het verbranden van zijne vloot. Elk krijgsman werd nu een held, of liever een wanhopig strijder: twintig duizend *Mexicanen* vielen bij den eersten slag en de stad *Tabasco* gaf zich over.

De-

O.

hete magt van
l kon bezwij-
te fortuinzoe-
lijk gedreven
r noch leven
erde toen het
in 1507 van
Tucatan wel
Mexico niet
es, die zich
erscheidde als
veldheer, on-
een man van
enige schepen
chtede hij ge-
n *Mexico* te
egestaan door
en, na eene
den golf van
Vera Cruz.
te sneuvelen,
tot dezelfde
len van zijne
u een held,
der: twintig
den eersten
zich over.

De-

M E X I C O. 131

Deze maar doorvloog gantsch *Mexico* en
CORTES zag zich nu door vijftig duizend
mannen het hoofd geboden. Hij leverde den
tweeden slag. Zijn donderend krijgstuig en
zijne ruitery vernielden en verschrikten
even zeer. Met twee honderd mannen over-
won hij meer dan twee honderd maal zoo
vele menschen. Nu kwamen eenige afhan-
kelijke volkeren van *Mexico*, bij zulk eenen
magtigen arm steun of wraak zoeken tegen
hunne onderdrukkers: beide beloofde de
Spaansche staatkunde gaarne, en de eerste
verrigting van CORTES was eene ophef-
fing en verbod van alle cijzen, die aan
MONTEZUMA werden betaald. Thans scheen
hij een beschermgeest in de oogten der on-
derdrukten en maakte eenen aanhang, die
MONTEZUMA deed beven. De vorst bood
door een gezantschap de kostbaarste ge-
schenken aan den vreemdeling op voorwaar-
de van zijn vertrek. CORTES nam de
geschenken niet de voorwaarde, aan, maar
vorderde MONTEZUMA zelven vóór zich
en verschrikte tevens het gezantschap zoo
zeer, door hun de werking zijner vuurmon-
den en ruiteren te toonen, dat hetzelfde de
vlucht nam. Hij volgde, en trók, met

I 2 ach-

achterlating van zijn geschut te *Vera Cruz*, regstreeks op de hoofdstad aan. Duizend *Americanen* maakten de hulpbenden uit van honderd en vijftig *Spanjaarden*. De *Tlascalanen* boden hem wederstand met vier en twintig duizend mannen, die wel den schrik voor ruitery en geschut verwonnen, maar voor het beleid der vijandelijke wapens te kort schoten. CORTES rukte *Tlascala* in. MONTEZUMA bood hem een gedeelte van zijn rijk aan voor den afstand van *Tlascala*: maar CORTES maakte de *Tlascalanen* tot zijne bondgenooten, en kwam met deze versterking voor *Mexico*. Nu ging MONTEZUMA hem met zijnen ganschen hofstoet tegen; en CORTES betrok met zijne eigene benden het keizerlijke paleis. Zijne hulpbenden legerden zich buiten de stad. Drie maanden lang duurde deze houding. Inmiddels bemerkte CORTES den toeleg van MONTEZUMA, ontving berigt van eenen aanval tegen de bezetting van *Vera Cruz*, en zag een *Spaansch* hoofd aan den koning ten geschenke zenden. Hij verklaarde daarop den Vorst voor zijnen gevangene, riep de priesters en grooten ter verantwoording voor zich, en deed zich gehoorzamen en eerbiedigen. Een
nieu-

nieuwe Vlootvoogd, te *Vera Crux* aangeland, kwam *CORTES* de eer zijner veroveringen betwisten: maar hij bood hem het hoofd en keerde als verwinnaar van zijne eigene landslieden terug. Inmiddels echter was de staat der zaken veranderd. De *Mexicanen* waren opgestaan. *MONTEZUMA*-zelf, die hun had willen bedwingen, was het slachtoffer geworden. *CORTES* nam de wijk te *Tlascalala*, maar sloeg daarna het beleg om *Mexico*, en werd met hetzelfde den opvolger tevens van *MONTEZUMA* meester. Thans rigtede hij een *Spaansch* bewind op, verrijkte zich en de zijnen, en vondt bij zijne terugkomst in *Spanje* de ondankbaarheid tot loon zijner schier ongeloovelijke feiten. Het *Mexicaansche* rijk werd daarna in *Audienties* of landvoogdijën verdeeld, met nieuwe havens en steden verrijkt, en alzoo de rijkste bezitting der nieuwe wereld (1).

De stichting van het oude *Mexico* was nog niet zeer oud ten tijde der verovering, schoon

(1) ROBERTSON *Histoire de l'Amerique* T. III. p. 16—214. *Hist. of Mex.* V. II. p. 1—194. B. VIII—X.

schoon de geschiedenis des lands tot het jaar 596 onzer tijdrekening reikt. Hetzelve werd in 1325 gesticht en kwam 28 jaren later voor het eerst onder het eenhoofdige bestuur, het welk het elfmaal zag vervangen tot aan deszelfs verkeerling in eene *Spaansche* landvoogdij (1).

Der *Mexicanen* godsdienst vereerde een onzichtbaar Opperwezen, maar vreesde tevens voor een kwaad wezen, en verwachtte enen staat van vergelding. Hunne verbeelding stelde zich nog een dertiental voorname Goden voor in het bestuur der aarde, het welk zij aan zon, maan, lucht- berg- water- rivier- aard- nacht- hel- krijg- handel- jagt- en visch- goden toeschreven. Ontelbaar waren derzelver afgodsbeelden, en geenszins ontbrak het aan gedaanteveranderingen in hunne fabelleer. Zeer talrijk waren hunne tempels. Derzelver grootste te *Mexico* was een verbazend gesticht van bouwkunde, sterkte en grootheid, omgeven met een gansch aantal van gebouwen, allen aan den heiligen dienst gewijd. De
pries-

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 84 — 240. B. II — V.

priesters waren de rentmeesters van de inkomsten der tempels, en genoten zelve weinig mindere vereering, dan de Godheden, wier altaren zij bedienden. Hunne werkzaamheid bepaalde zich eeniglijk tot den Godsdienst, het onderwijs der jeugd, de tijdrekening en de uitlegging der beeldspraak. De priesterschap was niet bepaald tot het mannelijk geslacht: ook vrouwen namen aan hetzelfde deel, met uitsluiting echter van verhevener heiligdommen. Mans en vrouwen beiden waren in onderscheidene orden en samenwoningen verdeeld en leefden in velerleije onthouding. Het menschenoffer bezodelde menigmaal de altaren en werd telkens vervangen door het offer des zwaardgevechts van voorname krijgsgevangenen: deze offers beliepen een ontzettend aantal in elk jaar. Ook andere offers en vele onthoudingen op vastendagen vorderde de afgodendienst, die tevens de smartelijkste boetdoeningen afeischte. De feestdagen waren zeer talrijk; en niet minder de plegtigheden bij velerleije gelegenheden. Bij de geboorte had een dubbelde waterdoop plaats; bij het huwelijk en

lands tot het
g reikt. Het-
en kwam 28 ja-
nder het een-
het elfmaal zag
verkeering in
(1).

t vereerde een
vreesde tevens
wachtte eenen
ne verbeelding
ntal voorname
der aarde, het
cht- berg- wa-
krijg- handel-
even. Ontel-
sbeelden, en
daanteverande-

Zeer talrijk
ver grootste te
gesticht van
otheid, omge-
an gebouwen,
gewijd. De
pries-

het afterven werden ook vele godsdienstige verrigtingen in acht genomen. (1).

De wijsheid en weldadigheid der opvoeding stak sterk af bij de ongerijmdheid en wreedheid der afgoderij. Men zorgde even zeer voor de gezondheid van ligchaam als van geest der kinderen, zonder in hun eenig kwaad te gedoogen. Moeder en vader namen beiden hierin deel, en zonden hunne kinders in openbare kweekscholen, naar de onderscheidene standen der burgers geschikt (2).

De regering des lands bestond in een verkiezelijk koningschap. De verkozen Vorst werd plegtig gezalfd en door doopzuivering geheiligd; en noest zelf daar na te veld trekken, om krijgsgevangenen tot slachtoffers bij zijne krooning te maken. Zijne magt was oorspronkelijk eene vaderlijke magt, maar ontaarde in een meesterschap. Hij had zijne drie afzonderlijke raden en zijne groote ambtenaars van staat:
ook

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 241. B. VI.

(2) *Hist. of Mex.* V. I. p. 328—338. B. VII. Sect. 1—5.

O.

le godsdienst-
men. (1).
heid der op-
ongerijmdheid
Men zorgde
l van ligchaam
zonder in hun
eder en vader
zonden hunne
cholen, naar
r burgers ge-

nd in een ver-
rkozen Vorst
r doopzuive-
lf daar na te
vangen tot
g te maken.
k eene vader-
een meester-
onderlijke ra-
rs van staat:
ook

B. VI.
28—338. B.

ook hield hij renboden, om zijne bevelen bekend te maken.

De standen waren onderscheiden in edelen en gemeenen: de adel zelf had verscheidene rangen, aan kleederdragt kennelijk, en was meestal erflijk.

De landertjen waren verdeeld tuschen de kroon, den adel, de gemeente en de priesters. De oudste zoon volgde als erfgenaam op, ten zij hij daartoe ongeschikt was. Nooit verviel de eigendom op de dochters.

Alle wingewesten waren cijnsbaar aan de kroon. Het regt werd door verscheidene geregtshoven en regters bediend naar vastgestelde wetten des rijks. De doodstraf stond op hoog verraad, mishandeling van afgezanten, oproer, misdrijf tegen krijgstucht, vervalsching van maten en gewigten, moord, het zij aan eenen slaaf, het zij aan eene vrouw in overspel, op overspel zelf, bloedschande, mannenmin, verkleeding, onherstelbare dieverij, marktroof, trouwlooze voogdij, toverij, jeugdige dronkenschap, in sommige gevallen zelfs op den leugen.

Men had drieërleije slaven: krijgsgeslagenen, geringe misdadigers en gekochten. De slaven mogten zich eigendom verwer-

ven; ook ging de slavernij niet op de kinders over: behoeftige ouders verkochten daartegen wel hunne kinders (1).

Het krijgsberoep was in de grootste aching: de gesneuvelde in den krijg scheen de gelukkigste in het andere leven. De krijgsmagt had eenen opperbevelhebber en verscheidene onderbevelhebbers. Zekere orde-teekenen prikkelden de eerzucht: elk had ook te veld zijnen bijzonderen rang en kleeding. Schilden en borstplaten waren de verwerende; slingers, speren, pieken, zwaarden, pijlen en bogen de aanvallende wapenen. Hunne veldteekenen geleken naar de *Romeinsche*. Trommels, hoornen en schellen maakten hun krijgsmuzijk. De krijg werd in 's konings raad beslist en vooraf aangekondigd; de strijd ging geregeld; de overwinning werd plegtig gevierd; de steden waren met wallen, schanzen en vestingen versterkt (2).

De werken des vredes werden door de krijgs-

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 338—363. B. VII. Sect. 6—20.

(2) *Hist. of Mex.* V. I. p. 363—375. B. VII. Sect. 21—26.

let op de kin-
rs verkochten
(1).

grootste ach-
rijg scheen de
n. De krijgs-
ebber en ver-
Zekere orde-
cht: elk had
rang en klee-
waren de ver-
ken, zwaarden,
nde wapenen.

naar de Ro-
en en schellen
e krijg werd in
aangekondigd;
rwinning werd
waren met wal-
ersterkt (2).
erden door de
krijgs-

338—363. B.

3—375. B. VII.

krijgshaftigheid der *Mexicanen* niet veracht. Zij hadden vlottende velden en tuinen op het *Mexicaansche* meer, en bouwden het land met handwerktuigen bij gebrek van den ploeg: de vrouwen namen gelijkelijk deel aan den veldarbeid.

Men had koornschuren ter bewaring van het graan, en bij elke stad bijzondere voorraadhuizen, wier aanleg zelfs van nog veel vroegeren tijd getuigde. Op de graanvel- den zelve hadden zij houten wachttorens, van waar men het gevogelte uit het koorn verjoeg.

Beminnars van bloemen, vooral voor godsdienstig gebruik ten sieraad van tempels en altaren, als mede ter vercering van afgezanten, vorsten en edelen, hadden zij de aankwekking derzelve en het aanleggen van tuinen tot eenen trap van volkomenheid gebragt, die met der *Chinezen* smaak, van welken wij onlangs eerst onze tuinverbeteringen hebben overgenomen, mag worden vergeleken.

Behalven de maïs, bouwden zij vooral de cacao, de catoen, de aloë, de chia en den grooten peper, waar van de aloë in-
zon-

zonderheid hun op allerlei wijze diende (1).

Met hunnen landbouw paarde zich eene veehoederij van een zeer groot aantal dieren, zoo wel uit het vischenrijk en gevoelte als van viervoetige dieren. De dieergaarde van den koning overtrof zeer verre die der *Europefche* vorften van dien tijd. Eene uitstekende vaardigheid ter jagt bevolkte dezelve telkens met nieuwe foorten. Pijl en hoog, net en strik en de lange blaaspijp waren het jagttuig, waar mede elk zijne eigene prooi vervolgde, maar fomtijds ook eene algemeene jagt gehouden werd; waarin zij zoo zeer tot heden uitmunten, dat onze brakken naauwlijks beter opsporers zijn van het wild (2).

De ligging der hoofdstad en vischrijkheid der meiren en rivieren noodigden hun niet minder ter vischerije uit, meestal met netten, maar ook met hoeken en harpoenen. De krokodil zelf ontkwam hunne vaardigheid

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 375—380. B. VII. Sect. 27—31.

(2) *Hist. of Mex.* V. I. bl. 380—384. B. VII. Sect. 32, 33.

heid niet, waarmede zij hem nog heden wel eens afmaken, door, even als de *Egiptenaars* wel eer, zich vlak voor dit schrikdier te stellen met eenen dubbeld gepunten en zeer stevigen stok in de hand, die, wanneer het dier zijnen vervaarlijken muil opent, overeind in denzelfen gestoken wordt, zoo dat de krokodil, den bek sluitende, zich dezen stok onder en boven door denzelfen heen bijte (1).

De vischerij, de jagt, de landbouw en handwerken werden tevens de voorwerpen van hunnen handel, die door opzetlijke handelaars op openbare en algemeene markten werd gedreven. Om hier een denkbeeld te erlangen van de beschaving der *Mexicanen* ten tijde hunner overweldiging, heeft men slechts te vernemen, dat op deze markten alles te koop kwam, het geen de behoefte, het gemak, de weelde, de pracht of de liefhebberij van den mensch vorderde, als ontelbare soorten van levende en doode dieren, allerlei gebruikelijke eerwaren, alle hier bekende metalen en edele

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 384. D. VII. Sect. 34.

steenen, allerlei geneeskundige kruiden, gommen, hars en gemengde geneesmiddelen, als olijën, pleisters, zalven, voorts allerlei hand- en naald-werk, van aloë, palmbleden, catoen, vederen, haar of wol, hout, steen, goud zilver of koper vervaardigd. Hun handel was ook geen bloote ruilhandel, maar werd met vijfderleije soort van geld gedreven, waartoe zij of de cacao, of de catoen, of het stofgoud, of een stuk koper in gedaante van een T, of dunne stukjes tin, in plaats van eigenlijke munt, gebruikten. Zij verkochten bij maat en getal. Hun handel stond onder toezicht van amptenaars en onder zeker bezwaar, ten behoeve van den Koning. De kooplieden reisden meestal in gezelschap ter jaarmarkt, langs welgebaande wegen, waarop zij herbergen vonden tot nachtverblijf en bruggen of vaartuigen bij rivieren en meiren. Bij gebrek aan lastdieren leenden zich dragers tot de vervoering der pakken te land (1).

De algemeenheid der *Mexicaansche* taal door

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 399—401. B. VII. Sect. 45.

door het gansche rijk maakte den handel gemakkelijker. Dezelve mist de medeklinkers B, D, F, G, R en S: maar is vol van de L, K, T, Z, Tl, Tz. Hoe algemeen echter de L in deze taal is, vangt geen een woord met denzelfen aan. Het gemis van zes medeklinkers verarmt haar niet, daar zij zeer rijk, vrij wel beschaafd en bijzonder krachtig is. Zij is toereikende voor den rijkdom der naturelijke geschiedenis des lands, en laat den prediker des *Euangeliums* nooit verlegen, om zijne verhevenste, meest afgetrokkene en naauwkeurigst bepaalde, denkbeelden met *Mexicaansche* woorden te bekleeden. Zij heeft geenen overtreffenden trap van vergelijking, maar is rijk in verkleining of vergrooing in werkwoorden zoo wel, als naamwoorden, heeft hare vaste regels, om beleefdheden naar rang en waardigheid van personen in te rigten, en bezit het vermogen, om verscheidene woorden tot één zamen te stellen.

Bij zoo grooten rijkdom, vloeibaarheid en sierlijkheid van taal hadden de *Mexicanen* de dichtkunst en welsprekendheid tot gedeelten der opvoeding gemaakt. Zij hadden

O.
ndige kruiden,
ngde genees-
sters, zalven,
ld-werk, van
ederen, haar of
lver of koper
was ook geen
d met vijfder-
waartoe zij of
het stofgoud,
te van een T,
ts van eigenlij-
verkochten bij
ond onder toe-
onder zeker be-
Koning. De
in gezelschap
baande wegen,
n tot nachtver-
gen bij rivieren
lastdieren leen-
oering der pak-
exicaansche taal
door

den ook hunne openbare redenaars en dichters, die geenszins verwerpelijk waren, schoon ver te kort schietende bij de letterkunde der beschaafde *Europeërs* (1).

Het tooneelvermaak had bij hun vaste schouwburgen: evenwel was het niet veel verder gevorderd, dan het allervroegste tooneel der *Grieken*. Hunne toonkunst was nog meer achterlijk. Zij had slechts, behalve eenige kinkhorens en schreeuwende fluitjes, de overeind staande en de liggende trom, waar van de eerste van boven met gespannen vel bedekt was en met de vingers bespeeld werd, de laatste geheel van uitgehold hout en met twee stokken geslagen werd. Dit getrommel geleidde den zang, die zeer raauw in de *Europesche* ooren klonk (2).

Bevalliger was hun dans, waar in zij van jongs af door priesters geoefend werden. Zij hadden hunne kleine en groote balletten, sommige voor mans alleen, andere
voor

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 391—396. B. VII. Sect. 41, 42.

(2) *Hist. of Mex.* V. I. p. 396—399. B. VII. Sect. 43, 44.

redenaars en dicht-
werpelijk waren,
tende bij de let-
Europeërs (1).

had bij hun vaste
was het niet veel

het allervroeg-

Hunne toon-

terlijk. Zij had

e kinkhorens en

e overeind staande

waar van de eerste

n vel bedekt was

eld werd, de laat-

hout en met twee

Dit getrommel ge-

raauw in de *Eu-*

).

s, waar in zij van

geoeffend werden.

en groote ballet-

ns alleen, andere

voor

p. 391—396. B.

p. 396—399. B.

voor vrouwen alleen geschikt, maar waar-
bij altijd de hoogste kleederpracht en op-
schik werden in acht genomen. In den groo-
ten dans telde men wel eens eenige honder-
den personen, in wier midden de speellie-
den en zangers geplaatst waren. Daar de
dans ook een gedeelte van de godsdienstige
plegtigheden uitmaakte, namen in denzel-
ven de Priesters en Priesteressen vooral,
en ook de Koning zelf, groot aan-
deel (1).

Behalve tooneel en dans hadden de *Mexi-*
canen hunne spelen en vermakelijkheden,
aan die onzer jaarmarkten niet ongelijk, maar
dezelve in vaardigheid, behendigheid en
kracht van springers, kunstenaars en balan-
ceerders ver overtreffende (2).

Belangrijker waren hunne geschiedkundi-
ge schilderingen, daar dezelve het gebrek
aan letterschrift moesten vergoeden, en
dit ook in zoo verre deden, dat zij niet
flechts het geheugen der gebeurtenissen

le-

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 399—401. B.
VII. Sect. 45.

(2) *Hist. of Mex.* V. I. p. 401—405. B.
VII. Sect. 46.

levendig hielden, maar ook, de verborgenheden van den godsdienst, ja zelfs de wetten, gebruiken, belastingen en regten kenbaar maakten; zoo dat het bejammerenswaardig is, dat de onverstandige ijver der eerste *Euangelie*-predikers schier alles vernield heeft, het geen hiervan alom voor handen was, doch door hun voor bloot afgodisch tuig werd aangezien. De *Mexicanen* schilderden op doek, op pergament, en op papier van zeker aloë-blad vervaardigd. Zij wisten zich van de fraaiste verwen te voorzien, die zij uit houten, bladeren, bloemen, dieren en scenen zelfs haalden, en gaven tevens bestendigheid aan hunne kleuren: hunne teekening echter miste schier alle evenredigheid, waarop ook de haast van hun schilderschrift hun niet toeliet oplettend te zijn. Die haast bragt tevens verkortingen bij hun voort, in welke men het *Egyptische* beeldschrift wedervond (1).

Behalve door hunne overleveringen, gezangen en schilderijën, wisten zij zich nog, door het gebruik van verschillend gekleurde

en

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 405 — 411. B. VII. Sect. 47 — 49.

de verborgen-
zels de wet-
en regten ken-
bejammerens-
ddige ijver der
hier alles ver-
an alom voor
voor bloot af-

De *Mexica-*
op pergament,
blad vervaar-
raafte verwen
en, bladeren,
n zelfs haal-
gheid aan hun-
echter miste
marop ook de
hun niet toe-
st bragt tevens
n welke men
edervond (1).

everingen, ge-
zij zich nog,
end gekleurde
er

05 — 411. B.

en onderscheidenlijk geknoopte draden, bij-
zondere gevallen te herinneren, het welk dus
een seinschrift kan geacht worden, waar
mede ons de latere uitvindingen hebben be-
kend gemaakt. Na dat hun de *Spanjaarden* in
het letterschrift hebben onderwezen, zijn 'er
verscheidene *Mexicaansche* pennen in de
Spaansche en ook in de *Mexicaansche* tale
gevoerd (1).

Het eigenlijke beeldwerk was bij de ou-
de *Mexicanen* verder gevorderd, dan de
teeken- en schilderkunst. Zij werkten de
afbeeldingen van hunne helden in hout,
steen, goud, zilver en vederen. De vuur-
steen was hun eenige gereedschap voor de
beeldhouwerij in hout en steen: in hunne
beelden namen zij echter alle evenredig-
heden en de onderscheidene houdingen van
de menschelijke gestalte zorgvuldig in acht;
ook waren zij op halfverheven beeldwerk
afgeregt.

De gegotene beelden werden bij hun
hooger geacht dan de gehouvene, en hun-
ne werken hierin staan als ongelooflijke
won-

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 411, 412. B. VII.
Sect. 49.

wonderen te boek, voor zoo ver zij de *Europesche* goud- en zilversmits zoo wel, als lood- en geelgieters, verstomd hebben. Vischen, vogelen en andere dingen na te bootsen, was hun bijzondere smaak: de vischnad bij hun de eene schub van goud de andere van zilver; de vogel had beweegbaren kop, tong en vlerken; het dier bewoog hoofd en voeten; zoodat de *Spaansche* gouddorst zelf het maakzel dezer kunststukken hooger waardeerde, dan derzelver stof. Als juweliërs droegen zij geene mindere bewondering weg; ook maakten deze kunstenaars een bijzonder en achtbaar ligchaam uit in den *Mexicaanschen* staat.

Hun *Muzaik* of leg-werk van onderscheidene vogelveëren was, behalve dit alles, zoo kunstig en schoon, dat de oppervlakte in effenheid en dunheid een keurig penseelwerk geleek, gelijk deze kunst nog te *Guatemala* geoefend wordt, doch in ongelijken graad van verdiensten met den vroegeren tijd (1).

De noodzaaklijke handwerken konden niet ge-

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 412 — 416. B. VII. Sect. 50 — 52.

zoo ver zij de
its zoo wel, als
nd hebben. Vis-
ngen na te boot-
maak: de visch
o van goud de
had beweegba-
; het dier be-
odat de *Spaan-*
zel dezer kunst-
dan derzelver
zij geene min-
k maakten deze
en achtbaar lig-
schen staat.

k van onder-
s, behalve dit
, dat de opper-
heid een keurig
eze kunst nog te
doch in onge-
met den vroege-

ken konden niet
ge-

gebrekkig zijn bij een volk, het welk reeds
zoo zeer in kunstwerken uitmuntede. De
bouwkunde was reeds aanmerkelijk gevorderd,
wanneer het *Mexicaansche* rijk werd ge-
sticht. De huizen der geringsten waren wel
slechts schuren van hout en klei met een
rietendak; die der meerderen echter waren
afgedeeld in vertrekken voor verblijf, badsto-
ve en voorraadkamer. De huizen der grooten
waren van kalk en steen, twee verdiepingen
hoog, met galerijën, zalen en werver-
deelde vertrekken; de daken waren plat,
de wanden schitterend glad, de vloeren keu-
rig geplaveid. Verscheidene hadden torens
en omgangen, tuinen en vijvers, voor- en
achterdeuren aan de straat of gracht. In
plaats van houten deuren hadden zij eene
sluiting van dun riet, het welk bij de min-
ste aanraking ritfeld. Gewelven, kroon-
lijsten en zoo wel vierkante als ronde zui-
len waren in hunne bouwkunde gemeen-
zaam, welke zij allen gaarne met halfver-
heven beeldwerk sierden. Hunne waterlei-
dingen inzonderheid getuigden van hunne
bouwkunde, even als hunne geplaveide we-
gen van hunne arbeidzaamheid. Eene bree-
de galerij, wier dak gedragen wordt door

verschillende zuilen van steen, tachtig voeten hoog, omtrent twintig in omtrek, en elk uit één stuk, is een gedenkstuk, het welk nog heden van hunnen arbeid getuigt. Onder het bestuur der *Spanjaarden* legden hunne bouwmeesters eene waterleiding, van kalk en steen, over drie bruggen, de eene van zeven en veertig, de tweede van dertien, de derde van zeven en zestig bogen, van welke de wiidste boog was opgehaald uit eenen afgrond van honderd en tien voeten, en eene breedte had van een en zestig voeten, zijnde de gansche brug 3,178 meetkundige voeten lang.

Hun pottbakkers werk was voortreffelijk. De timmerman werkte met koper gereedschap, en muntede dus minder uit. Het glasmaken schijnt hun geheel onbekend geweest te zijn. Algemeen daartegen was de doekbereiding. In plaats van wol hadden zij catoen, voor zijde gebruikten zij vederen, voor hennip bedienden zij zich van plantgaren. Hunne catoenwebben waren breed, zeer fijn en met verschillende kleuren, figuren en stoffen doorwerkt (1).
De

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 417—426. B. VII. Sect. 53—58.

De geneeskunde der *Mexicanen* had eene algemeenheid, welke zelfs ter markt kwam. Zij kende twaalf honderd planten bij derzelve onderscheidene krachten, en deelde aan *Europa* den *Americaanschen* balsam, de gom copal, de vloeibare amber, de sarsaparilla, de tecumaca, de jalappe, de garst en het buikzuiverend pijnzaad mede. Zij kende zoowel braakmiddelen en tegengiffen, als buikzuiveringen, en had hare olien, zalven, afkookzels en aftreksels. Aderlatingen en stoombaden maakten een voornaam deel harer gewoone werking uit. Voor wonden, verzweringen en andere ongemakken, die eene heilkundige hand vorderden, wist zij de beste baat te zoeken: maar het bijgeloof en de afgoderij hadden een overgroot aandeel aan alle hare herstellingen (1).

Het voedsel der *Mexicanen* beantwoordde weinig aan de keurigheid van hunnen smaak voor de kunsten of aan de versijning hunner zeden. Waterslangen, mieren, vliegen, vliegen-eijers en waterflap bleven hun-

(1) *Hist. de Mex.* V. I. p. 427—431. B. VII. Sect. 59—63.

ne verfnaperingen, schoon zij den besten visch en het fijnste gevogelte konden bekomen. De *mais* was hun dagelijksch brood, waarvan zij eene menigte bereidingen en dranken wisten te maken. De *chocolat*, gelijk zij den *cacao*-drank noemen, blijft nog hunne geliefde verkwikking; ook is hunne verfrischende *chia*-drank nog in gebruik. Bij gebrek van schapen, geiten, koejen en varkens hadden zij melk, boter noch reuzel. De eijers van het gevogelte gebruikten zij bij verkiezing nooit, behalve van twee foorten. Daartegen hadden zij verscheidene koorndranken of kunstwijnen, die zij zoo geestrijk als smakelijk wisten te maken (1).

Hunne kleeding was min vreemd, dan hun voedsel, maar zeer eenvoudig. De man droeg slechts eenen schraagordel en eenen losfen, op de borst vastgeknoopten, van voren geheel open en tot op de enkels hangenden mantel. De vrouw dekte zich met verscheidene rokken en een los kleed over dezelve, zijnde alle zoodanig ingerigt, dat de onderste langer waren dan de bovenste.

Fijn-

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 432—436. B. VII. Sect. 64, 65.

en besten visch
den bekomen.
brood, waar-
ngen en dran-
chocolat, ge-
nen, blijft nog
ook is hunne
og in gebruik.
en, koejen en
ter noch reu-
elte gebruikten
alve van twee
ij verscheidene
t, die zij zoo
te maken (1).
vreemd, dan
voudig. De
haamgordel en
stgeknoopten,
t op de enkels
w dekte zich
een los kleed
danig ingerigt,
an de bovenste.
Fijn-

2—436. B. VII.

Fijnheid van stof en keurigheid van bewer-
king onderscheidden bij deze dragt de stan-
den: ook droegen de mans, naar gelang
van hun vermogen, wel eens meer dan
éenen mantel over den anderen. De voe-
ten waren met eene bloote zool geschoeid.
Het hoofdhaar werd altijd lang gedragen,
behalve door de Priesteressen: de vrouwen
droegen het los, de mans opgebonden en
met vederen verfiert.

De opschik en kostbaarheid waren opmer-
kelijk bij de eenvoudigheid dezer klee-
ding. Behalve vederen en edele gesteenten
die hunne kleederen sierden, droegen zij
halschoeren, oor-, lip-, neus-, arm-,
pols-, dij- en enkelringen (1).

Het huisraad was daartegen weder zeer
gemeen. Hun bed was eene mat met eene
deken van catoen: een steen of blok strekte
meestal tot hoofdpeuluwe. Het gemeen ge-
bruikte de dagelijksche kleederen tot dekzel
op dit harde leger. Eene mat, op den grond
gespreid, diende hun ook ten disch, waar bij
zij mesfen noch vorken schenen te gebrui-
ken.

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 437. B. VII. Sect.
46, 47.

ken. Hunne stoelen waren lage zittingen van hout en riet. Elk huisgezin had zijn gereedschap ter bakkerij, het geen nog in *Nieuw - Spanje* gebruikt wordt. Hunne drinkvaten werden gemaakt van zekere vrucht, aan onzen komkommer gelijk, maar van houtachtiger schil, die zij uitholden, na hem doorgesneden te hebben, het geen dus een paar bekers of kroezen uitleverde. Ter verlichting van den avond gebruikten zij geen olie of kaarslicht : aan den zeekant beüendend zij zich van lichtende vliegen, en elders algemeen van zekere toortsen, die wel helder brandden, maar te veel rook en damp veroorzaakten. Weinig echter behoefde hunne leefwijze deze verlichting, daar zij gewoon waren, alle de uren van den nacht geheel aan den slaap te wijden. De wrijving van twee stukken houts herstelde bij hun het uitgegane kunstvuur. Na eenige uren arbeids in den vroegen morgen namen zij het ontbijt. Na den middag werd de maaltijd gehouden. Van het avondmaal vindt men geen gewag. Zij waren zeer sober in spijs: veel ruimer in drank. Ná den maaltijd nam men gaarne een middagslaapje onder het rooken van

van tabak. Zij rookten denzelven, met eenige specerij geprikkeld, uit kleine pijpjes van hout, riet of kostbarer stof; en zogen den rook geheel in, zonder dien weder uit te blazen, waar toe zij zich den neus dicht hielden; ook snooven zij den tabak in poeder op. Van dit gebruik zijn zij zoo geheel terug gekomen, dat men naauwelijks eenen tabaksrookenden *Mexicaan* en geenen snuiver hoegenaamd in *Nieuw-Spanje* vindt.

Ter wasfching diende hun het brijachtige van zekere plant, welke van daar ook onder den naam van *Americaanfche* Scepplant bekend is (1).

De oude *Mexicanen* verdeelden de gefchiedenis der aarde in vier tijdperken. Het eerste noemden zij het tijdperk des waters, of de eerste zon, en rekenden hetzelve van de fchepping tot den zondvloed. Het tweede of het tijdperk der aarde, de tweede zon genaamd, was bij hun van den zondvloed tot aan den ondergang der reuzen in de groo-

te

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 437—440. B. VII. Sect. 68—70.

te aardbevingen, welke zij meenden, dat die ingebeelde tijdperk hadden besloten. Het derde of het tijdperk der lucht, was eene derde zon, wanneer, na der reuzen ondergang, zware wervelwinden het gansche menschdom deden sneuvelen. Het vierde of het tijdperk des vuurs, begon met de herstelling des menschdoms en zou duren tot dat de vierde zon de aarde door vuur zou verflinden, het welk gebeuren kon met het einde van eenen eeuwkring, waarom zij met elke nieuwe eeuw een groot dankfeest hielden ter eere der Godheid van het vuur, die zich op nieuw van zulk eene vernieling wederhouden had.

Hunne eeuw bestond uit twee en vijftig jaren, die zij in vieren verdcelden, maar ook eenmaal verdubbelden, welk tijdperk van honderd en vier jaren bij hun dan eene oude eeuw was. Vier namen, van een *konijn*, *rietstok*, *pijl* en *huis* ontleend, en elkander gedurig vervangende, kenmerkten hunne jaren. Elk jaar had drie honderd vijf en zestig dagen; doch bestond uit achttien maanden, elk van twintig dagen, het welk jaarlijks vijf toevoegdagen vorderde, die zij gewoon waren in bezoeken en pligtplegingen, zonder eenigen

gen arbeid, te slijten. Hun eeuwkring van twee en vijftig jaren diende tot herstel van de tijdrekening, zoo dat het jaar als dan weder aanving met den zes en twintigsten van onze Sprokkelmaand, na in het laatste jaar tot op den veertienden terug geschoven te zijn. Elke maand had haren naam, van hare feesten en voornaamste werkzaamheden ontleend. Elk der twintig dagen had almede zijnen eigen naam. De verdeeling van dertien en van vier was bij hun bijzonder heilig. Elke maand werd daarom nog verdeeld in vier burgerlijke weken en hun jaar bestond naar deze verdeeling uit 73 kringen van 13 dagen, hunne eeuw uit 73 kringen van 13 maanden (1).

De trouw- en lijk-plegtigheden der oude *Mexicanen* mogen, na dit alles, door ons niet worden voorbijgegaan.

In den eersten graad van bloedverwantschap was het huwelijk verboden. De toestemming der ouders werd altijd gevorderd. De jongeling zag, na zijnen twintigjarigen ouderdom, uit naar eene gade boven de zestien

(1) *Histor. of Mex.* Vol. I. p. 238—295. B. VI. Sect. 24—26.

tien. Haar gevonden hebbende bellenen de wigchelaars uit beider geboortedag over het geluk of ongeluk des huwelijks. De laatste voorspelling deed naar eene andere vrijster omzien: na de eerste volgde het aanzoek bij de ouders der maagd door eene koppelaarster, het welk in den nacht geschiedde. Het eerste aanzoek werd afgeslagen, doch eenige dagen daarna nog dringender herhaald, wanneer het in beraad werd gehouden. Ingeval van toestemming, gingen de ouders zelve van het meisje deze toestemming brengen aan die des jongelings. Dan werd de huwelijksdag bepaald en op denzelfden de dochter aan huis gebragt van hare schoonouders, door wien zij met toortslicht werd ingehaald. Bruid en bruidegom ontmoetteden elkanderen nu met offergeschenken en zaten daarna neder op eene nieuwe mat. Een Priester lag voorts eenen knoop tuschen den mantel van den bruidegom en het kleed van de bruid. Vier dagen lang bragten de getrouwden op deze mat door in gebeden en onthouding, en sliepen des nachts elk op afzonderlijke maten, door de Priesters zinnebeeldig toegerust. Op den vijfden dag gebruikten zij
het

het bad, trokken nieuwe kleederen aan en voegden hunne oude bij die der gasten tot offers voor den tempel, waarmede de bruiloft ten einde en het huwelijk voltrokken was. De veelwijverij was bij hun geoorloofd, maar scheen in de meerdere vrouwen slechts bijzitten te erkennen (1).

Bij het afsterven hadden vele bijgeloovige plegtigheden plaats. Men kleeedde de lijken naar derzelver rang en met veel meer opschik dan in het leven. Daarna werden zij verbrand onder priesterlijk treurgezang. Bij vorstelijke dooden werden eenige slaven opgeofferd, om hem in de andere wereld te kunnen dienen. De asch der lijken werd verzameld en begraven met het zwaard van den krijgsman, het naaldewerk van de vrouw en eenen voorraad van spijs, ook wel met goud en juwelen voor de rijken. Nabij de tempels, in het veld, op het gebergte, maar vooral op gewijde plaatsen waren de grafsteden. Bij sommigen had eene balzeming der lijken plaats. Jaarlijks werd des laatsten Konings

(1) *Hist. of Mex.* Vol. I. p. 318. B. VI. Sect. 38.

nigs geboortedag gevierd. Van den dood werd nooit bij hun gesproken. (1).

Zoodanig waren de *Mexicanen* ten tijde der *Spaansche* overheersing, die spoedig met onmenselijke wreedheid gepaard ging, doch door het vermaard bevelschrift van KAREL V. gestuit en voor het vervolg voorgekomen werd. Zints zijn zij onderdanen van de *Spaansche* kroon, en als zoodanige verplicht, in de algemeene lasten te deelen; die echter ten hunnen aanzien bijzonder bepaald zijn. Elke *Indiaan* is, van zijn achttiende tot zijn vijftigste jaar, tot zekere opbrengst in geld verbonden. Nog vordert men van hem, als 's Konings leenman zekeren heerdienst, waar voor echter een bepaald loon is vastgesteld. Deze dienst wordt of aan de openbare werken of in de mijnen gevorderd. Tot de eerste behooren zoo wel de veldarbeid als de vestingbouw, maar geen andere veldarbeid, dan tot noodzaaklijk voedsel. Tot dezen dienst worden zij bij afwisseling opgeroepen, en men tracht hun denzelven alzins dragelijk te maken.

(1) *Hist. of Mex.* V. I. p. 322. B. VI. Sect. 39, 40.

Van den dood
 en. (1).
Mexicanen ten tijde
 ng, die spoedig
 eid gepaard ging,
 bevelschrift van
 et vervolg voor-
 n zij onderdanen
 en als zoodanige
 asten te deelen;
 en bijzonder be-
 s, van zijn acht-
 r, tot zekere op-
 n. Nog vordert
 ngs leenman ze-
 voor echter een
 ld. Deze dienst
 werken of in de
 e eerste behooren
 de vestingbouw,
 d, dan tot nood-
 en dienst worden
 oepen, en men
 s dragelijk te ma-
 ken.

ken. In de steden woonachtig, zijn zij aan
Spaansche Overheden onderworpen. Op het
 land hebben zij nog hunne oude *Caciken*
 of Vrederegters, gedeeltlijk afstammende
 van oude edele geslachten, gedeeltlijk door
 den *Spaanschen* Onderkoning benoemd. Een
 vierde deel hunner cijnspenningen wordt
 besteed tot onderhoud van deze *Caciken* en
 van de beschermers, die het Bewind zelf
 aanstelt tegen alle buitensporig geweld en
 vroegere wreedheid; een ander deel strekt
 tot onderhoud der geestelijkheid, die hun in
 den *Christelijken* Godsdienst onderwijst;
 een derde wordt onder behoefte *Indianen*
 uitgedeeld; het laatste is een fonds voor
 de Godshuizen ten hunnen behoefte ge-
 sticht (1). Alle die weldadige inrigtingen
 echter voorkomen noch de onderdrukking
 noch de ellende dezer menschen. Maar zel-
 den toch worden hunne klagten gehoord door
 hunne verwijdering van den troon, wiens
 volkomenste weidaden zeive nooit deszelfs
 stichting zouden kunnen regtvaardigen op
 den *Mexicaanschen* grond, noch het ver-
 lies

(1) ROBERTSON *Hist. de l'Amer.* V. IV, p.
 162—170. Liv. VIII.

les der vrijheid en onafhankelijkheid doen vergeten aan de *Mexicanen*, die zich nimmer zonder bittere smarten de geschiedenis hunner voorvaderen kunnen herinneren, noch, zonder diepe treurigheid, hunnen eigen laag vernederden staat kunnen gevoelen, ten zij het *Euangelie* voor hun hart eene vergelding worde, waarbij hun alle vroegere grootheid, met afgoderij en bijgeloof gepaard, diep verachtlijk schijne.

O.

elijkheid doen
die zich nim-
de geschiedenis
herinneren,
heid, hunnen
kunnen gevoe-
voor hun hart
arbij hun alle
nderij en bijge-
schijne.

G U I A N A.

Guiana, gelijk de *Indianen* het noemen, ook wel *Caribania* naar de meesten van derzelver inwoners, de *Caribben*, geheeten, en bij ons min naauwkeurig de *wilde kust* genoemd, ligt ter wederzijde van den evennachtslijn, en wel van 4° Zuider breedte tot 8° 20' Noorder breedte op de lengte van den evennachtslijn 303° tot 328°, eene lengte echter die onder en boven denzelven aanmerkelijk afneemt door de langwerpige ronde gedaante dezer landstreek. Ten noorden wordt zij omgeven door de rivier *Viapari*, of de

GUIA.

L. 2

Orb.

Oronoque, ten zuiden door de *Maranon* of *Amazonen* rivier, voor de twee grootste rivieren gehouden van de aarde, ten oosten omgeeft haar de *Occaan*, ten westen de rivier *Negro* of zwarte rivier; het nieuwe koninkrijk van *Grenada*, *Peru* en *Brazil* sluiten aan hare grenzen.

Schoon gelegen onder de verzengde luchtstreek, wordt *Gulana* dagelijks door de zeewinden verkoeld. De groote en kleine rivieren, die hetzelfde omgeven en doorsnijden, en de boschen, die het schier geheel beslaan, verminderen almede de brandende hitte aanmerklijk; de nachten inzonderheid, en de nánachten vooral, zijn niet alleen koel; maar koud en vochtig door veelvuldigen daauw.

Dag en nacht is 'er schier altijd gelijk, zonder grooter verschil dan van dertien *minuten*. Men onderscheidt 'er ook slechts twee jaargetijden, niet bij den naam van winter en zomer, maar van regen en droogte; waar van het eerste getijde omtrent vijf maanden duurt, schoon niet zonder tuschenpoozing van drooge dagen (1).

Zich

(1) J. J. HARTSINCK *Beschrijving van Guiana*
of.

Zich van alle ongeregeldheid en van de nachtlucht onthoudende, bevindt men 'er de luchtstreek zeer gezond. De grond is vruchtbaar, meestal uit veen- en klei-grond bestaande, en schier overal met zware boschen bezet; maar op sommige plaatsen ook beslagen met weilanden en velden, *Savannen* genaamd, wier grond zandig is. Men onderscheidt in *Guiana* de hooge van de lage landen, welke laatste langs de kusten en de oevers der groote rivieren liggen. Deze lage en verdrinkene landen geven den vruchtbaarsten veen- en slijkgrond (1).

Een der natuurlijke rijkdommen des lands bestaat in deszelfs houten, waarvan men het *zachte* of *witte* weinig telt, maar het harde, zware en veelkleurige, van donker bruin tot helder geel, zeer hoog acht en *onvergankelijk* noemt, gelijk het ook naauwlijks

of de wilde kust van Zuid-America. Amst. 1770. D. I. bl. 1—3. Hoofdst. 1. LESCALLIER bij J. G. STEDMAN *Reize naar Surinamen en door de binnensie deelen van Guiana.* Amst. 1799. D. IV. bl. 112. Aanhangz. II. H. 1.

(1) HARTSINCK D. I. bl. 3. H. 1. LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 292—295. Aanhangz. II. bl. 7.

lijks voor zaag of beitel bezwijkt en voor de fraaite polijsting vatbaar is. Eene derde soort is door deszelfs aanmerkelijke lengte en breedte voor den scheepsbouw dienstbaar. Eene menigte van specerijboomen en van verfhouten brengen bovendien de boschen voort, terwijl de binnenlanden bezet zijn met gansche boschen van *Cacao*-boomen.

Roucou, catoen, suiker en koffij behooren mede onder de voornaamste voortbrengzelen des lands. De *Oosterfche* specerijen en de vruchten der warme landen groeijen 'er ook welig op; de orange- en citroenboomen zijn 'er inzonderheid zoo overvloedig en groot, dat zij 'er weinig worden geacht; ook vindt 'er het moeskruid van allerlei aard den weligsten grond (1).

Eene ontzaglijke menigte van wild gedierte bewoont de boschen, onder het welk velerleije tijgers, de verschrikkelijkste, de *Haji's* of Luljaards de opmerkelijkste, de aapen de talrijkste zijn. Paarden, koeijen, varkens en muilzels hebben in de

(1) LESCOILLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 302—306. Aanh. II. Pl. 7. HARTSINCK D. I. bl. 44—45. H. 8 en 9.

de weilanden geen ongunstig verblijf gevonden.

Affschuwelijk door derzelver ongemeene grootte, en vreeslijk door derzelver kwaadaardigheid, zijn hier de vledermuizen, spinnen, slangen, muggen, duizendbeenen, mieren en kakkerlakken.

Zoo veel bekorelijker is het pluimgedierte voor het oog door schoonheid en verscheidenheid van vederen: maar het oor wordt slechts bij een enkel vogeltje op liefselijken zang onthaald. Ontalrijk zijn de soorten van papegaaijen; zonderling is de trompetvogel; de plevieren, falsanten, pauwisen, bloemzulgers, lepelbekken, eenden, krabvogels, arenden, gieren en valken munten 'er door vele bijzonderheden uit (1).

De veelheid en verscheidenheid van vischen, die de kusten, de rivieren en meeren opleveren, laten zelfs geene hoofdzakelijke opnoeming toe. De aanmerkelijkste zijn de zeekoe van meer dan vijfhonderd pond,

(1) LESCAILLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 306—308. Aanh. II. H. 7. HARTSINCK D. I. bl. 89—115. H. 10—12.

de zwaardvischen en haaijen van wel vijftien voet lang, de zeefchildpadden tot wel drie honderd pond zwaar, de wreede en gevaarlijke kaaimans, de krokodillen en de siddervisch. Krabben, kreeften, oesters zijn er niet min rijkelijk dan andere vischen, die ten smakelijken voedzel strekken (1).

De *Spanjaarden*, *Hollanders* en *Franschen* hebben zich aan de kusten van dit land nedergezet met volkplantingen, die aan derzelver moederland schatten van handel hebben toegevoegd. Het *Spaansch Guiana* ligt langs de *Crenoque* en strekt zich uit tot de rivier *Pomaron*; het *Hollandische* ligt tusschen de *Pomaron* en de *Maroni*, en heeft aan den mond der rivieren *Suriname* en *Berbice* zijne stichtingen; van daar tot de *Amazonen*-rivier strekt zich het *Fransch Guiana* uit, waarvan *Caijenne*, aan de rivier van dien naam, de hoofdplaats is.

Noch deze volkplantingen van *Europeërs*, noch de negers op dezelve tot den land-

(1) HARTSINCK D. I. bl. 116—124 H. 13.
LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 307.
Aanh. II. H. 7.

A.

van wel vijf-
hildpadden tot
aar, de wrec-
de krokodillen
kreeften, oes-
k dan andere
voedzel strek-

ers en Fran-
kusten van dit
ingen, die aan
n van handel
aansch Guiana
kt zich uit tot
ollandsche ligt
Maroni, en
ieren Surina-
gen; van daar
ekt zich het
Caijenne, aan
hoofdplaats is.
n van Euro-
zelve tot den
land-

6—124 H. 13.
D. IV. bl. 307.

G U I A N A. 169

landbouw gebezigd, noch de inborelingen des lands, die op de volkplantingen zelve worden gevonden, maar deze inborelingen alleen in derzelve onafhankelijken staat, verre verwijderd van de *Europefche* volkplantingen, zijn de voorwerpen, tot wier befchouwing zich de aard van ons werk bepaalt.

Men onderscheidt hun in *Kust-* en in *Land-Indianen*, wijl de laaften, de binnenfte gedeelten des land bewonende, fchier geenen omgang met de *Europeërs* hebben. Zij maken een groot aantal onderscheidene volkeren uit, die niet één bepaald gedeelte gronds blijven bewonen, maar telkens van woonplaats veranderen, zonder zich echter van een te verspreiden of te vermengen (1).

Deze *Indianen* zijn over het algemeen middelmatig van gefalte. Hunne wezens-trekken zijn regelmatig en niet onbevallig; hun-

(1) LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 247. Aanb. II. H. 5. alwaar wij vier en twintig onderscheidene ftammen bij derzelve namen vinden opgeteld. Bij HARTSINCK worden 'er acht en zestig bij onderscheidene namen genoemd. D. I. bl. 3—8. H. 2.

hunne oogen zwart met een zuiver glansrijk wit, maar klein; hunne tanden schoon en gaaf tot in den hoogsten ouderdom; hunne lippen eer dik dan dun; hun neus wat dik en breed gevleugeld (1).

Hunne kleur verschilt naar hunne woonplaats. Die de boschen bewonen, zijn genoegzaam blank; die in de opene velden bruiner. Over het geheel hebben zij eene roodkoperige kleur. Dik, git zwart, haar dekt overal hun hoofd, het welk nooit schijnt te grijzen of kaal te worden. De mans dragen het haar kort, bij de vrouwen hangt het tot op de helft van den rug (2).

Schoon LESCALLIER de vrouwen van *Guiana*, met een enkeld woord, doorgaans min welgemaakt noemt dan de mans, zijn HARTSINCK en STEDMAN overvloedig in den lof van derzelve schoonheid, en geeft de laatste beschrijvingen en afbeeldin-

(1) HARTSINCK D. I. bl. 9. H. 2. STEDMAN D. II. bl. 164. H. 15. bij wien echter de lippen *dun* genoemd worden. LESCALLIER bij STEDM. D. IV. bl. 248. Aanh. II. H. 5.

(2) HARTSINCK D. I. bl. 9. STEDMAN D. I. bl. 158, 169, 164. LESCALLIER bij STEDMAN D. I. bl. 208. Aanh. II. H. 5.

A.

zuiver glans-
anden schoon
n ouderdom;
n; hun neus
(1).

hunne woon-
onen, zijn ge-
e velden brui-
zij eene rood-
art, haar dekt
nooit schijnt
n. De mans
vrouwen hangt
ug (2).

vrouwen van
rd, doorgaans
de mans, zijn
N overvloee-
schoonheid,
en en afbeel-
din-

H. 2. STED-
wien echter de
SCALLIER bij
I. H. 5.

STEDMAN D.
IER bij STED-

G U I A N A. 171

dingen, die het oordeel tot toestem-
ming dringen. Meestendeels, zegt HART-
SINCK, zijn zij van eene matige grootte,
welgemaakt en niet onbevallig van wezens-
trekken, waarin zekere zachtheid en goed-
aardigheid doorstralen. Die zelfde zachtheid
en aangenaamheid erkent ook LESCAL-
LIER in hare trekken. Eenmaal zag STED-
MAN eene *Indiaansche* vrouw opkomen
uit het water, waar in zij had gezwom-
men, en schreef van haar: „ zij had een
„ aangezicht zoo bevallig, als men zich kan
„ verbeelden. Hare rijzige gestalte, hare
„ kracht, hare jeugd, hare levendigheid,
„ alle teekenen van goede gezondheid;
„ overtuigden mij van de waarheid, dat
„ wanneer het ligchaam zich geheel aan
„ het oog ontdekt, men op de schoon-
„ heid van het aangezicht weinig acht slaat.
„ Haar gelaat kondigde echter die beminne-
„ lijke eenvoudigheid en dien onschuldigen
„ ernst aan, die op geenen oneerbaren
„ aanval zelfs verdacht is, en niet kan naar-
„ gebootst worden door haar, die zich aan
„ den geringsten mistap schuldig kent (1).”

Door

(1) STEDMAN D. III. bl. 145, 146. H. 24.

Doorgaans echter hadden de *Indiaan-*
sche vrouwen ook in zijn oog eene min-
bevallige gestalte, vooral door het binnen-
waarts zetten der voeten (1); terwijl ook
LESCALLIER in het algemeen bij de *Gui-*
aners wezenstrekken erkende, die weinig
van *Europefche* verfchilden (2).

Men vindt onder hun fchier geene mis-
maakte of gebrekkelijke menfchen. Ook
ziet men hun aan weinig ziekten onderhe-
vig. Zij zijn, algemeen, fterk van natuur en
beleven fomtijds den zeer hoogen ouder-
dom van boven de honderd jaren (3).

De meesten dezer volkeren loopen fchier
naakt. De bewoners van de oevers der
Amazonen-rivier houden zelfs het bedekken
der fchaamdeelen voor een voorteeken van
onheil en kortftondigen dood. De ove-
rigen dragen eenen band om den middel,
waarin de mans hun mes fteken, en waar
aan eene fchort is vastgemaakt van catoen,
lin-

(1) STEDMAN D. II. bl. 168. H. 15.

(2) LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl.
248. Aanb. II. H. 5.

(3) HARTSINCK D. I. bl. 32 H. 6. LES-
CALLIER bij STEDMAN D. IV bl. 281. Aanb.
II. H. 5.

linnen of *salempouris*, tusfchen de beenen doorgehaald en van achteren omtrent een half el nederhangende, of ook wel zoo lang, dat zij het als een fjerp over den fchouder ftaan, of zich met langen fleep laten naflepen. In plaats van dit windzel hebben de vrouwen eenen fchaamlap van catoen, met koralen verfiert en *Quiou* genoemd, van een voet breed en acht duim hoog, met franje omboord en met koorden van catoenen draden vastgeknoopt. Vele vrouwen dragen ook eenen gordel van haar, waar aan zij van voren en van achteren eenen grooten vierkanten lap zwart catoen hechten, die, daar dezelve zeer laag om den middel wordt gedragen, een zeer lang voorkomen aan de gefalte geeft (1).

De Kust-*Indianen* gaan blootshoofds. Hunne haren zijn van achteren kort; van voren nederhangende. Meer binnenslands ziet

(1) HARTSINCK D. I. bl. 10. H. 2. STEDMAN D. II. bl. 166. H. 15. D. III. bl. 145. H. 24. LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 249, 250. Aanh. II. H. 5.

ziet men nu en dan vedermutzen, vooral op feestdagen: ook gebruikt men aldaar vederen tot onderscheidene stukken van kleeding of opschik, als tot maaglappen, voorschooten, gordels en halskragen.

Armbanden en halsfuoeren van koraal van onderscheidene kleur en stof, oorringen, neusringen, polsringen, knie- en enkel-ringen maken de geliefde tooi der vrouwen uit. Vederen, zelfs door de lip of wang gestoken, ja de gansche onderlip met spelden doorstoken, die haar als een baard voor den kin hangen, is bij sommigen de afschuwelijke opschik. Eenigen dragen ook om het been, tot aan de hoogte van de kuit, een weefzel van catoen, op het vleesch zelf vastgemaakt, het welk eene onmatige dikte aan de kuit geeft, de groei van het overige been belet en eene onoogelijke gestalte veroorzaakt.

De mans dragen, behalve de vedermuts, ook wel eene soort van draagband, gemaakt van tijger- of wilde zwijnen-tanden, ten teeken hunner dapperheid. Ook dekt de geheele tijgerhuid wel eens het hoofd, waarbij dan ook door het middenshot van den

den neus een stuk zilver of steen wordt gedragen (1).

Het zaad van de *Arnotta* of *Roucou*, waar aan zij den naam van *Cosowy* geven, doch het welk bij ons *Orlean* wordt genoemd, wordt door hun in limoen sap geweekt, met water gemengd, en met gom of met olij tot eene scharlaken verw gemaakt, waarmee de *Kust-Indianen*, vooral, zich het ligchaam, en de mans het hoofdhaar zelfs, besmeren. De huid bloost en glimt hierdoor als een gekookte zee kreeft. Eene overbodige uitwaseming te beletten en het steken der muggen af te weren, schijnt het oogmerk dezer doorgaande beschrijving te zijn, waarvan zich eene andere onderscheidt op hooge feesten, wanneer men de blaauwe verw verkiest voor de wenkbrauwen en voor eene soort van beeldsprakige schildering over het gansche ligchaam, welke verw negen dagen lang op de huid blijft hech-

(1) STEDMAN D. III. bl. 167, 168. H. 15.
LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 250.
Aanh. II. H. HARTSINCK D. I. bl. 10, 11.
H. 2.

hechten, zonder afgewaschen te kunnen worden (1).

De woning der *Guianers* is eene langwerpig vierkante hut, somtijds van twee verdiepingen, uit eenige palen zamengesteld en met planken overdekt, in welke men in- en uitklimt door middel van eenen schuinschen boomstam met ingekepte treden, wier beklimming zeer moeijlijk is. De lage hut is van slechts twee palen gebouwd, waarop eene lange spar rust, die het geheele gebouw ondersteunt. Takken van boomen, met bladeren overdekt, maken het dak uit. Eene kleine opening aan eene der zijden is de ingang. De weinige dikte van het hout, het welk zij zelfs tot hunne hoogste hutten gebruiken, geeft aan dezelve een gevarelijk aanzien, strijdig met het eerste vereischte der bouwkunst, het welk veiligheid vordert. Somtijds wonen twintig, ja dertig huisgezinnen in zulk een gebouw, voor elkanderen even min als voor anderen afgesloten, daar zij geene deuren hebben: de nachtver-

(1) HARTSINCK D. I. bl. 11. H. 2. STEDMAN D. II. bl. 164, 165. H. 15. LESCALIER bij STEDMAN D. IV. bl. 250. Aanh. II. H. 5.

A.

en te kunnen

eene langwer-
van twee ver-
mengeffeld en
ke men in- en
en schuinschen
den, wier be-
De lage hut is
uwd, waarop
eheel gebouw
men, met bla-
dak uit. Eene
zijden is de in-
het hout, het
ste hutten ge-
een gevarelijk
erste vereischte
ligheid vordert.
dertig huisge-
voor elkande-
ren afgesloten,
en: de nacht-
ver-

II. H. 2. STED-
I. 15. LESCAL-
. 250. Aanh. II.

G U I A N A. 177

verblijven der vrouwen echter zijn de meesten dezer woningen afgescheiden van die der mans en vooral van die der vreemdelingen. Zij, die nabij rivieren en moerasfen wonen, plaatsen hunne hutten in de kroon van sommige boomen, ten einde vrij te zijn van de overstroming. De dagverblijven zijn bij velen ook onderscheiden van de nachthuizen en zijn meestal bloote afdaken, die aan alle zijden open staan. Het uitgestrekte hunner gebouwen is de *Tz-bouij* of *grootte hut*, alwaar alle de leden van eenen stam gewoon zijn te vergaderen, om vreemdelingen te ontvangen, feest te vieren en algemeene belangen of vermaken waar te nemen. Dit gebouw is eene overdekte hal of markt, aan den voor- en achtergevel geheel open, van honderd en dertig voet lang en dertig breed, van boven met een afdak afloopende tot op zijstutten van vier of vijf voet, van binnen met dwarsbalken en sparren geschoord, waar aan *Hamakken* hangen voor de mans, terwijl de vrouwen op de hurken of ook op eene lange bank zitten (1).

De

(1) STEDMAN D. II. bl. 169. H. 15. LES-
IV. DEEL. M CAL-

De *Hamak* of hangmat is het voornamē huisraad van de *Guianers*. Dezelve is kunstig geweven van catoen of eenige andere stof, aan welke men eene scharlaken of andere grondkleur geeft, die men voorts met allerlei loofwerk opschildert. Eene mat van palmboombladeren strekt in dezelve tot deken, waar onder men veel gemakkelijker en luchtiger ligt, dan op het beste *Euro-pesche* bed.

Schoon doorgaans plat op den grond gehurkt zittende, hebben zij een zekeren houten stoel, waarvan zij bij plegtig bezoek gebruik maken. Dezelve is eene diep uitgeholde zitbank, waarin men omtrent tot den middel nederzakt, zoo dat men met de knieën schier aan de kin raakt.

Meer aanprijzing verdienen hunne korven, welke zij in allerlei gedaante en grootte vlechten van dubbeld riet, tusschen het welk zij bladeren voegen, zoo dat zij geheel waterdicht zijn. Aardig weten zij de-

deze ligte en gemakkelijke korven met rood en zwart loofwerk te verfieren.

Niet min opmerkelijk is hun welverglaasd en met figuren befneeden aardewerk, het welk zij van klei bakken, met lijmerig vernis bestrijken, daarna polijsten en bestand maken tegen het vuur, schoon sommigen hunner potten wel drie veert in den omtrek groot zijn. Ook hebben zij platen, geschikt om de *Casave* te droogen.

Zij hebben lepels of koppen van verscheidene grootte, vervaardigd van den bast der calebasfen, dien zij vernisfen en met bloemwerk besnijden; en ook waaijers, om het vuur aan te blazen, eenen steen om te malen, eene pers om het vocht uit de *Casaven* te persfen, en eene zeef ter afschifting van hun graan (1).

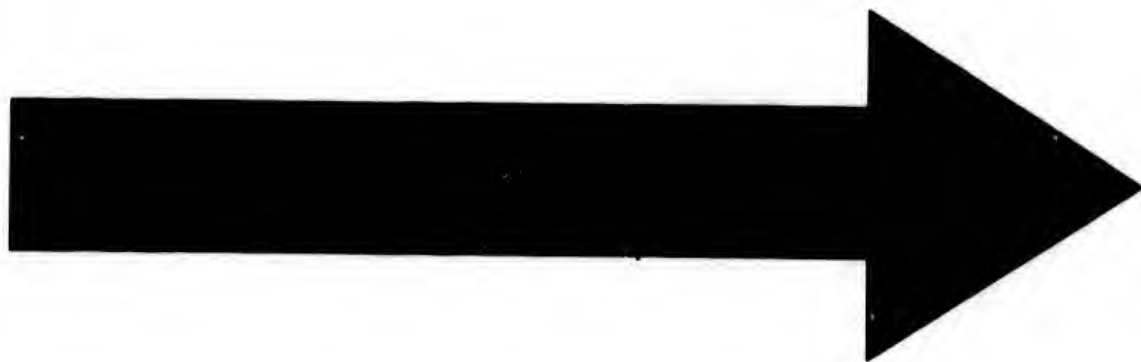
Hunne *Cano's* of booten zijn de meesterstukken van hun kunstwerk. Zij varen met dezelve ter zee zoo wel bij de kusten langs, als op hunne rivieren, en vervoeren

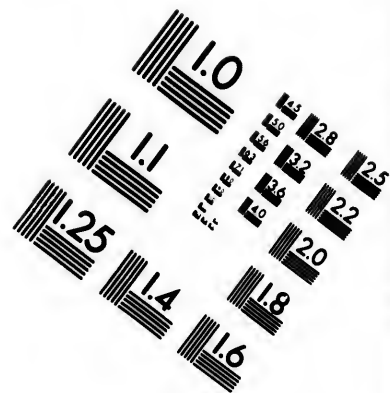
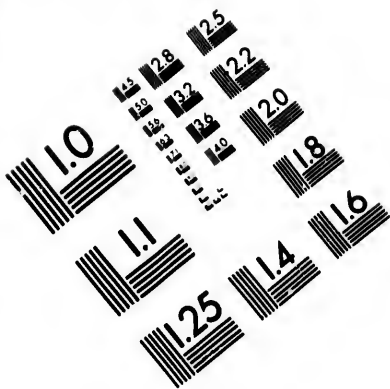
(1) STEDMAN D. II. bl. 169, 192, 193.
H. 15. LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 264, 260. Aanh. II. H. 5. HARTSINCK D. I. bl. 16, 19, 20. H. 4.

er zeer zware lasten mede. Sommigen zijn wel veertig voet lang, anderen zoo klein, dat zij nauwelijks twee of drie personen kunnen voeren, en zoo kantel gemaakt, dat zij niet zelden omflaan, waar over zich de naakte en wel zwemmende *Indiaan* weinig bekommert, die zelfs zijne boot weder omkeert, uithoost en met dezelve voortvaart. Een boomschors van een vierde duim dik, met wortels van boomen aan een genaaid, en met zekere gom over de naden bestreken, is dikwijls de gansche zelfstandigheid van dezen kleinen bodem. Tot hun groote vaartuig zoeken zij eenen gaven en regten boomstam, van tien of twaalf voet in den omtrek dik; in denzelven maken zij eene sleuf van negen of tien duim breed, door welke zij hem geheel weten uit te hollen, ter wederzijde tot eene gelijke dikte van anderhalven duim; doch een weinig dikker op den bodem, waar na zij hem van buiten beschaven, en eene gedaante aan hem geven, gemeenlijk van voren wat smaller dan van achteren. Na deze bewerking keeren zij den uitgeholden boomstam om, met de opening naar beneden, en maken hem, door het stoken van vuur daar onder,

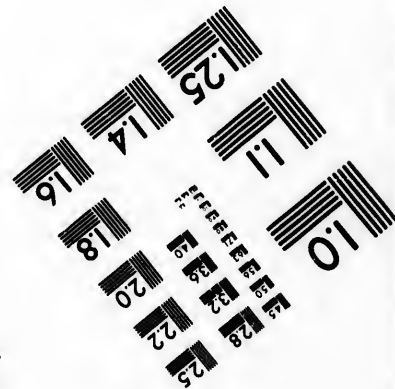
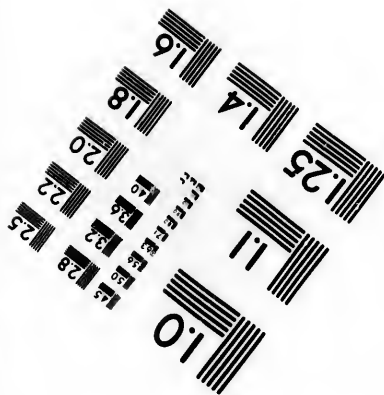
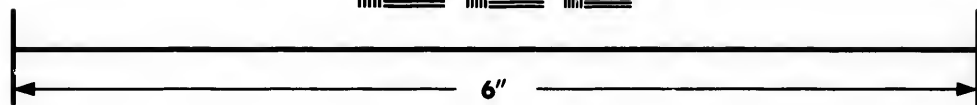
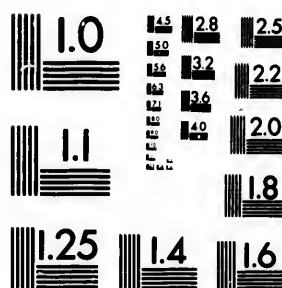
A:

e. Sommigen
, anderen zoo
ee- of drie per-
zoo kantel ge-
omslaan, waar
el zwemmende
die zelfs zijne
ost en met de-
nfschors van een
ls van boomen
ekere gom over
rijls de gansche
kleinen bodem.
oeken zij eenen
, van tien of
dik; in denzel-
n negen of tien
zij hem geheel
erzijde tot eene
duim, doch een
m, waar na zij
n eene gedaante
van voren wat
deze bewerking
boomstam om,
den, en maken
vuur daar on-
der,

**IMAGE EVALUATION
TEST TARGET (MT-3)**

**Photographic
Sciences
Corporation**

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

1.8
2.0
2.2
2.5
2.8
3.2
3.6
4.0

**CIHM/ICMH
Microfiche
Series.**

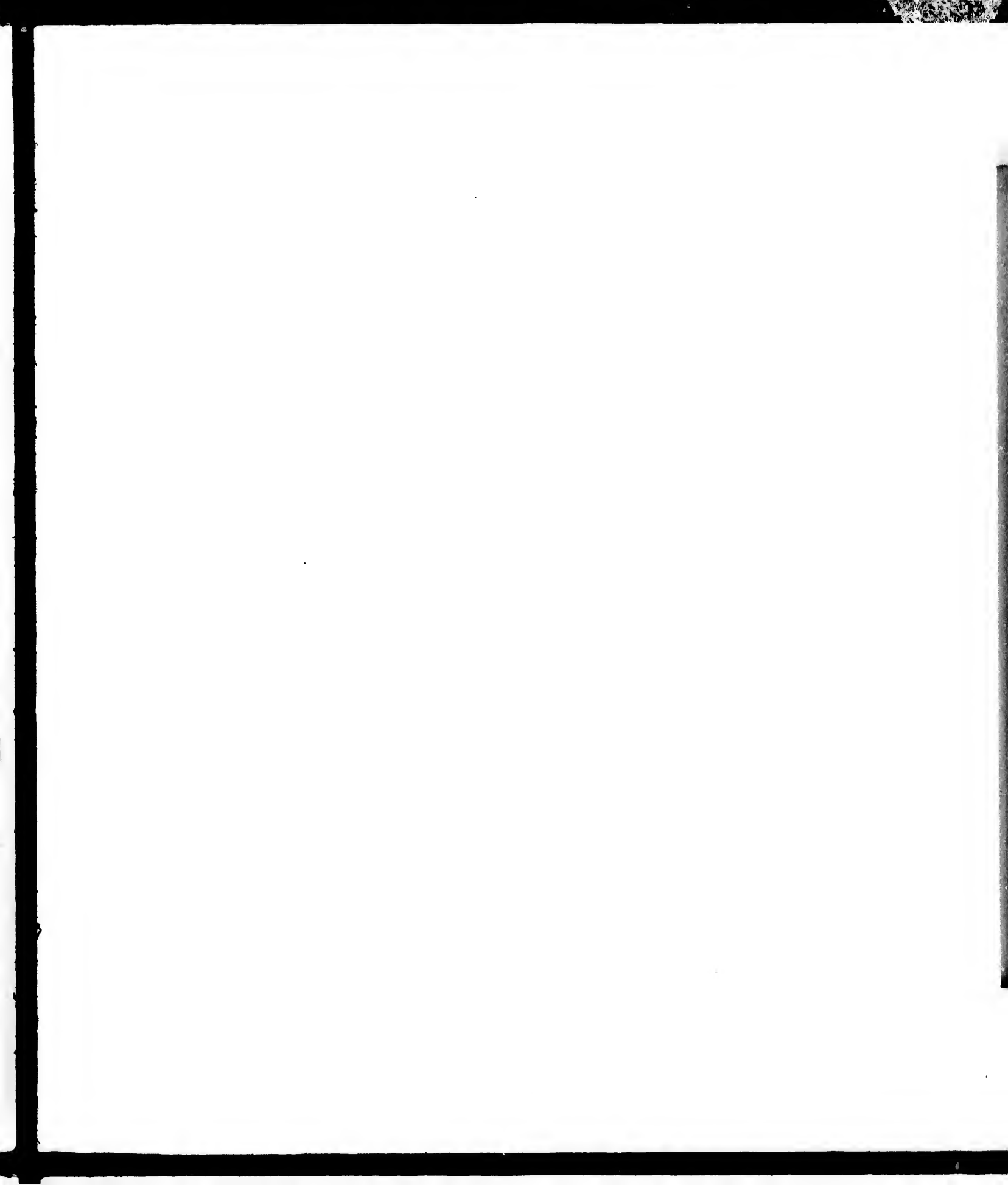
**CIHM/ICMH
Collection de
microfiches.**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

1.0
1.1
1.2
1.3
1.4
1.5
1.6
1.8
2.0

© 1984

der, zoo rekbaar, dat zij, met eenen tang van hard hout gemaakt, de boorden ter weerszijde zoo ver uitrekken, dat een stam van tien voeten omtreks gemeenlijk eene breedte verkrijgt van vijf en een halven voet. Drie of vier uren worden 'er tot deze rekking gevorderd, waarbij men steeds water gereed heeft, om het te sterk wordende vuur te blusfen. Eenige dwarsbalken diene tot steun van het vaartuig en tot zitbanken der roeijers, die met zeer dunne schepriemen pagajien. Aan het gansche vaartuig komt geen spijker te pas, schoon zij hetzelfde met een smalboord opboeijen, en 'er een vast roer aan hechten. Zij voeren op hetzelfde een bijna vierkant zeil, van gespleten en aan een genaaid riet, en leggen zoo wel zeilende als pagajende, met ongeloofelijke snelheid hunne water-
togten af (1).

De *Guianers* zijn ook in de scheepvaart zoo bedreven, als de telkens veranderende
wen-

(1) STEDMAN D. II. bl. 70, 196. H. 15. D. III. bl. 151. H. 24. LESCALLIER bij STEDM. D. IV. bl. 267—269. Aanh. II. H. 5. HARTSINCK D. I. bl. 21, 22. H. 4.

wendingen der stroomen in hunne rivieren en de watervallen in dezelve vooral vorderen. Hun oog ziet de gelegenheid altijd met snellen en scherpen blik, hun beraad is oogenblikkelijk genomen, hunne bedaardheid wordt door geen gevaar afgebroken, en hun arm is altijd zoo vaardig als krachtig, om hun besluit door de kunstigste wending uit te voeren, terwijl zij midden onder zulk eene vaart met elkanderen praten en lagchen en nog daarenboven klaar zijn, om den een of anderen visch of vogel met hunne pijlen te vervolgen (1).

Hun dagelijksch voedsel is wildbraad en visch, met weinige vruchten en wortelen. Het vleesch braden of droogen zij: ook koken zij hetzelfde wel met den visch en wortelen te gelijk in eenen pot, waarbij zij altijd rijkelijk peper, maar bijna geen zout, gebruiken.

Hun brood maken zij van den broodwortel, *Casave* genoemd, dien men raspt, uitperst en droogt, alvorens men 'er brood van

Zij

(1) ESCALLIER bij STEDM. D. IV. bl. 270, 271. Aanh. II. H. 5.

Zij hebben verscheidene soorten van dranken, die alle eene bedwelmende kracht hebben. Hun *Casave*-brood zelf, door de vrouwen gekaauwd en in water uitgegest, heeft een dronkenmakend vermogen. Gaarne geven zij zich aan deszelfs bedwelming over, waarin zij dan ook velerleije ongeregeldheden begaan, schaon hun dagelijksch gebruik van geestrijke dranken, uit onderscheidene granen en vruchten door weeking en uitgesting bereid, hun niet spoedig doet beschonken zijn (1).

De vischerij, de jagt en houthakkerij maken de eenige bezigheden uit der mans: alle andere arbeid, tot den landbouw en het timmerwerk toe, isaan de vrouwen aanbevolen (2).

De vischarij geschiedt zoo wel met pijl en boog en drietand, van vischbeen vervaardigd, als met den angel en fuiken en ook met zekeren vergiftigden wortel, die
in

(1) STEDMAN D. II. bl. 171—175. H. 15.
HARTSINCK D. I. bl. 23—25. H. 5.

(2) STEDMAN D. II. bl. 192. H. 4. LES-
CALLIER bij STEDM. D. IV. bl. 256. Aanh.
II. H. 5. HARTSINCK D. I. bl. 22. H. 4.

in het water geworpen, den visch bezwijmelt en in menigte doet boven komen (1).

Ter jagt gebruiken zij honden van verscheidene soort, meestal klein, mager en onoogelijk, maar van jongs af daar op afgerigt en bij de vrouwen zoo zeer bemind, dat zij derzelve jongen somtijds nevens hare kinders zoogen. Doorgaans jagen drie of vier *Indianen* gezamenlijk ter groote jagt, elk van pijl en boog of jachtroer voorzien, en met een mes of bijl op zijde, van vijf of zes honden vergezeld, die het wild naar den waterkant drijven, waar een der *Indianen* in zijne *Cano* ligt en door gefluit waarschuwt, wanneer hij het wild getroffen heeft. Op klein wild gaat men zonder gezelschap. De bogen zijn van het stevigste en hardste hout gemaakt, zes voet lang, fraai gepolijst, met koorden van de zijdeplant gespannen en bij de greep met catoen omwonden. De pijlen zijn doorgaans vier voet lang, van sterk riet, met eene ligte roede aan het einde, en met een punt van staal of van vischgraat, met eenen weér-

(1) HARTSINCK D. I. bl. 19. H. 4. STEDMAN D. II. bl. 190, 191. H. 15.

weërhaak. Sommigen zijn als eene lans ; anderen hebben dubbelde en driedubbelde weërhaken; eenigen hebben ronde knoppen in plaats van punten, en dienen ter papegajen- en apen-jagt, anderen daar tegen zijn zoo vergiftigd, dat zij oogenblikkelijk het wild dooden (1). Met de vaardigheid der *Indianen* in de vervolging van het wild staat hunne boomklimmerij gelijk. In plaats van den stam te omvatten met de armen en beenen, en zich alzoo op te s'jorren, weten zij den dunnen stam van den hoogen *Mauricij*, met de handen vast te houden, en 'er, door beurtelings den voet tegen denzelfven te verzetten, als bij schreden, op handen en voeten tegen op te loopen (2).

De handel, dien zij drijven met de *Euro-peërs*, bestaat in ruilingen. Zij leveren kruiden, *cano's*, hangmatten, hout, wortelen, vlinders, papegajen, apen, *Copaiva*-balssem, *arracoura*-gom, olij van *acajori*-noten en *arnotta*, ja ook slaven: waar voor zij

(1) STEDMAN D. II. bl. 177—190. H. 15.
HARTS. D. I. bl. 17, 18. H. 4.

(2) STEDMAN D. II. bl. 302. H. 19.

zij stoffen, geweren, kruid, bijlen, messen, scharen, glaswerk, spiegels, kammen, naalden, spelden, visch-hoeken, enz. ontvangen (1). Ook laten zij zich voor een gering loon ten dienste der *Europeërs* gebruiken, om te jagen en hout te hakken (2).

De aard dezer *Indianen* is nogthans zeer lui. Niet te water of in het bosch zijnde, liggen zij den ganschen dag in hunne hangmat, zich bezig houdende met het schoonmaken hunner tanden, het wrijven aan den baard en het kijken in een stuk spiegelglas (3).

Zij beminnen het baden en herhalen het dagelijks twee of drie malen, mans, vrouwen en kinders onder elkanderen, zonder zich ooit in woorden of daden aan de geringste onvoegzaamheid schuldig te maken. Allen zijn zij daardoor ook uitmuntende zwemmers, houdende somtijds eene foort van gevecht in het water, waar bij zij als
vis-

(1) STEDMAN D. II. bl. 198—200. H. 15.

(2) HARTSINCK D. I. bl. 17. H. 4.

(3) STEDMAN D. II. bl. 163. H. 15. HARTS. D. I. bl. 17. 4.

visfchen duiken en elkanderen met de voeten, nooit met de handen, raken (1).

Niet min gemeenzaam en gezellig zijn de *Indianen* te land, dan te water. Dikwijls komen zij in eene groote hut bijeen, danzen en spelen of vermaken zich met spookvertellingen of droomverhalen, waar over zij gaarne in gelach uitbarsten. De toonkunst is al mede hunne geliefde uitspanning, maar heeft zeer weinig waarde. Hun speeltuig is eene dwarsluit van riet of been gemaakt, waarop zij een onwelluidend, bulkend en onafgemeten getier doen hooren; als mede eene rietpijp van onevenredige rieten, waarop zij een helderder, maar al even onbehagelijk, geluid maken. Hun trommel is een hol stuk hout met leder bespannen, waar op zij met de hand kloppen. Hunne dans verdient dien naam niet veel meer, dan aan dit geraas die der toonkunst voegt, bepalende zich dezelve tot sprongen, beenslingeringen en ronddraijingen in verschillen-

(1) STEDMAN D. II. bl. 163, 164, 176.
H. 15. D. III. bl. 144. H. 24. HART'S. D. I.
bl. 17. H. 4.

de houdingen, tot dat hun het hoofd duizelt (1).

Hunne taal gelijkt over het geheel in uitspraak naar de *Italiaansche*, en is alzoo zangrijk genoeg, daar alle derzelve woorden, hoe verscheiden ook bij de zeer talrijke stammen van *Guiana*, bij wien eene algemeene taal schier onbekend is, met eenen klinkletter eindigen. Hunne telkunst gaat niet hooger dan vijf: om tien uit te drukken moeten hun de vingers en tot twintig ook de teenen dienen. Hunne tijdrekening wordt op eenen kerfstok of snoer van riet bewaard, waar in zoo veele knoopen of kerven zijn, als 'er dagen moeten verlopen, eer zij, bij voorbeeld, gezamenlijk ter jacht zullen gaan, en waarvan zij 'er dagelijks een affnijden. Het toe- en afnemen der maan en het zevengesternte dient hun overigens ter tijdverdeeling (2).

Zij

(1) STEDMAN D. II. bl. 175, 176. H. 15. LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 254, 255. Anh. II. H. 5. HARTS. D. I. bl. 43. H. 7.

(2) STEDMAN D. II. bl. 175. H. 15. LESCALLIER bij STEDM. D. IV. bl. 254. Anh. II. H. 5. HARTS. D. I. bl. 22, 23. H. 4. bl. 39. H. 7.

Zij schijnen geenen uitwendigen Godsdienst te hebben, schoon zij allen gelooven in eenen God, als opperoorzaak van allen goed, en die hun nooit het minste kwaad wil doen, als mede in een ander leven na den dood. Zij bidden daartegen een boos wezen aan, om de onheilen af te weren, waarmede zij gelooven, dat het zelve hun kon kwellen. Zij noemen het *Tawahou* en schrijven aan hetzelfde alle smart, ziekten, wonden en den dood toe (1). Zij hebben hunne Priesters, die tevens hunne artzen zijn. Dezen worden voorbereid tot het eene en andere door het tienjarig onderwijs van eenen ouden Priester, dien zij daarvoor ten dienste staan. In hun wordt een ouderdom van twintig jaaren vereischt; ook vordert hunne beproeving een voorafgaand streng vasten en velerleije lichaamsfoltering, als eenen onophoudelijken dans, tot dat zij nedervallen, eene dragt van gordels en halsbanden met groote mieren gevuld, eene verzwelging van in den mond gegoten tabaksap, en, na de verheffing tot het

(1) STEDMAN D. II. bl. 162. H. 1. LES-CALLIER bij STEDM. D. IV. bl. 253, 282. Aanh. II. H. 5. HARTS. D. I. bl. 25, 26. H. 6.

Zij

176. H. 15.
IV. bl. 254,
. bl. 43. H. 7.
H. 15. LES-
254. Aanh. II.
H. 4. bl. 39.

het Priesterschap, nog eene driejarige onthouding eerst van fruit en vleesch, daarna van vleesch alleen, het laatst van grof wild en groot gevogelte, en altijd van sterke dranken. Na zulke beproevingen bekwaam verklaard, aanvaarden zij hunne geneeskunst. Bij eenen zieken geroepen, onderzoekt de Priester hem, betast alle de deelen zijns ligchaams, en drukt en blaast op dezelve; daarna maakt hij zich eene hut nabij den zieken, overdekt dezelve met bladeren en begeeft 'er zich in met alle zijne geneeskundige werktuigen, welke hij in eenen zak bijeen heeft. De aanvang zijner werking is een geweldig gerammel met eene calebaschil vol drooge en harde zaden, onder een luid geschreeuw, gezang en getier, twee of drie uren lang, ten einde den duivel te bezwären. Daarna zijne stem veranderende, eenige zaadkorrels in den mond nemende en met eene calebas voor den mond sprekende, zegt hij: „*Yawahou* is tegen den zieken vertoornd, hij wil hem doen omkomen na eene lange marteling.” De omstanders, die naar het bezweringswerk oplettend luisteren, maken nu een akelig geschreeuw, en bieden alles
aan

aan ter bevreding van *Yawahou*. Nu wordt de bezwering hervat en eene donderende stem doet zekeren eisch, waaraan terstond wordt voldaan. Volgt echter de herstelling niet, dan verklaart de Priester de geschenken niet goedgehartig genoeg gegeven. Alle voorschriften, hoe belagchlijk ook, worden letterlijk vervuld. Een streng vasten van den zieken en alle zijde nabestaanden is het eerste voorschrift. Eene aanhoudende besproeiing met koud water, of een bad van weeke klei is verder eene toevlugt, waarbij meestal de dood gevonden wordt. Zij hebben echter ook eenige kruiden in gebruik, waarvan zij de genezende kracht kennen. Door dezelve, maar nog veel meer door hunne werking op der lijderen verbeelding, gelukt hun menigmaal een verwonderlijk herstel. Schoon men niets te kostbaar acht voor dat herstel op den eisch van *Yawahou*, die somtijds vrouw of dochter van den lijder voor den Priester begeert, behandelt men overigens den zieken met de uiterste onachtzaamheid, zonder hem een enkeld woord toe te spreken, of schier naar zijnen toestand om te zien, het geen de lijder zeer geduldig verdraagt zonder eenig geklag over

on-

ongemak of pijn, zelfs meestal met de uiterste gelatenheid verscheidende (1). Voor uitwendige kwalen maken zij van enkelvoudige middelen gebruik, waarvan hunne boschen eenen schar opleveren (2). Keel- en borst-ziekten, kinderpokken, booze zweren, persloop, scheurbuik en wormen zijn hunne gemeenste ongemakken, aan wier kwaadaardigheid hun gebruik van sterke dranken en onrijpe vruchten veel schuld schijnt te hebben (3).

Dezelfde Priesters, dien zij *Peiji* of *Pagijers* noemen, zijn tevens hunne eenige Overheden, die zij steeds eerbiedigen. Buiten dezen kennen zij geen bestuur hoe genaamd. Zij hebben ook geene verdeling van grondeigendom, en elk leeft zonder de minste onderscheiding van rang, naar eigen welgevallen. Zeldzaam echter heeft bij hun eenig maatschappelijk misdrijf plaats

(1) HARTS. D. I. bl. 32, 33. H. 6. LESCALLIER bij STEDM. D. IV. bl. 277—282. Aanh. II. H. 5.

(2) STEDMAN. D. III. bl. 151. H. 24.

(3) HARTS. D. I. bl. 31. H. 6. LESCALLIER bij STEDM. D. IV. bl. 281. Aanh. II. H. 5.

plaats. De dieverij schijnt zelfs bij hun zoo onbekend als de leugen. Wanneer ooit manslag bij hun plaats heeft, kan de doodslager de bloedschuld afkopen met het geven van eenen slaaf of slavin. Op overspel alleen heeft de mincijver dezer volkeren, der *Caraißen* vooral, zware straf gesteld, den dood, namelijk, der beide schuldigen ten aanzien van het gansche volk, of dien der vrouwe door haren beledigden man. Bij anderen daartegen heeft slechts de wedervergelding aan de vrouw van den overspeler plaats, of ook wel eene onderlinge verwiseling voor eenige maanden (1).

Voor den krijg alleen, dien de ligt ontstekene wraakzucht en nog meer het belang van den schandelijken slavenhandel met de *Europeërs* geduriglijk bij hun verwekken, hebben zij een ander oppergezag van Krijgsbevelhebbers ( ). Weleer hadden en bij de af-

(1) STEDMAN D. II. bl. 162. H. 15. HARTS. D. I. bl. 16, 17. H. 4.

(2) HARTS. D. I. bl. 37. H. 6. D. I. bl. 16. II. 4. Strijdig hier mede schrijft LESCALLIER aan deze Krijgsbevelhebbers ook een burgerlijk bewind toe. LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 272. Aanh. II. H. 5.

afgelegene stammen hebben nog heden geene mindere bijzonderheden plaats bij de verkiezing van dezen, dan bij de bevordering der Priesters. Bij zulk eene verkiezing vergadert een gansche stam, die zich rijkelijk van verscheidene sterke dranken door de schoonste jonge dochters laat toedienen uit calebasfen, welke niemand anders met hand of vinger mag aanraken, maar die deze meisjes met drie of vier vingers daarin en den duim naar buiten vasthouden. Hij, die verkoren staat te worden, stelt zich, geleid door twee of drie andere Bevelhebbers, midden in den kring met de handen boven het hoofd en laat zich door zijne geleiders de huid met zweepen schier geheel aan stukken slaan; daarna wordt hij op een houten rooster gelegd en met bladeren overdekt, maar van onderen met een klein vuur gestookt. Bezwijmende wordt hij met water in het aanzicht besprengd en met nieuwe slagen tot zich zelve gebracht, wanneer hij in eene *Hamak* ter uitrusting wordt gelegd, terwijl de lof zijner dapperheid door vrouwen wordt opgezongen. Twee of driemaal wordt deze proef herhaald, en, eene vrouw hebbende, deelt deze ook in eenige zweepslagen, dat

dat is, in de eer der dapperheid van haren man, welke in de daad meestal gelegen is in slagen te verduren (1).

Het opsteken van eenen pijl in eene openbare plaats is hunne oorlogsverklaring. Zij leveren nimmer geregelde veldslagen, noch voeren eenig beleg, liggende hunne dorpen geheel open. Hinderlagen, schermtuzelingen en plünderingen maken alleen hun krijgsbedrijf uit. Hunne gewone wapenen zijn de boog, de pijlen en de knods, bij hun *abowtow* of *apoutou* genoemd, vrij gelijk luidende met de *patoos-patoos* der Nieuw-Zeelanders (2). Sommigen hunner bedienen zich ook van de halve piek, het geen echter voor de Opperhoofden alleen geschikt schijnt. Ter verdediging hebben zij een schild, van zeer licht hout gemaakt, en met kouleuren beschilderd, omtrent vierkant van gedaante, van

(1) HARTS. D. I. bl. 37, 38. H. 6. LESCALLIER zegt, dat zulk eene beproeving wel zes weken lang duurt en beschrijft dezelve nog met veel meer sôltering. Bij STEDM. D IV. bl. 272—277. Aanh. II. H. 5.

(2) Zie D. II. bl. 146.

van binnen een weinig hol en in het midden met een handvatzel (1).

De oproeping ten strijde geschiedt door eenen kerfstok of rietfnoer, die den dag der verzameling vast stelt. Voor den uittocht wordt onder een vrolijk gastmaal het ontwerp voor denzelfven opgemaakt, hetwelk voor vrouwen noch kinders geheim wordt gehouden, wijl men geen verraad hoegenaamd kent. Indien de tocht in *Cano's* wordt ondernomen, neemt men in elke *Cano* twee of drie vrouwen mede, om de mannen te bedienen. Zij varen dan altijd bij nacht, om den vijand te verrasfchen, en verfteken zich bij dag in de bosfchen, terwijl zij de *Cano's* even zorgvuldig onder afgekapt takken verbergen. De overmagt hunner vijanden ziende, maken zij verhakkingen; bij den aanval heffen zij een ijslijk gefchreeuw aan, en geven in de eerfte woede geene genade; naderhand worden zij

(1) HARTS. D. I. bl. 12—14. II. 3. STEDMAN D. II. bl. 191, 192. H. 15. D. III. bl. 150, 151. H. 24. LESCALLIER bij STEDM. D. IV. bl. 271, 272. Aanh. II. bl. 5.

zij op krijgsgevangenen bedacht: zelve terug geslagen, houden zij zich stil in rust, laten zich van drank bedienen tot hun de maag walgt, noemen zich dan weder hersteld en hervatten den strijd, of schrijven hun nadeel toe aan ontijdige ongesteldheid. De gevangenen werden weleer bij de *Carraïben*, na de schrikkelijkste folteringën, omgebracht en verslonden, terwijl de vrouwen liederen zongen ter aanhizing der doïle wraakzucht dezer *Cannibalen*. Wanneer de vrede tusfchen twee stammen getroffen wordt, nadert de eene stam den anderen in volle wapenrusting tot omtrent een halven dag reizens, en laat als dan den vrede door eenen gezant aanbieden. Dezelve aangenomen wordende, trekken de aanbieders in slagorde voort, tot dat de stammen tegen elkander overstaan. Nu beweenen zij eenigen tijd hunne gesneuvelden en wijten elkanderen derzelve dood; daarna smijten zij de wapens op den grond; loopen met veel gejuichs naar elkander toe en bevestigen den vrede met een algemeen gastmaal en dankfeest (1).

De

(1) HARTSINCK D. I. bl. 40—42. H. 7.
N 3

De zegeteekenen zijn bij hun de schedelhuid, met het haar aan dezelve, van de verslagene vijanden. De slaven, die zij aan de *Europeërs* verkoopen, hebben, als zoodanige, zeer weinig waarde. Zij weigeren allen eerbied, dulden geene mishandeling, kwijnen, teren uit, ja weigeren dikwijls, na het minste ongelijk, allen voedsel, tot dat zij van verzwakking sterven (1).

De volslagene vrijheid, zonder eenig burgerlijk bestuur en buiten allen anderen eerbied behalve dien van den ouderdom of priesterstand, maakt niet alleen deze menschen, van eenen zoo vadzigen aard, de slavernij en haren afmattenden en ondankbaren arbeid duldeloos: maar hun karakter vooral staat bij alle mishandelingen hierin zoo zeer in den weg, dat hunne hardvochtigheid, die allerlei smart verduurt en den dood gelaten afwacht, hun nu juist in staat stelt, om zich liever dood te hongeren.

Over het algemeen zijn zij van goeden inborst en zeer gastvrij. Regtvaardigheid blinkt in alle hunne handelingen uit. Zekere wellevendheid en bescheidenheid is hun bij-

(1) STEDMAN D. II. bl. 197, 198. H. 15.

bijzonder eigen. Hunne gesprekken zijn vol beleefdheid. Zeldzaam hoort men van hun lompe of beledigende uitdrukkingen. Des morgens komen de mans, wanneer zij niet ter vischerij of ter jagt zijn, in eene groote hut bijeen, begroeten 'er elkanderen, en spreken altijd eerst de vreemdelingen aan. In hunne eigene huizen heerschen rust en vrede. De vrouwen zijn arbeidzaam, zachtzinnig, ondergeschikt. Geen volk is dankbarer, wanneer hun wederkeerige beleefdheid wedervaart of belangrijke dienst geschiedt: aan die dankbaarheid is echter hunne opvliegende drift en woedende wraakzucht geëvenredigd, wanneer men hun hoont of beledigt. Krijgslist alleen, maar geen doorgaand bedrog, is hun eigen. Oneerlijkheid en geweld zijn bij hun geheel vreemd (1).

Hunne grove gebreken zijn eeniglijk de luiheid en dronkenschap, waar van zij het eerste gemeen hebben met alle onbeschaafde volkeren, die weinig arbeids tot onderhoud

be-

(1) HARTSINCK D. I. bl. 11, 12. II. 2. STEDMAN D. II. bl. 160—163. II. 15. LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 252—254. Aanh. II. H. 5.

behoeven en zich met geen kunstbedrijf weten bezig te houden. Het laatste mag gedeeltelijk worden toegeschreven aan hunne, door veelvuldig pepergebruik verhitte, tong, die alles behalve de sterke dranken laf vindt; gedeeltelijk aan de verleiding der *Europeërs*, wijl zij zich nog meer uit naarsvolging, dan wel uit eigene gewoonte, tot den staat van volslagene redenloosheid in den drank, bij hunne maaltijden, te buiten gaan. (1).

De veelwijverij is hun geoorlofd. Het staat elken man vrij, zoo vele vrouwen te nemen, als hij kan onderhouden, en ze ook terug te zenden, als hij het goed vindt, zonder zelfs voor haar verder onderhoud te zorgen. Elk dier vrouwen bewoont eene afzonderlijke hut met hare kinders: eene derzelven is nochtans zijne meestbegunstigde, op wier trouw hij zeer jaloesch is. Zij trouwen altijd in hun eigen geslacht, zelfs in den tweeden graad van bloedverwantschap. Zij beschouwen hunne nichten als hun-

(1) STEDMAN D. II. bl. 163. H. 15. LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 252. Aank. II. H. 5.

hunne aanstaande vrouwen en nemen ze reeds als zoodanig aan, eer zij drie of vier jaar oud zijn, wanneer zij inmiddels eene bijzit zoeken, welke zij, bij de volwasenheid derzelven omtrent het twaalfde jaar, van de hand zenden. Een goed vischer en jager te zijn, maken de verdiensten uit van den jongeling, dien, bij sommige stammen, het meisje zelve zich kiest. Zij geeft hem hare keuze te kennen, door hem eenigen drank aan te bieden of eenig hout voor zijn vuur: de aanneming daarvan is de verloving, en dien zelfden dag hangt de vrijster hare hangmat op naast die van haren vrijer; den volgenden dag reeds maakt zij zijn eten en drinken gereed, en daar mede is het gansche huwelijk voltrokken. Ook de jongman doet zijne keuze, en biedt aan derzelver voorwerp eenig wildbraad aan, door hem gevangen. Wanneer zij dit aanneemt, vraagt hij: „wilt gij mijne vrouw zijn?” waarop het jawoord genoeg is, wordende het huwelijk voltrokken, zoodra hut en huisraad gereed zijn, en besloten met een feest, waarop men zich dronken drinkt. Bij andere stammen heeft eene plegtiger verbindtenis door de wederzijdsche ouders en bloedverwanten plaats.

Bij sommigen wordt de huwelijksplegtigheid voorafgegaan door een langdurig vasten der bruiden, het geen haar, zoo mager als geraamten, in den echt doet treden, doch waar de bruiloft weder zoo veel statelijker gevierd wordt. Bij de *Othomacquen* is men redeloos genoeg, om den jongeling eene weduwe tot vrouw te geven en hem na haar overlijden eerst een voegzamer huwelijk te vergunnen. — De schoonvaders beschouwen hunne schoonzonen als zoo vele knechts, die verpligt zijn, zoo wel in hun onderhoud als in dat van derzelve vrouwen te voorzien. De vrouwen, daartegen, mogen als de slavinnen der mans worden aangemerkt wegens haren veelvuldigen arbeid, hare verwijdering van alle tafelgemeenschap en hare gediensigheid bij der mannen feesten en drinkgelagen (1).

Tegen dezen staat van vernedering genieten de vrouwen van *Guiana* een bijzonder voorregt der natuur, van de gemakkelijkste ver-

(1) HARTSINCK D. I. bl. 26—29. H. 6. STEDMAN D. II. bl. 162, 163, 193. H. 15. LESCALLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 256, 257. Aanb. II. H. 5.

verlossing in hare zwangerheid, zonder eenige hulp en met weinige smart, zoo dat zij zich terstond met het kind naar de rivier begeven, en het zich voorts in een hangmatje van linnen of catoen op den rug hangen, verrigende alle hare huislijke bezigheden en bedieningen hares mans zelfs op den dag harer verlossing. De mans, in tegendeel, nemen bij de eerste bevalling der vrouwen de zonderlingste plegtigheid in acht, van zich eenigen tijd in hunne hangmat te houden; waar in zij, volgens sommigen, aan strenge onthouding onderworpen zijn, volgens anderen, alle oppassing en het beste voedzel genieten. Na het verlaten van de hangmat, wordt de man *gefrelangueerd*, gelijk zij het noemen, dat is met vischgraten of dieren tanden op verscheidene plaatsen gekwetst, of ook wel met de zweep geslagen; voorts zou hij verplicht zijn, eenige maanden zich in vreemden dienst te begeven, van varkensvleesch en grof wild te onthouden, en zich daarna eerst weder met zijne vrouw mogen vereenigen (1). Dit al-

(1) HARTSINCK D. I. bl. 29, 30. H. 6.
STEDMAN D. II. bl. 193, 194. H. 15.

alles wordt echter door eenen anderen Reiziger voor zoo overdreven verklaard, dat hij zegt: „men moet toestemmen, indien men de waarheid wil hulde doen, dat de vrouwen, die bevallen zijn, negen dagen lang door de genen, die haar vergezellen, met de grootste gematigdheid worden behandeld, en dat zij eerst na afloop van dien tijd hare bezigheden hervatten. De mannen wel is waar — dus vervolgt hij — houden hunne rust, maar dit is een gevolg van hun bijgeloof. Zij eten dan niets als visch, zich overtuigd houdende, dat hun getrag op het lot en gester hunner kinderen invloed zou hebben (1).”

Van zweelingen te bevallen wordt bij de meesten dezer volkeren voor een blijk van overspel gehouden en met geefeling gestraft, waarom de vrouwen, wanneer zij kunnen, zich doorgaans van eenen derzelve heimelijk ontdoen. Verscheiden hunner achten ook een plat voorhoofd voor eene schoonheid en bedienen zich daartoe van het-

(1) FOUCIN aangehaald door LESCAILLIER bij STEDMAN D. IV. bl. 259. Aanh. II. H. 5.

herzelfde geweld, als de *Chactaws* (1). Bij anderen heeft de befnijdenis plaats op den achtsten dag, aan wier onkundige verrigting echter menig kind sterft (2).

Nooit slaan zij hunne kinders, om welke reden het ook zij. Zij beminnen ze in de eerste jeugd met de uiterste tederheid. Hun gansche onderwijs bepaalt zich tot de jagt, de vischerij en het handwerk: zij gaan hun echter daarbij in niets te keer, bevelen hun ook niets, berispen zelfs niets, en laten hun, ouder geworden, geheel onverschillig loopen. Het verbaast hun, dat andere volken de kinders durven kastijden, zonder te vreezen voor de wraak van derzelve volwassenheid, gelijk men in de daad den zoon wel eens bij de *Guianers* de hand straffeloos tegen den vader ziet opheffen (3).

De rouw bij sterfgevallen bestaat bij de mees-

(1) Zie boven bl. 110. — *STEDMAN* D. II. bl. 194. H. 15. *HARTS.* D. I. bl. 31. H. 6.

(2) *HARTSINCK* D. I. bl. 30. H. 6.

(3) *HARTSINCK* D. I. bl. 31. H. 6. *STEDMAN* D. II. bl. 163. H. 15. D. III. bl. 150. H. 24. *LESCALLIER* bij *STEDM.* D. II. bl. 254. H. 5.

meesten in het afleggen van alle kleding en van allen opschik. Onder veelvuldig misbaar van mans en vrouwen wordt het lijk, afgewaschen, op het hoofd geolijd en in eene hangmat gestoken, begraven in eene zittende houding, met al het hui:raad en nog vele geschenken der vrienden ten dienste in de andere wereld. De kuil wordt met eene plank gedekt, op dat de aarde aan het lijk niet rake. Wanneer de overleden een Opperhoofd is geweest, wordt het lijkfeest met veelvuldige zweepslagen om elkanders beenen door de begravenisgangers gevierd, welke smarten zij daarna met ruime teugen verzachten. Het lijkfeest wordt een jaar daarna herhaald met veel zwelgerij, tot dat de overbodige maag den opregten rouw doe blijken. Ook de lijkverbranding heeft bij sommigen en de lijkverrotting in de rivier bij anderen plaats. Schoon zij, eindelijk, algemeen den dood moedig afwachten, wanneer zij ziek zijn, vreezen zij dien zoo angstvallig en bijgeloovig, dat men het sterfhuis niet alleen verlaat, maar dikwijls zelfs het gansche dorp of ten minsten het sterfhuis in den brand steekt, omdat men zich,
ge-

gelijk men zegt, niet veilig acht, waar de dood eens overwonnen heeft (1).

De afbeelding der *Guianers*, naar die van STEDMAN vervaardigd, kan niet buiten het oog gebleven zijn bij deze opgave van derzelve aard en zeden. De vrouw biedt haren man eenen papegaai aan, dien zij met den knoppil heeft geschoten, terwijl hij zich in de hangmat vermaakt met een brok spiegelglas en de ruispijp bij zich heeft, die in zijne zitbank ligt, om de verveling der werkeloosheid met eenig gefluit te verdrijven. (2).

(1) HARTSINCK D. I. bl. 34—37. H. 6.

(2) De vrouw komt voor bij STEDMAN D. II. bl. 156. Pl. XXXIV; de man D. III. bl. 158. Pl. XXII; het onderschelden-huisraad en speeltuig D. III. bl. 206. Pl. XXIII.

Q U I T O.

Voor dat PIZARRA *Peru* veroverde, was *Quito* een gansch Koningrijk met eene aanzienlijke hoofdstad van dien naam, door de *Peruaansche* heerschappij aan haar oppergezag onderworpen. Deze hoofdstad werd bij de *Spaansche* overweldiging geheel vernield, doch in het jaar 1534 herbouwd en in eene *Spaansche* volkplanting verkeerd, onder den naam van *San Francisco de Quito*, naar den voornaam van PIZARRA.

Zij ligt op $0^{\circ} 13' 33''$ Zuider Breedte en van $298^{\circ} 15' 45''$ Lengte van den Meri-
di-

Q U I T O: 209

Wlaam van *Teneriffe*, en is de hoofstad eener gansche *Audientie* of *Spaansche* landvoogdij, die zich van 4° Noorder Breedte tot 6° Zuider Breedte, en van 297° tot 330° Lengte uitstrekt (1).

Alhoewel gelegen onder den middaglijn, geniet *Quito* eene gematigde luchtgesteltenis, die op sommige plaatsen tot strenge koude verkoeld wordt, op andere eene frische lente-lucht wansemt en nergens die brandende hitte aanneemt, welke men van zulk eene ligging zou verwachten. De voornaamste oorzaak hier van is de hoogte des lands boven de oppervlakte der zee of liever boven de geheele aarde en de onderscheidene gesteldheid des zeer verschillenden gronds, op welken men bergen ziet met sneeuw en ijs bedekt, andere, wier ingewanden branden, terwijl de valleijen tusschen dezelve, naar gelang van derzelver hoogte of laagte, aanmerkelijk in graden van warmte verschillen. Over het geheel echter verschilt de lucht-

(1) *Historische Reisbeschrijving van geheel Zuid-America door A. DE ULLOA. Te Goes 1771. D. I. bl. 239, 240. B. V. H. 4. bl. 278, 279. B. VI. H. 1.*

luchtgesteltenis het gansche jaar door zeer weinig. 'Er waaijen steeds frische winden zonder zich tot stormen te verheffen: maar de geweldige onweders, de gestadige regens en de, telkens schokkende, aardbevingen benemen grootendeels het overwigt, hetwelk deze voorregten der luchtstreek boven alle andere landen der aarde zouden bezitten.

Hoewel zich het onderscheid tuschen winter en zomer alhier weinig doet gevoelen, rekent men 'er van wintermaand tot bloei maand voor den winter, en de overige maanden voor den zomer (1).

Behalve de beken, die uit de bergen met sneeuw bedekt voortkomen, zijn 'er nog andere, die derzelve oorsprong hebben in lagere bergen, en, te zamen vereenigd, het land met zeer diepe rivieren doorsnijden (2), waarvan 'er eene eene versteenende kracht bezit (3).

De vruchtbaarheid van den grond overtreft alle verbeelding, maar wordt weinig ge-

(1) ULLOA D. I. bl. 261—263. B. V. H. 6.

(2) ULLOA D. I. bl. 387. B. VI. H. 7.

(3) ULLOA D. I. bl. 426. B. V. H. 11.

geacht door de onverzadelijke zucht naar deszelfs verborgene fchatten van zilver en goud, hetwelk 'er fchier allerwegen in de mijnen wordt gevonden, en zich van daar over de gansche befchaafde wereld verspreidt. Behalve deze mijnen heeft *Quito* steengroeven van allerlei foort (1).

Bekorelijk is het plantenrijk, niet slechts door de rijkfte verscheidenheid van foorten, maar bijzonder door de vereeniging van fchier alle jaargetijden in dezen overheerlijken bloemhof der natuur, waar alle de eigenschappen van den gullen herfst, alle de beloften van de fchoone lente, al het rijpende van den zomer en al het rustende van den winter vereenigd zijn. Tevens vindt men zich als betoverd, wanneer men de groeizaamheid zich onophoudelijk ziet herstellen, en den bladerloozen naast den bladrijken, den bloeienden naast den rijpen vruchtboom ziet staan; ja, wanneer men aan den zelfden boom dikwijls reeds nieuwe bloezems en gezette vruchten ziet, terwijl hij nog zijne volwasfene vrucht niet heeft laten vallen.

Ook

(1) ULLOA D. I. bl. 403, 412, 415. B. VI. H. 10 en 11.

Ook brengt het aanmerkelijk verschil van grond eene zonderlinge afwisseling van zaaitijd en oogst voort, zoo dat men somtijds aan de eene zijde der bergen den arbeid van de lente en aan de andere zijde dien van den herfst ontmoet.

Overvloed en keurige smaak van vruchten en granen zijn de gevolgen van zulk eene vruchtbaarheid. Moeskruiden alleen worden 'er niet rijkelijk gevonden (1).

Het hoogst gebergte wordt door geiten, vossen en konijnen bewoond; in het lagere en bebouwde land vindt men slechts huisdieren, onder welke de *Lama* of kleine kameel, schoon het *Indische* schaap genoemd, het bijzonder landeigen is. Ook is de buidelrot hier te huis (2). De honden zijn 'er vrij van dolheid, maar aan eene pokziekte onderhevig. Het vleesch der dieren getuigt door deszelfs smakelijkheid van de uitmuntendheid des voedzels, dien het alom vindt (3).

De vogelsoorten zijn 'er min talrijk, dan men

(1) ULLCA D. I. bl. 267—274. B. V. H. 8.

(2) ULLOA D. I. bl. 394—398. B. VI. H. 8.

(3) ULLOA D. I. bl. 261, 268. B. V. H. 11.

men bij de voortreffelijkheid van het plantenrijk zou verwachten. Onder dezelve munt het bloemzwigertje door zijne kleinte en schoonheid uit. (1).

De geringheid van het gevederde geslacht schijnt meer in verband te staan met de afwezigheid van schier al, wat men ongedierte noemt, daar de zuiverheid van de lucht deszelfs voortteling zoo zeer verhindert, dat men 'er geen een van de *Mosquitoes* vindt, waar door men anders in heete luchtstrecken zoo zeer gekweld wordt. Ook heeft men 'er schier geene, vooral geene gevarelijke, slangen (2).

Van de vierderleije menschen, die *Quito* bewonen, de *Blanken*, *Mestisen*, *Negers* en *Indianen* bepaalt zich onze beschouwing tot de laatsten. Deze zijn, zoo mannen als vrouwen, van eene bruine koperkleur (3), niet zeer groot noch welgemaakt, maar dik en in een gedrongen; ook vindt men onder hun

(1) ULLOA D. I. bl. 274. B. V. H. 11. bl. 394. B. VI. H. 3.

(2) ULLOA D. I. bl. 264. B. V. H. 6.

(3) ST. SAUVEUR *Tableaux des peuples d'Amérique* p. 72.

hun vele gebrekkelijke personen. Hun hoofd is rijkelijk van haar voorzien, het welk ze nooit affnijden en altijd los laten hangen, ook wanneer zij zich ter rust begeven. Hetzelve is git zwart, grof en wreed, en wordt bij hun in zoo groote waarde gehouden, dat deszelfs krenking eene onvergevelijke belediging wordt geacht. Enkelde haren maken daartegen den baard bij hun uit: ook schijnt zich de natuur bij de huwbaarheid der beide geslachten weinig te verbergen.

Zonderling is de opmerking, dat 'er doorgaans meer meisjes dan jongens onder hun worden geboren. — Over het algemeen beleven zij eenen hoogen en gezonden ouderdom; wanneer zij de besmettingen der koortzen en der kinderziekte slechts ontkomen, die, bij gebrek aan vereischte en bekwaame voorzorg, als mede aan afzondering en reinheid, zeer verwoestende bij hun zijn (1).

Hunne kleeding is zeer eenvoudig. De mans dragen eene broek, die tot op de knien hangt, van wit catoen of ook wel van
grof

(1) ULLOA D. I. bl. 255, 264, 265. B. V. H. 5, 6. bl. 380, 381. B. VI. H. 6.

grof linnen. Meestal hebben zij een borstrok van zwart of blaauw catoen over het bloote lijf; dezelve is zonder eenig fatsoen, slechts als een zak met drie gaten, waardoor zij het hoofd steken en de armen, die altijd naakt blijven. De borstrok hangt tot de knieën. Over denzelven slaan zij nog eenen mantel. Deze kleding is aan geene verandering van smaak onderhevig; dezelve wordt door hun op feest- en werkdagen gedragen, ja zij leggen die niet af, ook als zij slapen. Hunne beenen en voeten blijven daar tegen altijd ongedekt en ongeschoeid. Hun hoofd dekken zij somtijds met eenen hoed. — De kleeding der vrouwen vordert geen meer toefstel. Zij dragen eenen dergelijken, maar langeren borstrok, als de mans, dien zij ook met eenen gordel om den middel vastsluiten. Nog dragen zij eenen, van voren vastgeknoopten, schoudermantel, onder welke dragt hare beenen altijd ongedekt zijn, als mede het hoofd, waarop zij het haar met een lint samenbinden.

Dit echter is de dragt der gemeenste *Indianen*. De voornamere onder hun weten aan borstrok en mantel, welken zij over lin-

nen ondergoed dragen, eene bevalliger snede te geven, ook dekken zij het hoofd en hebben schoenen aan de voeten (1).

De smaak voor zoete spijs is algemeen bij deze menschen. Kleine zuikerbroodjes, bij een stuk kaas en brood gebruikt, is een maaltijd, dien zij boven warme spijs verklezen. Men gebruikt 'er echter het vleesh van osfen, schapen en varkens, door de *Spanjaarden* in die gewesten ingevoerd, en van het wild, het welk 'er landeigen is (2); ook is de *mais* 'er het dagelijkse brood. Zij roosten de *mais*, malen ze tot meel, en gebruiken ze alzoo zonder verdere bereiding met lepels. Bij elke mondvol van dit drooge meel behoeven zij eene teug vocht: na twee of drie lepels vol gebruikt te hebben, drinken zij nog een goed deel *Chia o'* ook wel eenvoudig water toe, en achten zich dan verzadigd en verkwikt, als hadden zij den besten maaltijd genoten (3).

Veel meer zijn zij op sterke dranken gezet, en veel onmatiger zijn zij in derzelver ge-

(1) ULLOA D. I. bl. 251—253. B. V. H. 5.

(2) ULLOA D. I. bl. 274. B. V. H. 7.

(3) ULLOA D. I. bl. 371. B. VI. H. 4.

gebruik. Brandewijnen van suikerriet of
 koorn gemaakt, dien zij *Chia*-drank noe-
 men, brengen dikwijls hunne hoofden aan
 het hollen, en doen verlerleije ongeregeld-
 heden ontstaan, waar voor de eenvoudig-
 heid hunner leefwijze hun anders kon schij-
 nen te bevciligen (1)

Hij, die eenen plegtigen maaltijd geeft,
 bereidt eenen aanzienlijken voorraad *Chia*,
 zoodat hij voor elken gast op eene kruik
 van dertig stoop rekent. Voor zijne woning
 rigt hij den disch aan, die slechts van eeni-
 ge gekookte wilde kruiden en van *Camcha*
 of gebraden *mais* voorzien is. Naauwelijks
 zijn de gasten aangezeten, of de vrouwen
 bieden den mans ruime teugen uit calebas-
 schillen aan, het welk zij herhalen, tot dat
 de drank zijne werking begint; dan spelen
 eenigen op de trommel en het fluitje,
 waarna de overigen zich in ongeregelden
 dans mengen. Tusschen beide zingen de
 vrouwen eenige liedjes, maar vooral wor-
 den de teugen uit hare calebasfen dikwijls
 herhaald. Onbekwaam, om het langer op
 den been te houden, rollen en liggen zij
 on-

(1) ULLOA D. I. bl. 256, 257. B. V. H. 5.

onder een, zonder aan de minste welvoegelijkheid of betamelijkheid te denken. Ontnuchterd hervat men het zelfde leven, het welk dagen achter een duurt, zoo lang 'er voorraad voorhanden is, of liever tot dat de Priesters zich de ongeregeldeheid aantrekken, en dezelve doen eindigen door het ledig gieten der kruiken. De gasten echter eerbiedigen deze tuschenkomst zoo weinig, dat nu elk van zijn eigen huis den voorraad haalt, welken hij heeft, en met denzelven dezelfde onmatigheid hervat, die echter niet lang kan duren, wijl hunne verstaafdheid aan den sterken drank zelden grooten voorraad voor dagelijksch gebruik kan bewaren (1).

De wijze, om hunne dooden te betreuren, bestaat al mede in schandelijke zwelgerij. Het sterfhuis is als opgevuld met kruiken. Uit dezelve verzetten zich niet slechts de nabestaanden geduriglijk den rouw, maar nemen de genoodigden ook het allerhartelijkste deel, terwijl zij alle voorbijgangers van beide kunne dringen en roepen, om

(1) ULLOA, D. I. bl. 369, 370. B. VI. bl. 6.

om toch mede ter eere van den overledenen en ten bewijze van leed over zijnen dood den mond te zetten aan den *Chia*-beker. Ook deze lijkplegtigheid duurt vier, vijf en somwijlen meer dagen, of liever zoo lang ook hier de voorraad strekt van drank, waarom het toch wel eigenlijk te doen is bij alle deze rouwbeklaagers (1).

Hunne woningen bestaan in eene schuur of loots, in wier midden het vuur aanligt, en waarin zij, benevens hunne huisdieren, als honden, waarvan zij 'er doorgaans drie of vier hebben, een of twee varkens, hoenderen en ganzen, hun verblijf houden. Eenig weinig aardewerk van kruiken, potten en pannen maakt al hun huisraad uit. Hunne bedden zijn een of twee schapenvellen, op welke zij zich niet nederleggen, maar op de hurken zitten te slapen. Schoon hoenderen en ganzen hunne inwoners zijn, verkiezen zij dezelve nimmer tot spijs, noch verkoopen ze daartoe ooit, maar houden ze, even als de honden, tot hun gezelschap en vermaak, en bewe-

nen

(1) ULLOA D. I. bl. 370. B. VI. bl. 6.

te welvoege-
enken. Ont-
le leven, het
zoo lang 'er
er tot dat de
aantrekken,
t ledig gieten
r eerbiedigen
ig, dat nu
orraad haalt,
enzelven de-
e echter niet
verstaafdheid
rooten voor-
kan bewa-

n te betreu-
delijke zwel-
pgevuld met
en zich niet
jk den rouw,
ok het aller-
e voorbijgan-
en roepen,
om

370. B. VI.

nen derzelver dood als van eigene kinders. Opmerkelijk is het, dat de kwaadaardigheid hunner honden tegen de Blanken en *Mestisen* gelijk staat aan die der honden van de *Spanjaarden* tegen de *Indianen*; wederzijds ruiken deze dieren hunne vijanden op verren afstand, en zouden ze verscheuren, indien zij door hunne meesters niet werden wederhouden.

Er is in de *Indiaansche* huizen geen ander licht, dan het geen door de deur inkomt (1).

De gemeenste handwerken worden voor de *Indianen* overgelaten (1). Bij dezelve verwondert men zich over hun geduld, maar nog meer over hunnen tragen arbeid, daar de luiheid zoo eigen is aan hunnen aard, dat noch hun eigen belang noch dat van hunne meesters hun tot het werk kan drijven. De vrouwen echter munten verre boven hun uit in arbeidzaamheid, daar zij alles vervaardigen, het geen tot de kleeding en het voedsel betrekking heeft, het welk de *Indiaan*, op zij-

(1) ULLOA D. I. bl. 368, 372. B. VI. bl. 6.

(2) ULLOA D. I. bl. 251. B. V. bl. 5.

zijne hurken zittende , goedsmoeds aanziet, zonder op te staan, ten zij hem eenige natuurbehoefte dringe. Om vrij te zijn van den verdwaalden reiziger den weg te wijzen, veinst hij zich niet te huis, terwijl beloften noch geschenken hem kunnen bewegen; om hem een eind wegs te geleiden. Het vermaak alleen en de zwelgerij kan hun in beweging brengen. Den veldarbeid zelfs brengen zij niet verder dan tot de toebereiding van den grond, latende voor hunne vrouwen het zaaijen, wieden en oogsten over (1).

Het ontbreekt hun nogtans niet aan behendigheid, wanneer zij genegen zijn, dezelve te gebruiken, hetwelk blijkt op hunne jagt tegen de wilde dieren, welke zij te paard rijdende meester worden, door ze slechts eenen strik over den kop te werpen (2).

De koelbloedigheid van hunnen aard maakt hun deze behendigheid zoo veel te zekerer. Deze koelbloedigheid verlaat hun niet, wanneer

(1) ULLOA D. I. bl. 267, 268. B. VI. H. 6.

(2) ULLOA D. I. bl. 378. B. VI. H. 6.

neer zij zich, in een stierengevecht, door den stier in de lucht laten werpen, noch ook wanneer zij tegen vijanden ten strijd trekken. In het gevecht letten zij niet op het getal hunner tegenpartij noch op zijne wapenen; ook dat hunner dooden en gekwetsten schijnt hun onverschillig (1).

Hun bijgeloof heeft mischien het grootste aandeel aan deze koelbloedigheid of liever redenloze onverschilligheid. Onop houdelijk is men werkzaam, om hun met den geest des *Christendoms* eigen te maken; doch men vordert zoo weinig, bij hunne domme onverschilligheid, dat den ijverigsten onderwijzer de moed ontzinkt, daar zelfs de krachtigste voorstellingen wegens een ander leven noch ook de dadelijke nadering van het uur des doods iets hoe genaamd op hunnen geest vermogen (2). De danzen, waarmede de *Indianen* den omgang van het hoogwaardige der *Roofsche* kerk vergezellen, en waarin zij de rollen van Enge-

(1) ULLOA D. I. bl. 377, 378. B. VI. H. 6.

(2) ULLOA D. I. bl. 373, 374, 376. B. VI. H. 6.

gelen willen vervullen, zijn zelfs zoo strijdig met allen gevoel van godsdienstigheid, dat men zich waarlijk moet verwonderen, hoe de *Roofsche* kerk zich ooit zulk eene uitbreiding des *Christendoms* heeft kunnen aantrekken (1)

Deze ergernis wordt zoo veel te grooter, wanneer men op hunne gewone danzen ziet, welke meer eene zamentelling zijn van de ontuchtigste ge'baarden, dikwijls door daden achtervolgd, dan eene regelmatige en bevallige beweging des ligchaams (1).

De begrippen van kuischheid zijn ook zoo ruw of vreemd bij hun, dat zij liefst geene vrouw kiezen, welke aan andere mans niet alreeds heeft kunnen voldoen. Ook heeft 'er voor het huwelijk een bijslaap gedurende drie of vier maanden plaats, na weiken het huwelijk wordt voortgezet, of ook wel nagelaten, want het plechtig ingezegend huwelijk wordt alleen verbindend door hun geacht. Dikwijls heeft bij hun eene overspelige verwisfeling van mans en vrouwen plaats. Ook brengt hunne
dron-

(1) ULLOA D. I. bl. 247, 248. B. V. H. 6.

(2) ULLOA D. I. bl. 256. B. V. H. 5.

vecht, door
werpen, noch
len ten strijd
n zij niet op
och op zijne
oden en ge-
ig (1).
en het groot-
igheid of lie-
id. Onop-
m hun met
igen te ma-
weinig, bij
d, dat den
ed ontzinkt,
ingen wegens
ladelijke na-
iets hoe ge-
en (2). De
den omgang
omsche kerk
len van En-
ge-

378. B. VI.

374. 376.

dronkenschap niet zelden bloedschande bij hun voort: maar gelijk hun niets wederhoudt in hunne woeste begeerlijkheden, zoo schijnt ook geen bedwang of geweld in staat, hun te beteugelen of te verbeteren, daar zij weinig geven om hun leven, geene schande tellen en zich tegen lijfstraf verharderen (1).

De vrouwen paren doorgaans eenen zachten aard met een aanvallig voorkomen. Geheel onder haar opzigt wordt de opvoeding der kinders gelaten, welke aan haar echter zoo weinig is toevertrouwd, dat 'er de kinderbederfkunde veel eer een geregeld stelsel geworden schijnt (2).

In het algemeen spreken deze *Indianen*, die in geene stad of groot vlek geboren zijn, hunne eigene taal, die zij *Quichua* noemen en reeds door de *Inca's* in de geheele uitgestrektheid van hunne uitgebreide heerschappij was vastgesteld. Sommigen van dezen verstaan de *Spaansche* taal zeer wel, maar zijn zelden beleefd genoeg, om anders dan in hunne eigene taal te antwoorden.

(1) ULLOA D. I. bl. 374, 375. B. VI. H. 6.

(2) ULLOA D. I. bl. 255. B. V. II. 4.

den. De inwoners der steden en groote dorpen, daartegen, antwoorden in het *Spaansch*, zelfs als zij in hunne eigene taal worden aangesproken (1).

Deze onderscheiding tusschen de bewoners der steden en dorpen en die der meer afgezonderde streken brengt ons tot de verdere uitzonderingen, welke 'er, ter eere van deze natie, te maken zijn omtrent de meeste bijzonderheden van derzelver karakter en zeden. Al, namelijk, wat wij tot dus verre gezegd hebben, betreft het gros dezer natie, het welk in de diepste vernedering leeft, maar niet die edelen onder dezelve, die zich door eigene geestkracht en werkzaamheid uit dezelve weten te verheffen. Aan dezulken ontbreekt het, ter eere der menschheid, niet, ondanks het schriklijk en algemeen geweld der onderdrukking van den menschlijken geest door overheersching. Neen, schoon de geest des overigen volk geheel is ter neder gedrukt tot volslagene onverschilligheid voor eer en schande, voor hoop en vrees, voor schade en voordeel, en zich de gevoeligheid van het hart hier

(1) ULLOA D. I. bl. 372.

hier, bij gebrek aan voorwerpen onder natuurgenoeten, die dezelve waardig zijn, op huisdieren hecht, en zich de menschheid zelve, als het ware, tracht te bedwelmen door sterke dranken voor het duldelooze gezigt harer diepe vernedering; zonder dat de kwalijk begrepen, de opgedrongen en daarom werkelooze godsdienst eenige vertroosting of eenig vermogen voor haar heeft, ontbreekt het geenszins aan dezulken, die hunne menschen waarde weten te handhaven boven alle vernedering en onderdrukking. — Dezen, zelve afkeerig van de ondeugden, die alleen de armoede laag en verachtlijk maken, laten zich in de opvoeding hunner kinders door bezingelen van betamelijkheid geleiden, en maken zelve beter gebruik van het onderwijs, het welk hun de Priesterfchap verleent. Bij hun neemt de beschaving toe; zij lezen en schrijven en oefenen zich in allerlei handwerken; hunne geestvermogens ontwikkelen zich; zij zijn naaftig en bekwaam, en worden bij uitstekendheid de geleerden hunner natie genoemd; de kennis der *Spaansche* taal voornamelijk geeft hun aanleiding tot eenen schat van nieuwe kundig-

oorwerpen on-
dezelve waardig
, en zich de
ware, tracht te
nken voor het
de vernedering;
pen, de opge-
nooze godsdienst
enig vermogen
het geenzins
enfchen waarde
alle vernedering
n, zelve afkee-
alleen de ar-
ken, laten zich
nders door be-
geleiden, en
van het onder-
esterschap ver-
efchaving toe;
efenen zich in
e geestvermo-
lijn naarftig en
stekendheid de
nd; de kennis
lijk geeft hun
n nieuwe kun-
dig-

digheden; de genees- en heelkunde is zelfs
een bijzonder vak hunner kunstoefening;
hunne bekwaamheid hier in en ook in ver-
fcheidene handwerken maakt hun gemeen-
zaam in *Spaansche* huizen; de waardij van
hun karakter verwekt aldaar onderscheidingen
hoogachting, en beiden doen hun, langs on-
eindig korteren weg, dan die der gevoelver-
fomping hunner landgenooten, de verlore-
ne grootheid hunner voorouderen vergeten,
en, onderworpen aan de hoogere beschikking
van hun lot, het meeste voordeel trekken
van hunnen tegenwoordigen toestand (1). —
Veel liever zouden wij deze *Indianen* in
alle hunne zeden en gebruiken hebben be-
fchreven: maar de geringheid van hun aan-
tal, hoe zeer hetzelfde ook mogt kunnen
vermeerderd worden door betere schoolin-
rigtingen van het *Spaansch* Bestuur en door
gefchikter Godsdienstig onderwijs vooral,
heeft ons verplicht, dit volk te fchetzen, zoo
als het meer algemeen op den *Peruaanschen*
bodem, bijzonderlijk in de *Audientie* van
Quito, voorkomt.

Tot

(1) ULLOA D. I. bl. 373—380. B. VI. H. 6.

Tot dat gros behooren dan ook de beide inwoners van *Quito*, die huiswaards keeren, na ter stede geweest te zijn. Zij zijn alzoo, als een *Indische* boer en eene gemeene *Indische* vrouw, door ULLOA voorgesteld. De vrouw heeft haar korfje ter markt ledig verkocht, de man den zak over zijnen schouder met voorraad gevuld. Terwijl nu het oplettend en oordeelkundig oog derzelver houding en gelaat, kleeding en geheel voorkomen vergelijkt met de daarvan gegevene beschrijving, kan de geest zich niet wederhouden van de herinnering, aan het geen de *Peruanen* waren voor de komst van PIZARRA.

Het oude rijk van *Peru* heeft vierhonderd jaren voor de *Spaansche* overweldiging bestaan. Bij gebrek der schrijfkunst is deszelfs geschiedenis echter weinig bekend. De *Quipo's* of knoopkoorden van verschillende kleur, welke men bij de *Peruanen* vond, schijnen meer rekentafels, dan geschiedbundels, geweest te zijn. Het Bewind van hunnen burgerstaat was godsdienstig, hebbende eenen *Inca* aan het hoofd, wiens woord als eene godspraak werd geacht. Zijn ganfche geslacht was heilig en onthield zich

zich van alle vermenging met anderen. Hetzelve trouwde onderling, des noods tusſchen broeder en zuster, en werd geacht, onder een bijzonder toezigt der Godheid te staan en *Kinderen der zon* genoemd. Het gezag van den *Inca* was alzo onbepaald, en de burgerlijke gehoorzaamheid een godsdienstpligt. Het Bewind behoefde dus ook geene andere dwangmagt, zijnde eene franje van 's Vorſten toozel genoegzaam, om, op derzelver vertooning, leven en dood te onderwerpen aan zijne zendelingen. Op alle misdrijven ſtond dan ook, als op gelijke heiligſchennis, de doodſtraf.

De Godsdienstbegrippen der *Peruanen* waren echter van zachten aard. De zon was het voorwerp hunner aanbidding; in welke vereering de maan en ſterren volgden. Nooit bezoedelde eenig menſchenbloed de altaren, door hun voor het weldadige licht geſicht, waar aan zij het vuur, eenige huisdieren en hunne keurigſte kunstwerken offerden.

De zachtmoedigheid van hunnen godsdienst verſpreidde haren invloed over het gansche burgerlijk beſtaan. Men gehoorzaamde in den *Inca* de Godheid zelve met kinderliefde

meer, dan wel met slaafsche vrees, terwijl de *Inca* zelf steeds gedachtig werd gehouden, dat hij eene weldadige Godheid vertegenwoordigde.

Hunne oorlogen waren min wreed, dan die van andere *Americaansche* volkeren: men nam de verwonnene volkeren als bondgenooten aan, welke men onderwees in den zonnediens, terwijl men derzelve afgodsbeelden in zegepraal wegnam.

De *Peruaansche* grond was verdeeld in drie deelen, het eene tot onderhoud van den zonnediens, het andere tot onderhoud van den *Inca* en het openbaar Bewind, het derde en voornaamste tot onderhoud des volks geschikt. Elk burger had aan hetzelfde zijn aandeel als aan leengoed, waarover jaarlijks eene nieuwe verdeling ging naar den rang, talrijkheid en behoefte der huisgezinnen. Gezamenlijk werd al de grond door alle de ingezetenen onder openbaar opzigt bearbeid, het welk eene algemeene verbindtenis der burgers onderling en aan den vaderlandschen grond voortbragt.

De Standen waren onderscheiden. 'Er was een talrijke stand van dienstbare perso-

so-

sonen, in woning en kleeding verschillende van de vrije, die echter nog niet werden toegelaten tot eenig ambt of erfelijke waardigheid; dit was alleen vergund aan de edelen, aan wier hoofd de Zonnekinderen stonden.

De landbouw was, onder het openbaar toezicht, zeer wel geregeld en wist zich zelfs den ongeschiktsten grond door welbestuurden arbeid en mesting dienstbaar te maken; evenwel kende men de ploeg niet. De voorraadschuren van de *Inca's* waarborgden steeds voor eenen kwaden oogst. Mans en vrouwen oefenden den landbouw: zelfs de Zonnekinderen namen aan denzelfden eenig deel.

Zij bouwden vierkante huizen van, in de zon geharde, steenen: maar hadden in dezelfde geen vengsters en zeer lage ingangen. Derzelver duurzaamheid overtrof ver derzelver eenvoudigheid: nog heden zijn 'er huizen van dien tijd aanwezig. De overblijfsels van hunne tempels en paleizen geven zoo min, als deze gebouwen, een groot denkbeeld van hunne bouwkunde. Zij wisten niet veel hooger dan twaalf voet boven den grond te metzelen, en toonden zoo

weinig smaak als bekwaamheid in dit vak. Grooter lof verdienden hunne geplaveide wegen, schoon slechts vijfteen voet breed en weinig bestand voor zwaar gebruik. Over de rivieren behielp men zich met eene brug van touw, wanneer zij niet te wijd noch te diep waren: anders moest een vaartuig het gebrek van bruggen vervangen. De vaartuigen voerden mast en zeil, waarmede men wist te wenden en te keeren.

Het goud en zilver haalden zij door wasching en delving uit de aardstof en den grondsbeiden louterden zij ook van alle vreemde bestanddeelen en bearbeidden het op eene wijze, wier kunstwaarde de kostbaarheid der stof overtrof. Ook spiegelden zij zich in gepolijste steenen, maakten aarden vaten van velerleije gedaante, en wisten het koper tot nuttig gebruik te harden.

De beschaving echter was bij hun nog maar tot eene geringe hoogte. *Cuzco* was de eenige Stad, die dezen naam verdiende. Elders leefde men in afgezonderde verblijven, of in kleine gehuchten. Dit hield hunne maatschappij aanmerkelijk in beschaving terug, en stond ook aan hunne kunstvorderingen zeer in den weg, daar dus elke

Peruaan zelf schier in alle zijne behoeften en noodwendigheden moest voorzien. Bij gebrek aan steden en bij deze eigene voorziening in al het noodige, had 'er ook geen handel of genoegzame gemeenschap plaats tuschen de deelen van het wijduitgestrekte rijk. Zij waren alzoo ook zeer achterlijk in de krijgskunst, het welk hun, schier zonder wederstand, aan vreemd geweld onderwierp, en alle gelegenheden tot herstel der vrijheid bij hun liet verloren gaan.

De weinig gevorderde staat hunner beschaving bleek al mede uit de twee volgende bijzonderheden. Bij den dood van eenen *Inca* of van andere voornamen personen, werd een groot aantal hunner slaven bij derzelver uitvaart ontzield en bij hun begraven, ten einde hun met waardigheid te kunnen dienen in het andere leven. Schoon ook bekend met het gebruik van vuur tot spijsbereiding, waren zij gewoon, hun vleesch en visch geheel raauw te eten (1). Evenwel hadden zij ook reeds hunne Wijzen, die

treur-

(1) ROBERTSON *Histoire de l'Amérique*,
L. VII. T. IV. p. 60—94.

treur- en blijspelen zamenstelden voor hunne feestdagen, wanneer dezelve werden uitgevoerd door de aanzienlijkste personen.

Deze menschen, die op den weg der beschaving in vergelijking met de *Mexicanen* nog niet ver, maar toch in vergelijking met zoo vele andere onbeschaafde volkeren reeds aanmerkelijk, waren gevorderd, en van wier zachte zeden een stille en zekere voortgang op denzelfden was te wachten, werden door hunne overweldigers uit hunne vreedzame huizen en van hunne verrukkelijke vlakten en heuvelen ter nedergeworpen in de mijnen, van *Potosi* vooral, die bij derzelver opening negentigduizend menschen als levendig begroeven, waar van het zevende gedeelte uit *Peruanen*, de overigen uit *Spanjaards*, bestonden. Deze ellendige mijnwerkers verwisfelden den zuiversten dampkring en het glansrijkste zonlicht met de verderflijkste uitwasemingen, die terstond droefheid en maagpijn wekten, en met eene duisternis, die door het onophoudelijk fakkellicht een ceuwige nacht scheen. De schatten, die zij 'er opdeden, vorderden geweldige hamerslagen ter bemagtiging en druk-

drukten de schouders, die ze wel tweehonderd en vijftig voeten hoog moesten opdragen langs slaphangende ladders, welke onophoudelijk op en af werden beklommen, met een gewigt van v. f en twintig ponden. Deze vracht werd nog aanmerkelijk bezwaard omtrent de helft dezer eeuwe, door de ontdekking van het *Platina*, of witte goud, het welk in evenredigheid der zwaarte tot het goud staat als 21 tegen 19. En wat won *Europa* bij de bemagtiging van alle deze schatten? — Indien men hier op niet wil antwoorden, alle de gruwelen der omkoping en alle de ondeugden der dardelheid en des hoogmoeds; men moet ten minsten erkennen, dat de vermeerdering van het goud en zilver de vermindering tevens was van beider waarde, en alzoo slechts den last veroorzaakte van moeilijker berekeningen en grootere natellingen. On-eindig heilrijker, — indien het geene misdadig geacht moet worden, hier aan eenige vergelijking hoegenaamd te denken, — was de aanwinst van den *Peruaanschen* bast, *Quinquina* genaamd, voor de herstelling en versterking van het ligchaam. Op de bergen van *Quito* hoort vooral de boom te huis,

huis, met dien weldadigen schors bekleed, wiens onvolprezene werking, volgens oude *Peruaansche* overleveringen, door het toeval ontdekt werd, hebbende in eene aanstekende koortsziekte het water van een klein poeltje, waarin eenig hout dezer boomen gevallen was, aan de zieken, die van hetzelfde gedronken hadden, zijne kracht doen blijken (1). Mogt de waarfchuwing van ULLOA niet maar al te gegrond worden bevonden, dat het middel, om den kina-bast te krijgen, eeniglijk in het gedurig kappen dier boomen bestaande, eenmaal gebrek aan denzelven zal veroorzaken. Hij zaait zich zelf wel zoo rijkelijk, dat men gansche bergen met dezen boom, die met onzen kerfenboom in groei en in gestalte vergeleken wordt, overdekt aantreft: maar dat deszelfs wasdom niet evenredig is aan deszelfs weghakking, schijnt eene zeer zorgelijke ondervinding nu reeds te laat te leeren (2).

(1) SANÈ *Tableau Historique des peuples* T. II. p. 477 — 479. CHOMEL *Huishoudelijk Woordenboek*.

(2) ULLOA D. I. bl. 302. B. VI. H. 2.

O.
chors bekleed,
volgens oude
door het toeval
ene aanstekende
een klein poel-
dezer boomen
ken, die van
, zijne kracht
waarschuwing
te gegrond-
middel, om den
k in het gedu-
ande, eenmaal
oorzaken. Hij
elijk, dat men
oom, die met
en in gestalte
aantref: maar
enredig is aan
eene zeer zor-
ds te laat te

des peuples T. II.
shoudelijk Woor-

. VI. H. 2.

PA-

PATAGONERS.

De zuidhoek van *America* is voor het eerst in den jaare 1520 omgezeild van FERDINAND MAGELLAAN door de zee-enge, die denzelven van het *Vuurland* scheidt en zints naar zijnen naam genoemd wordt (1). Deze alleruiterste kust van het vaste land der Nieuwe wereld en eenige eilanden, die voor dezelve liggen, worden bewoond door menschen, aan wien MAGE-

(1) PREVOST *Historische beschrijving der Reizen* enz. D. XVII. bl. 4, 5.

GELLAAN het eerst den naam van *Patagoners* heeft gegeven. Deze naam zou, volgens HARRIS, door hem gekozen zijn, omdat de gestalte dezer menschen vijf ellebogen of zeven voet en zes duim hoogte had, schoon 'er tevens verhaald wordt, dat deze zeeman hun slechts met het hoofd tot den middel kwam, het welk indien hij slechts vijf voet of vijf voet en twee duim lang was geweest, voor hun eene lengte van acht en een halven voet zou gegeven hebben (1). Dezelfde blijkbare onnaauwkeurigheid, vergrooting en verkleining heeft zints dien tijd deze menschen gemaakt tot voorwerpen van allerlei vertelzels en gissingen, ja ze schier tot fabelachtige wezens hervormd, even als de *Centauren* van den ouden tijd; tot dat eindelijk in de laatste helft

(1) BUFFON *Nat. Hist.* D. XVIII. bl. 283. De naam van *Patagoner* is, indien hij van het *Grieksch* zal ontleend zijn, geheel verkeerd genoemd. Dezelve zou *Pentagoner* moeten zijn, om iet te beteekenen: maar dan nog is *Pentagoon* een *vielhoek*. Mischien heeft dezelve moeten zijn *Pentagoon* of *Pentagoon*, het welk eene lengte van vijf ellebogen zou kunnen beteekenen, uit *πεντε* en *γωνίαν* zamengesteld.

naam van *Patagon* zou ,
gekozen zijn,
tuschen vijf elle-
s duim hoogte
ald wordt, dat
t het hoofd tot
elk indien hij
en twee duim
n eene lengte
t zou gegeven
bare onnaauw-
verkleining heeft
n gemaakt tot
ertelzels en gis-
lachtige wezens
tauren van den
ijk in de laatste
helft

XVIII. bl. 283.
indien hij van het
verkeerd genoemd,
n zijn, om iet
Pentagon een vijf-
oeten zijn *Pentag-*
ene lengte van vijf
ien, uit πεντε en

helft der vorige eeuw eene naauwkeuriger opgave aan de natuurlijke geschiedenis van den mensch, ten aanzien der *Patagoners*, meer voldaan heeft.

De ligging van dezen scherpen zuidhoek des vasten lands, tuschen de *Atlantische* en *Stille zee*, geeft aan deszelfs luchtstreek eene koude, welke onevenredig is aan den graad der Zuiderbreedte, op welke zij ligt, en wiens gematigdheid wij in ons land op gelijke Noorderbreedte gevoelen (1).

De gelegenheid des lands heeft geen belang genoeg gehad voor de zeevaart of den handel, om 'er eenige stichting aan te leggen: zelfs heeft men de gesteldheid van deszelfs grond, ja deszelfs gansche natuurlijke geschiedenis schier, geene opmerking waardig geacht. Men vindt eenig gewag gemaakt van de paarden, honden, rhebokken en struisvogels, die men 'er gezien heeft.

De paarden worden opgegeven als maar veertien hand hoog, zoo mager en onoo- gelijk van gedaante als klein van gestalte, doch snel van loop en wel getemd (2).

De

(1) WALLIS *Reize* bl. 62.

(2) BIRON *Reize* bl. 12. COMMERSON bij
SUFFON D. XVIII. bl. 278.

De honden worden almede klein genoemd (1). De *Guanaco* gelijkt in grootte, gestalte en kleur naar den rhebok, maar heeft geene hoornen en een bult op den rug (2).

Men mogt in der daad wel in twijfel geraken, wat men te denken hadde van menschen, omtrent wier lengte de onderscheidene Reizigers niet minder dan vierentachtig duim verschilden in derzelver opgave, loopende van 6 tot 13 voet (3): tot dat men eindelijk meer overeenstemmende en meer gematigde berigten ontving, welke het nu slechts raadfelachtig laten, hoe men ter goeder trouwe ooit zoo verkeerd kon berekenen, of hoe en waarom men ter kwader trouwe zoo handtastelijk kon liegen. In het het jaar 1696 verbaasde zich FROGER reeds, hoe men hun tot rcuzen van acht en tien voet vergroot, en gansche emmers wijn doen

(1) FROGER bij PREVOST *Reize* D. XVIII. bl. 231.

(2) WALLIS bl. 59. ADAMS *Verzameling van Reizen* D. I. bl. 265, 266. De *Guanaco* is de *Lama* bij BUFFON D. XVIII. bl. 279.

(3) BUFFON D. XVIII. bl. 281.

ede klein ge-
gelijkt in groot-
den rhebok,
en een bult op

el in twijfel ge-
hadde van men-
e onderscheidene
erentachtig duim
gave, loopende
ot dat men ein-
nde en meer ge-
welke het nu
hoe men ter goe-
erd kon bereke-
men ter kwader
kon liegen. In
e zich FROGER
uzen van acht en
che emmers wijn
doen

Reize D. XVIII.

DAMS Verzameling
De Guanaco is
II. bl. 279.
281.

doen verzwelgen had, daar zij hem voor-
kwamen als zeer sobere lieden, en niet bo-
ven de zes voet lang te zijn (1). In het
jaar 1769 bevonden COMMERSON en BOU-
GAINVILLE ze almede van vijf voet en acht
duim tot zes voet lang (2). Drie jaren
later had WALLIS de langheid van dit volk
gemeten op zes voet en zeven duim, doch
ze gemeenlijk geschat op vijf voet en tien
duim tot zes voet (3). BIJRON was de
laatste der reizigers, die in het jaar 1764
nog gewaagde van de reusachtige gestalte
eens Opperhopfids, dien hij wel niet durf-
de meten, maar toch berekende niet veel
minder dan zeven voet hoog te zijn, en
waar bij de overigen, zoo wel vrouwen als
mans, niet veel kleiner van gestalte wa-
ren (4).

Na de grootste terugbrenging van de
overdrevenste opgaven is dan toch geble-
ken, dat de *Patagoners* nevens de *Otahei-
ters*, met wien zij alzoo vrij naauwkeurig
in

- (1) Bij PREVOST D. XVIII. bl. 231.
(2) Bij BUFFON D. XVIII. bl. 278, 279.
(3) WALLIS bl. 60.
(4) BIJRON bl. 9.

in gestalte overeenkomen (1), mogen geacht worden de kloekste en sterkste menschen te zijn, welken men nog kent.

Bij hunne zeer breede schouders, dik lichaam en zwaar gespierde leden, zijn zij welgemaakt van leest en bijzonder klein van handen en voeten. Hunne kleur wordt als donker koper opgegeven; hunne tanden zijn wit als ivoor. Hunne vrouwen waren in de oogen van BOUGAINVILLE bijna blank en vrij bevallig van voorkomen. Hun haar is lang, zwart en grof, maar ongekruld. Sommigen dragen ook knevels: dezelfde zijn wel lang, maar niet dik.

De gezondheid van hun gestel schijnt volkomen aan deszelfs sterkte te beantwoorden en weinig verzwakking te lijden doordien ouderdom, daar men gezondheid en sterkte beide gevonden heeft in het gelaat en in de gestalte van hoogbejaarde grijsaards.

Hunne volkrijkheid laat zich niet berekenen, daar men ze slechts in zwervende benden heeft gezien. BJR ON telde in die, welke hem ontmoetede, wel vijfhonderd, en merkte

(2) Zie D. I. bl. 3.

(1), mogen geacht
erkfte menschen te
ent.

schouders, dik lig-
de leden, zijn zij
bijzonder klein van
ne kleur wordt als
en; hunne tanden
ne vrouwen waren
BOUGAINVILLE bijna
voorkomen. Hun
grof, maar onge-
ook knevels: de-
niet dik.

geftel schijnt vol-
kte te beantwoor-
ting te lijden door
en gezondheid en
neeft in het gelaat
ougebejaarde grijs-

t zich niet bereke-
in zwerfende ben-
telde in die, welke
honderd, en merk-
te

te 'er vele zeer oude mannen onder
op (1).

De kleeding dezer menschen is de vacht
van de *Guanaco* of *Lama* en ook van de *Sorillo*,
die eene soort van strikdier is. De ruige
zijde van de huid wordt binnenwaarts gedra-
gen. Van dezelve slaan zij zich eenen mantel
over de schouders, dien zij met eenen gordel
om het lijf vastmaken, maar welks bovenst
gedeelte zij gemeenlijk achter over laren han-
gen, schoon de strenge koude hun de uiter-
ste zorgvuldigheid hier tegen schijnt te be-
velen. Eenigen zorgen daar voor ook be-
ter, door in een vierkante lap stof of la-
ken, van gevlochten *Lama*-wol, een rond
gat te snijden, waardoor zij het hoofd ste-
ken. Nog dragen zij eene lederen broek,
die echter slechts hunne schaamdeelen dekt.
Aan de beenen hebben zij halve laarzen,
van de vreeg tot de helft van het been
komende, zonder voetzool, doch van
achteren onder den hiel doorgaande. Het
haar dragen zij met catoenen draden opge-
bon-

(1) COMMERSON en BOUGAINVILLE bij
BUFFON D. XVIII. bl. 278, 279. WALLIS
bl. 60. BIJRON bl. 10.

gebonden; waar bij hunne eenige opschik bestaat, in zich liet aangezigt met roode verf te beschilderen, waar over sommigen witte en zwarte kringen rondom de oogen en nog andere figuren teekenen (1)

De dragt der vrouwen schijnt zich in geenen deele te onderscheiden van die der mans. De blankheid van huid toont wel hare onthouding aan van alle besmeerzel derzelve: zij echter vinden geen minderen smaak in zich met verscheidene strepen, figuren en kringen te beschilderen, dan de mans; inzonderheid schijnen zich de jonge meisjes aan zwart gemaakte oogleden te willen onderscheiden.

Geene mindere ridderessen dan de mans ruiters zijnde, verwezenlijkt zich de *Centaurus* der ouden bij dit volk, het welk men schier altijd te paard heeft gezien, en waar aan waarschijnlijk de wijdverschillende opgaaf zal te wijten zijn der onderscheidene reizigers, die hetzelfde op eenen afstand gezien en, bij de onverwachte verschijning van

(1) WALLIS bl. 60. BOUGAINVILLE bij BUFFON D. 18. bl. 279. BYRON bl. 9, 10. ADAMS D. I. bl. 265, 266.

unne eenige opschik
angezigt met roode
waar over sommigen
n rondom de oogen
ekenen (1)
schijnt zich in gee-
en van die der mans.
toont wel hare ont-
meerzel derzelve: zij
deren smaak in zich
n, figuren en krin-
n de mans; inzon-
e jonge meisjes aan
n te willen onder-

esfen dan de mans
lijkt zich de *Centa-*
olk, het welk men
eft gezien, en waar
ijdsverschillende op-
der onderscheidene
op eenen afstand
vachte verschijning
van

BOUGAINVILLE bij
BYRON bl. 9, 10.

van een te paard rijdend volk, den ruiters
en het paard voor ééne gestalte genomen
zullen hebben.

De paarden zijn gezadeld met vierkante
kussens, even als onze jaagpaarden, en
worden door mans en vrouwen schrijlings
bereden. Een houten gebit, waaraan een
lederen toom is vastgemaakt, bestiert der-
zelve gang, die de mans weten aan te prik-
kelen door sporen, uit eene houten pen
bestaande en aan de hielen hunner halve
laarzen vastgezet (1).

Meestal ter jacht gaande of ten minsten
steeds ter jacht toegerust, vindt men ze
doorgaans omringt van eenige honden en
voorzien van eenen dubbelden slinger, die
hun in den gordel hangt. In dezen sli-
nger, van eenen darm te zamen gedraaid,
hangt aan weérseinden een ronde steen.
Zij nemen een dier einden in de hand,
draaijen zich daarbij den slinger eenige kee-
ren boven het hoofd zeer snel in de rondte,
en laten hem daarna los. Zelden mist hij
het

(1) WALLIS bl. 60. BYRON bl. 12, 13.
ADAMS D. I. bl. 264. COMMERSON bij
BUFFON D. XVIII. bl. 278.

het doel, hetwelk meestal eene *Lama* of struisvogel is, dien hij tuschen de pooten draait, zoo dat hij de zekere prooi van den jager worde, schoon op eenen afstand van tweehonderd schreden. Zij bedienen zich ook van pijlen, met spits geslepen vuursteenen bezet (1.)

Hunne woningen bestaan in hutten of liever windschermen van, in den grond gestokene en door elkander gevlochtene, takken van boomen, in de gedaante van eenen halven kring ter nedergezet. Al hun gereedschap schein ook eeniglijk te bestaan in bijlen van scherpgeslepen steenen, zonder dat men bespeuren kon, dat zij eenige kennis hadden aan ijzer. Hunne vaartuigen zijn kleine *Cano's*, van boomsehors vervaardigd (2.)

Men heeft hun raauw vleesch zien eten en daar bij zoo weinig reinheid in acht nemen, dat de pens van eenen struisvogel, slechts het binnenst buiten gekeerd en een weinig afgeschud, voor hun eene lekkernij schein.

Aan

(1) WALLIS bl. 60. ADAMS D. I. bl. 266. FROGER bij PREVOST D. XVIII. bl. 231.

(2) FROGER bij PREVOST D. XVII. bl. 231.

al eene *Lama* of
 schen de pooten
 ere prool van den
 eenen afstand van
 Zij bedienen zich
 geslepene vuur-

in hutten of lie-
 den grond gesto-
 vlochtene, takken
 te van eenen hal-
 l hun gereedschap
 aan in bijlen van
 zonder dat men
 enige kennis had-
 tuigen zijn kleine
 rvaardigd (2.)

leesch zien eten
 id in acht nemen,
 uisvogel, slechts
 d en een weinig
 lekkernij scheen.

Aan

AMS D. I. bl. 266.
 VIII. bl. 231.
 ST D. XVII. bl.

PATAGONERS. 247

Aan boord van WALLIS aten zij gretig
 van alle scheepskost, die hun werd voorge-
 zet: maar wilden zij geenen sterken drank ge-
 bruiken. Ook de rooktabak scheen niet van
 hunnen smaak te zijn, schoon zij denzelven
 proefden (1.) Het versche water zelf
 is hun, die zich bij gebrek daarvan op
 hunne kust aan brak water gewennen, wal-
 gelijk (2).

De zon en maan zijn de voorwerpen van
 hunnen eerdienst. De maan inzonderheid
 ontvangt hunne diepste hulde; zijnde de dag
 harer vernieuwing bij hun een feestdag. Op
 denzelven vereenigen zich alle hunne gezin-
 nen en danzen rondom hunne hutten, zich
 met alle teekenen van vrees en smart ne-
 derwerpende, wanneer haar gelaat door
 eene wolk voor hun verborgen wordt. Een
 grijsaard van de kloekste gestalte geleidt,
 onder den naam van *Pacha-chouï*, hunne
 reizen (3). Doorgaande Godsdienstigheid
 schijnt

(1) WALLIS bl. 61. ADAMS D. I. bl.
 266.

(2) St. SAUVEUR *Tableaux des peuples de
 l'Amérique*. p. 41, 42.

(3) St. SAUVEUR p. 42.

schijnt ook aan hun karakter eigen te zijn en voornamelijk in plechtig gezang te bestaan, want alzoo ontmoeteden zij BYRON, alzoo kwamen zij bij WALLIS aan boord en verlieten hem ook weder. Hun gezang echter had meer van het huilende, dan van het vrolijke (1).

De vrouwen zijn bij hun met de gansche zorg voor het gezin belast. Bij haren arbeid ter geboorte eens kinds worden zij aan zich zelve overgelaten; eerst dan, wanneer het kind in *Lama*-vellen opgebakerd en op een plankje vastgebonden is, verschijnen de mans en nabestaanden.

Hunne lijken worden zorgvuldig in eene paardehuid gewikkeld en bij de begraafing met een zwaren last van steenen overdekt, opdat zij niet weder opstaan en de levenden verschrikken. Zoo heeft men ook eenige dagen in het jaar, die men als gedachtenisdagen der dooden viert, en op welke men hun bidt, van toch de rust der levenden niet te komen storen (2).

De aard dezer menschen valt aanmerkelijk in

(1) BYRON bl. 10. WALLIS bl. 61, 62.

(2) St. SAUVEUR p. 42.

ERS.

er eigen te zijn
g gezang te be-
en zij BYRON,
LIS aan boord
er. Hun gezang
ilende, dan van

met de gansche
Bij haren ar-
inds worden zij
eerst dan, wan-
n opgebakerd en
n is, verschij-

gvuldig in eene
ij de begraving
steenen over-
er opstaan en
Zoo heeft men
jaar, die men
en viert, en op
ch de rust der
(2).

lt aanmerkelijk
in
ES bl. 61, 62.

PATAGONERS. 249

in de hand bij de verschrikkelijkheid van hun
voorkomen. Men bevond hun gul, ge-
meenzaam en gastvrij, schoon men huiverig
bleef, om bij hun te overnachten. Zij bo-
den BYRON hunne paarden aan, om met
hun ter jacht te rijden, en noodigden hem,
om in hunne hutten te komen eten en sla-
pen. Even gaarne wilden ze weder aan
boord blijven bij WALLIS. Een blijk van
hunnen vreedzamen, stillen en geregelden
aard bemerkte men bij eene uitdeeling van
geschenken: schoon men niet in staat was
aan allen iet te geven, wachtete elk zeer
geduldig, op de plaats hem aangewezen,
het aandeel af, hetwelk hem gegeven werd.
Van zoo vele nieuwigheden, als hun op
Europefche bodems moesten voorkomen,
troffen 'er maar weinige hunne oplettend-
heid en wekten 'er nog minder hunne ver-
wondering. De varkens, fchape, kalkoe-
nen en hennen trokken hunne aandacht het
meest; waarna hun de spiegel verscheidene
vreemde gestalten deed aannemen, in wel-
ke zij nu eens naderden, dan eens terug-
liepen, fomtijds ernstig, daarna in gelach
uitschaterende. Voorts waren zij onderling
de grootste snappers en bezat hunne tong
Q 5
eene

eene buigzaamheid, die gereedelijk verscheidene *Engelsche* woorden uitsprak. BYRON vond eenige *Europefche* verfierfels bij hun: WALLIS zag, dat zij met de werking van het buskruid bekend waren.

De befchrijving zelve dezer menschen door de onderscheidene reizigers en derzelver afbeelding naar FROGER bij PREVOST (2), vergeleken met die bij St. SAUVEUR, hebben ons tot de nevensgaande voorftelling in staat gesteld (3).

- (1) BYRON bl. 11, 12. WALLIS bl. 61.
(2) PREVOST D. XVIII. bl. 231. Afbeeld.
(3) St. SAUVEUR *Peuples de l'Amer.* Pl. N. 10.

E R S.

reedelijk verschei-
tsprak. BYRON
ersterfels bij hun:
et de werking van

dezer menschen
reizigers en derzel-
GER bij PRE-
t die bij St. SAU-
de nevensgaande
(3).

WALLIS bl. 61.
bl. 231. Afbeeld.
de l'Amer. Pl. N. 10.

V U U R L A N D.

De *Straat van Magellaan* scheidt dit ei-
land van den uitersten zuidhoek van *Ame-
rica*. De vermaarde zeereiziger, wiens
naam deze engte draagt, heeft het in het
jaar 1520 ontdekt en *Tierra del Fuego* ge-
noemd naar de vlammen, die hij 'er des
nachts zag opgaan, het zij uit den vuurberg
in deszelfs zuider gedeelte, het zij slechts
van de vuren der inwoners. In 1616 vond
onze landgenoot LE MAIRE den zuidlijken
doortogt tusfchen dit eiland en het *Sta-
tenland*, gelijk hij het noemde, en aan wiens
zui-

DE

zuider uithoek hij den naam gaf van *Floorn*, zijne geboortestad.

De ligging van het *Vuurland* strekt zich uit van 52° 36' tot 55° 36' Zuider Breedte en van omtrent 65° tot omtrent 75° Lengte bewesten *Greenwich* (1). Men heeft hetzelfde welker beschreven als geheel van hout ontbloomt en met sneeuw bedekt, maar *COOK*, die het bezocht in Louwmaand van 1769 en van 1775, zag in dat jaargetijde, het welk de zomer is van het zuider halfrond, reeds van verre uit zee het geboomte, en vond wel eenige plaatsen, waar nog sneeuw lag, doch de zijden der heuvels en de zee kust met een schoon groen bedekt.

De heuvels zijn wel hoog, maar kunnen den naam niet dragen van bergen, schoon derzelve ruinen kaal zijn. In de valeijen ligt de aarde tot eene aanmerkelijke diepte en aan den voet van schier alle heuvels zijn beekjes, wier water wel wat roodachtig, maar niet onsmakelijk, is (2).

De

(1) Zie de kaart bij *COOK Reize rondom de waereld*. D. VII. bl. 143. N. XXIV*.

(2) *COOK* D. I. bl. 96, 97.

nam gaf van *Hoorn*,

Vuurland strekt zich
36' Zuider Breed-
tot omtrent 75°
ich (1). Men heeft
en als geheel van
euw bedekt, maar
t in Louwmaand
zag in dat jaarge-
is van het zuider
e uit zee het ge-
ige plaatsfen, waar
de zijden der heu-
een schoon groen

og, maar kunnen
bergen, schoon
. In de valeijen
merkelijke diepte
alle heuvels zijn
wat roodachtig,
2).

De

Reize rondom de
XXIV*.

7.

V U U R L A N D. 253

De grond was in dat jaargetijde bewasfen met goed gras, en leverde eene verscheidenheid op van onbekende planten. De boom die de winterbast voortbrengt, de beukenboom en eene foort van berken, wier stam van dertig tot veertig voet lang is en eene dikte heeft van twee tot drie voet middellijns, maken 'er het voorname geboomte uit. Wilde cellerij, lepelblad, witte en roode veenbeziën worden 'er in overvloed gevonden (1).

De koude der luchtstreek stond toen zelfs in geene evenredigheid noch met de ligging, naar de onze aan de andere zijde van den middaglijn berekend, noch met het warme jaargetijde en het bloeiende plantenrijk op dezen grond. Dezelve deed den dood aan twee menschen, die eenen kruidkundigen togt naar eenen der hoogste heuvels waren gevolgd, maar die op den terugweg in slaap nedervielen en dood wedergevonden werden, hebbende zich niemand van hun gezelschap durven wagen, om hun, gedurende de nacht,

(1) COOK D. I. bl. 65, 73, 93—95. D. VII. bl. 127. PARKINSON *a Voyage to the South Sea*. p. 9.

nacht, bij te blijven in eene zoo felle koude en bij zoo veelvuldige sneeuwvlagen, dat elk voor het zelfde gevaar van verdooving, slaap en dood moest vreezen (1).

Zeekalven, zeelcuwen en honden zijn de eenige viervoetige dieren, die COOK 'er zag. Van de honden merkte hij op, dat zij blafen, het geen de oorspronkelijke honden van *America* niet doen. Zij zijn spits-ooren, van twee voet hoog. Aan het voetspoor echter heeft men gezien, dat ook andere en wel grootere dieren op dit eiland zijn (2).

.De

(1) COOK D. I. bl. 74—76. 79—81. PARKINSON p. 8—10. Het is wel waar, dat hun de koude had bevangen op eenen hoogen berg, alwaar zij altijd veel strenger is, dan in de vlakke, gelijk de vertaler van BUFFON aanmerkt: (*Nat. Hist. D. XVIII. bl. 293.*) doch deze aanmerking kan hier maar weinig afdoen, daar COOK de hoogste heuvels naauwlijks bergen wil genoemd hebben. (D. I. bl. 97.) Meer geldt hier de aanmerking van FORSTER, besluttende uit de waarnemingen, met de *Thermometer* op *Falklands eilanden* gedaan, dat de koude in den winter niet naar evenredigheid van de zomerwarmte toeneemt. — Blij COOK D. VII. bl. 393.

(2) COOK D. I. bl. 92, 93. PARKINSON p. 8.

ne zoo felle koude
 euwvlagen, dat elk
 van verdooving,
 zen (1),
 en honden zijn
 en, die cook 'er
 kte hij op, dat zij
 fpronkelijke hon-
 n. Zij zijn spits-
 hoog. Aan het
 n gezien, dat ook
 eren op dit eiland

De

76. 79—81. PAR-
 wel waar, dat hun
 enen hoogen berg,
 , dan in de vlakte,
 n aanmerkt: (*Nat.*
 ch deze aanmerking
 ar cook de hoog-
 wil genoemd heb-
 eldt hier de aanmer-
 e uit de waarnemln-
 klands eilanden ge-
 nter niet naar even-
 toeneemt. — Bij

93. PARKINSON

De watervogelen overtreffen 'er in ver-
 scheidenheid en aantal de landvogelen zeer
 ver. (1). De *insecten* zijn noch talrijk,
 noch lastig. Bij de sneeuwbuïjen verbergen
 zij zich: maar zoodra de lucht weder opklaart
 ziet men ze zoo vlug en sterk, als de
 grootste warmte ze ooit kon maken (2).

Waren de veelvuldige onbekende schelpen
 den natuuronderzoekers, die cook verge-
 zelden, opmerkelijk (3): LA PEROUSE
 merkte, bij zijnen doortogt van de *Straat*
le Maire, de walvischen op, die hem om-
 ringden. Zij zwommen statig voort op klei-
 nen afstand van zijn schip, en toonden dus,
 dat hun nooit eenig leed wedervoer.
 Naar zijn oordeel zouden zij nergens voor-
 deeliger te bestrijden zijn, dan aldaar, waar
 de schepen in goede baaijen konden ten an-
 ker liggen, voorzien van water, hout, ge-
 was en zeevogelen, terwijl de sloepen zich
 geene mijl zouden hebben te verwijderen,
 om de lading hunner schepen door walvisch-
 vangst te vullen. De langdurigheid der zee-
 rei-

(1) COOK D. I. bl. 93. D. VII. bl. 125, 126.

(2) COOK D. I. bl. 93.

(3) COOK D. I. bl. 84.

reize alleen, die schier vijf maanden tot elken togt zou vorderen, scheen hem daarbij het grootste ongemak, terwijl hij deze streken ook alleen in onze drie wintermaanden genaakbaar hield (1).

De redelijke bewoners van dit eiland zijn een leelijk ras van menschen, met breede en platte aangezigten, kleine en dosse zwarte of bruine oogen, lage voorhoofden, negerachtige breedgeveugelde neuzen, uitpuillende wangen, groote monden, kleine tanden, breede borst en schouders, schrale onderlijven, dunne en kromme beenen, veel te sterke knieën, en lompe gestalten van vijf voet en acht tot tien duimen (2).

De vrouwen zijn meestal deze acht of tien duim kleiner dan de mans. Beider kleur gelijkt naar die van ijzerroest met olie gemengd. De mans zijn baardeloos, hebbende slechts hier en daar een haartje aan de kin.

Over het geheel scheen dit volk in de oogen

(1) LA PEROUSE *Voyage autour du monde* T. II. p. 57, 58.

(2) COOK D. I. bl. 86. D. VII. bl. 120. FORSTER bij COOK D. VII. bl. 388. PARKINS. p. 7.

vijf maanden tot el-
scheen hem daarbij
terwijl hij deze
onze drie winter-
l (1).

van dit eiland zijn
men, met breede en
e en doffe zwarte
orhoofden, neger-
neuzen, uitpuilen-
onden, kleine tan-
ouders, schrale on-
nme beenen, veel
e gestalten van vijf
men (2).

al deze acht of tien
ns. Beider kleur
oest met olie ge-
ardeloos, hebben-
en haartje aan de

n dit volk in de
oogen

autour du monde T.

VII. bl. 120. FOR-
88. PARKINS. p. 7.

V U U R L A N D. 257

oogen van COOK en FORSTER het armste
en ellendigste zoo wel, als het domste, van
alle menschelijke schepzelen. De morsig-
heid van hun ligchaam en de stank, dien zij
van zich gaven, waren den *Europeërs* schier
ondragelijk; terwijl een gestadige stroom uit
hunnen neus in den leelijken, steeds open-
staanden mond de walgelijkste vertooning
maakte (1).

Zij verduren de koude, die in den zo-
mer zelfs aan twee *Europeërs* het leven kos-
tede, schier geheel naakt, slaande zich
slechts eenen losfen en open mantel om de
schouders. De vellen van zeekalveren of
zeehonden, in den eigen staat zoo als zij
van het dier afkomen, zijn de stof
van deze kleeding. De geheele mantel be-
staat bij velen uit één vel, en is naauwe-
lijks groot genoeg, om de schouders te be-
dekken; sommigen hadden 'er twee of drie
aan elkander genaald, zoo dat zij tot on-
der de knieën reikten, alwaar de mans ze
zamenbinden als een zak; het geen de
vrouwen met eenen riem om den middel
doen,

(1) COOK D. I. bl. 84, 91. D. VII. bl. 122
FORSTER bij COOK D. VII. bl. 388.

IV. DEEL. R

doen, alwaar zij buiten dat eenen schaamlap van dezelfde stoffe dragen (1). Sommigen dragen ook laarsjes aan de voeten (2).

Bij deze uiterste armoede eener kleeding, die het schier onbegrijpelijk maakt, hoe zij den winter verduren, stellen deze menschen nog hoogen prijs op hunne versierfelen, hoe onoogelijk ook voor de *Europeërs*. Hunne aangezigten zijn op verschillende wijzen beschilderd, gemeenlijk rondom de oogen met wit, en het overige van het aangezicht met roode en zwarte dwarsstrepen, waarin naauwlijks twee personen elkanderen gelijken, en welke opschik zij bij bijzondere gelegenheden in allerlei rigtingen van strepen verhoogen, zoo dat eindelijk hun gelaat naar gestreept en geruit bont doek gelijken moet.

Mans en vrouweu dragen armringen van koralen, uit schelpjes of beentjes vervaardigd; de vrouwen dragen ze ook om de enkels, en hebben boven dien eenen lederen band met schelpen bezet om den hals.

Het

(1) COOK D. I. bl. 86. D. VII. bl. 121.

(2) FORSTER bij COOK D. VII. bl. 391.

A N D:

dat eenen schaam-
dragen (1). Som-
sjes aan de voe-

de eener kleeding,
lijk maakt, hoe zij
len deze menschen
anne versierfelen,
oor de *Europeërs*.
verschillende wij-
nenlijk rondom de
verige van het aan-
arte dwarsstrepen,
erfonen elkanderen
hik zij bij bijzon-
llerleije rigtingen
oo dat eindelijk hun
geruit bont doek

en armringen van
beentjes vervaar-
ze ook om de
den eenen lede-
et om den hals.

Het

D. VII. bl. 121.

D. VII. bl. 391.

V U U R L A N D. 259

Het haar hangt bij beide wild om het
hoofd neder, doch de man kapt zich met een
bruin netwerk, de vrouw met eene muts,
van eenige ganzenvederen te zamengefeld,
die gemeenlijk regt overeind staan.

Behalve het aangezigt schilderen zij ook
gaarne het lijf op verscheidene plaatsen,
hetzelve echter, naar het schijnt, besparen-
de voor pijnlijke beprikkingen en insnijdin-
gen, die wij elders ontmoeteden (1).

Het voornaamste voedsel der *Vuurlan-
ders* bestaat in schelpvisch, dien de vrouwen
opzamelen, met eenen korf in de eene, eenen
langen puntigen en gebaarden stok, met
welken zij den schelpvisch van de rotzen los
maken, in de andere hand, hebbende voorts
nog een zak bij zich, om daarin telkens
den korf uit te storten (2). Raauw, half
verrot, zeehondenvleesch vervangt eeniglijk
deze spijs, waarbij traanachtig vet hun eene
verkwikking is, welke de Natuur zelve zich
bij hun schijnt te hebben uitgekozen, om
hun beter bestand te maken voor de felste
kou-

(1) COOK D. I. bl. 87. FORSTER bij COOK
D. VII. bl. 389. PARKINSON p. 6, 8.

(2) COOK D. I. bl. 88. PARKINS. p. 8.

koude. Naauwelijks konden zij overgehaald worden, om eenige scheepskost te proeven (1). Van sterken drank vooral toonden zij eenen onverwinnelijken afkeer, die hun denzelven met afgrijzen deed verwerpen, na dien even aan de lippen te hebben gebragt (2).

Behalve hunnen mosfelkorf hebben zij geen ander huisraad dan eenige blazen, die bij hun onze flesfen vervangen, en waaruit zij zuigende den dorst aan eenvoudig water leschen (3).

Hunne gansche kunstarbeid schijnt zich te bepalen tot hunne wapenen, uit boog en pijlen bestaande. De boog zelf is niet onsterlijk gemaakt, maar de pijlen boven al zijn de netste, welke men ergens vindt. Zij zijn van hout, fraai gepolijst, met eenen punt van glas of keilsteen, keurig gemaakt en zeer behendig aangezet (4).

Hunne woningen daartegen vertoonen hem, even

(1) FORSTER bij COOK D. VII. bl. 392, 393.

(2) COOK D. I. bl. 69. PARKINS. p. 7.

(3) COOK D. I. bl. 85, 86, 90.

(4) COOK D. I. bl. 83. D. VII. bl. 121; PARKINS. p. 8.

onden zij overgehaald
scheepskost te proe-
drank vooral toon-
nnelijken afkeer, die
grijzen deed verwer-
de lippen te hebben

lkorf hebben zij geen
ige blazen, die bij
ngen, en waaruit zij
eenvoudig water les-

arbeid schijnt zich te
enen, uit hoog en
oog zelf is niet on-
de pijlen boven al
en ergens vindt. Zij
lijst, met eenen punt
irig gemaakt en zeer

egen vertoonen hun,
even

D. VII. bl. 392, 393.
PARKINS. p. 7.
, 86, 90.

3. D. VII. bl. 122

even als hunne kleeding, op den laagsten
trap der beschaving. Zij zijn niet meer
dan hutten, bestaande uit eenige palen,
schuins in den grond geplant, zoo dat zij
van boven elkanderen raken en eene soort
van kegel vormen, even als bijënkorven.
Aan de windzijde zijn zij met eenige takken
en wat gras, of ook met dierenvelen be-
dekt; aan de zijde onder den wind is om-
trent het achtste gedeelte van den omtrek
open, zoo wel voor ingang als schoor-
steen. Een weinig gras, langs den binnen-
wand gespreid, dient tot legerstede en zit-
plaats, terwijl de grond zelf ten disch
verstrekt (1).

Dorpsgewijze staan deze hutten bij elkan-
deren. In een gehucht van dertien zulke
woningen telde men omtrent vijftig perso-
nen (2). In de oogen van FORSTER
schenen zij geene natie op zich zelve uit
te maken, maar slechts enkele van elders
verstoote menschen te zijn, die van de
eene bogt des eilands naar de andere trok-
ken, en, een zwervend leven leidende,
zich

(1) COOK D. I. bl. 85, 90. PARKINS. p. 8.

(2) COOK D. I. bl. 85. PARKINS. p. 8.

zich in den winter die woonplaats kozen, waar het verblijf hun het dragelijkst was. (1)

Hunne vaartuigen zijn van boombast vervaardigd. Eenige kleine stokjes dienen voor ribben, die de buik van de *Cano's* uitgespannen houden. De roeispanen zijn klein en slegt bewerkt. Elk vaartuig voert van vijf tot acht personen, de kinders medegerekend. In het midden ligt een vuur aan, waarover zij zich verwarmen, doch het geen zij schijnen mede te voeren, om het gereed te hebben, waar zij landen; gelijk zij ook steeds groote zeekalveren-vellen bij zich hebben, om de hutten te kunnen dekken, welke zij zullen opslaan, schoon zij onder dezelve kruipen, wanneer hun de regen op het water overvalt, en zij ze ook wel eens voor zeilen gebruiken (1).

Van hunne taal weten de Reizigers alleen te zeggen, dat zij algemeen door de keel wordt gesproken, somtijds met een geluid, even als wanneer wij iets uit de keel willen doen opkomen, het geen ons in dezelve

ve

(1) FORSTER bij COOK D, VII. bl. 393.

(2) COOK D. VII. bl. 122. FORSTER bij COOK D. VII. bl. 389.

woonplaats kozen, dragelijkst was. (1) van boombast verftokjes dienen voor de *Cano's* uitgespannen zijn klein en tuig voert van vijf kinders medegeregigt een vuur aan, armen, doch het voeren, om het zij landen; gelijk kalveren-vellen bij en te kunnen dekslaan, schoon zij wanneer hun de valt, en zij ze ook wiken (1). De Reizigers alleen neen door de keel s met een geluid, s uit de keel willeen ons in dezelve

ve hindert, maar dat zij ook woorden hebben, die in de betere talen van *Europa* zacht zouden klinken. (1) Bij hunne kinders was het woord *Pesferai* bestendig op de tong, het welk nu eens de toon van liefkoozing, dan weder van ongemak scheen te zijn. Dit was ook het eerste woord, waarmede zich de vreemdelingen bij hun begroet vonden. Een zeer sterk lispjen maakte hunne uitspraak geheel onverstaanbaar (2).

Men bespeurde onder hun geene regering of eenige ondergeschiktheid, wordende de een niet meer geëerbiedigd, dan de ander; evenwel schijnen zij in de beste eensgezindheid en vriendschap te leven. Even min merkte men eenigen schijn van Gods dienst bij hun op, uitgezonderd een zeker geschreeuw, het geen als eene bijgelovige plegtigheid voorkwam, het welk slechts door bijzondere personen werd aangeheven, die men daarom giste Priesters te zijn (3). De Reizigers zelve wisten zich ook door

(1) COOK D. I. bl. 87.

(2) FORSTER bij COOK D. VII. bl. 339, 390.

(3) COOK D. I. bl. 68, 85, 91.

geene teekenen, welke elders gemakkelijk begrepen werden, voor deze menschen verstaanbaar te maken; zelfs die gebaarden, welke de domste Zuidzee - Eilanders verstonden, bleven hier den schrandersten onbegrijpelijk en alzoo konden zij geenen steun voor hunne gisfingen door eenigerlijc vraagteekenen bekomen (1).

Bij de eerste landing van COOK betoonden zich de *Vuurlanders* zeer vreedzaam, werpende alle een stokje uit de hand, ten teekenen van vrede, naar het scheen, waarna zij de vreemdelingen gul en vertrouwelijk noodigden naar hunne hutten, alwaar zij ze met ruwe doch ontwijfelbare blijken van vriendschap ontvingen. Wederkeerig volgden zij ook de vreemdelingen zonder eenige aarzeling tot aan boord van hun schip, waaraan zij echter geenen voet zetteden, alvorens een hunner zijn plegtig geschreeuw had aangeheven, het welk hij telkens herhaalde, wanneer iet nieuws zijne aandacht trof. BOUGAINVILLE, die aldaar vier jaren vroeger was, hield dit geschreeuw mede voor zekere bezwering. Dit geschreeuw was echter

ZOO

(1) FORSTER bij COOK D. VII. bl. 391.

elders gemakkelijk
 deze menschen ver-
 fs die gebaarden,
 ce - Eilanders ver-
 chrandersten onbe-
 n zij geenen steun
 eenigerlijze vraag-

n COOK betoonden
 vreedzaam, wer-
 de hand, ten tee-
 cheen, waarna zij
 vertrouwelijk noo-
 , alwaar zij ze met
 blijken van vriend-
 keerig volgden zij
 nder eenige aarfe-
 n schip, waaraan
 etteden, alvorene
 schreeuw had aan-
 elkens herhaalde,
 ndacht trof. Bou-
 vier jaren vroeger
 mede voor zete-
 reeuw was echter
 zoo

D. VII. bl. 391.

V U U R L A N D. 263

zoo veelvuldig niet, als men zou verwacht hebben van de verbazing dezer menschen over alle de *Europesche* kunsten, wijl maar zeer weinig hunne aandacht trok en zij zelfs de grootste verscheidenheid van geheel nieuwe voorwerpen zonder eenige uitdrukking van verwondering of vermaak beschouwden. Weder te huis gebragt bij de hunnen, was 'er zoo min eenige nieuwsgierigheid bij dezen als eenige vertelzucht bij de anderen (1).

Een hunner zag de lederen stolp van eene globe aan boord liggen, nam dezelve weg, borg ze onder zijnen mantel, zettede ze, aan wal gekomen, als eene muts op zijn hoofd en verheugde zich hartelijk in zijnen diefftal (2).

Tegen dezen enkelden trek van den zedelijken aard van eenen hunner, waarom zij alle niet mogen veroordeeld worden, noch die ook voor dezen eenen mensch zoo onver- schoonlijk kan voorkomen, staat de bewonderingwaardige vergenoegdheid van deze allerarmoedigste menschen over, die op woesten grond en onder barren hemel, aan den

(1) COOK D. I. bl. 67 — 70.

(2) PARKINS, p. 70.

uithoek der aarde, in huren, voor wind noch sneeuwjagt veilig, schier naakt, en van de ruwste kunst zelve ontbloot, zonder gereedschap ter spijsbereiding, zonder andere flap- en zit- en spijsplaats dan den grond, echter niet meer schijnen te begeren, dan zij bezitten, en dit met de daad doen blijken, door de handen eeniglijk naar korallen en snuisterijen, tot hunnen tooi, uit te steken (1). Deze vergenoegdheid maakt voor eenen oogenblik het vraagstuk twijfelachtig, of de mensch door de beschaving meer winne, dan verlieze, maar beslist niets meer, dan dat de mensch op de meestverschillende trappen van woestheid en beschaving reden genoeg heeft, om zich in zijn aanzijn te verblijden, even als elk ander schepzel in het zijne vrolijk tiert van het raderdiertje af tot aan den walvisch toe. De hoogte, van waar wij op deze onze broeders nederzien, opent ons slechts een zoo veel ruimer veld van pligten, wier vervulling onberekenbaar hooger heil verschaft, doch waartoe de onpartijdige Vader van allen

(1) COOK D. I. bl. 91. FORSTER bij COOK D. VII. bl. 791, 392.

N D.

ren, voor wind
hier naakt, en
ontbloot, zonder
g, zonder ande-
plaats dan den
chijnen te bege-
dit met de daad
en eeniglijk naar
hunnen tooi,
vergenoegdheid
k het vraagstuk
door de bescha-
verlieze, maar
e mensch op de
n woestheid en
eft, om zich in
ven als elk an-
olijk tiert van
den walvisch
wij op deze on-
ons slechts een
gten, wier ver-
heil verschaft,
Vader van al-
len

VUURLANDERS.

FORSTER bij

len ook hun eenmaal zal opvoeren, wanneer de namen der beschaafde volkeren van *Europa* mischien zints eeuwen lang niet meer genoemd zullen zijn.

Aan zulke overdenkingen geeft ons de kunst over, daar zij ons deze menschen afbeeldt, gezeten in en voor hunne woning, waar in het oog geen huisraad ziet, en waarvan het zich nauwelijks de zamenstelling tot een menschelijk verblijf voorstelt. Gedachtenlooze onverschilligheid tuurt ons aan in het gelaat des mans: terwijl de vrouw geheel verrukking is bij het eenvoudige leschen van haren dorst. Zij kwam van tuschen de klippen, waar zij den schelpvis zamelde, en koestert zich nu bij het vuur. Geen wonder dat de houding van den man hem kromme beenen geeft. Het geheel doet ons door het hoog bereik der kunst, die dit tafreel ons levert, onze beschaving en derzelve afstand tevens bij de armoede van de *Vuurlanders*, die zij voorstelt, regt gevoelen (1).

(1) De man is te vinden bij COOK, D. VII. bl. 20. Pl. LXIX*; de hut en de houding dezer menschen bij COOK D. I. bl. 84. Pl. I; vergeleken met PARRINSON Pl. I, II en XXVI, N. 14.

BERIGT VOOR DEN BINDER.

De <i>Groenlanders</i> te plaatsen tegen over bladz.	52.
De <i>Esquimoos</i>	72.
De <i>Creeks</i>	114.
De <i>Mexicanen</i>	128.
De <i>Guianers</i>	206.
De <i>Inwoners van Quiso</i>	228.
De <i>Patagoners</i>	250.
De <i>Vuurlanders</i>	266.

N BINDER.

gen over bladz.	52.
• ———	72.
• ———	114.
• ———	128.
• ———	206.
• ———	228.
• ———	250.
• ———	266.

